

AKAGAWA JIRO

MÙA THU
CỦA

MÈO HOLMES

三毛猫ホームズの秋

Hải Đường dịch

SKY novel

PN NHÀ XUẤT BẢN
PHỤ NỮ

vetvegroup

Akagawa Jiro

Mùa thu của mèo Holmes

~ Mikeneko Holmes no Aki ~

Người dịch: Hải Đường

Phát hành: Sky Books
Nhà xuất bản Phụ Nữ 2018

MÈO HOLMES VÀ PHÒNG TRIỂN LÃM SÁT NHÂN

Mùa thu của nghệ thuật đang đến.

Bầu trời thu ngập nắng luôn trong lành, và nỗi buồn man mác đọng lại nơi đáy mắt.

Thanh tra Katayama Yoshitarou Phòng điều tra số 1, tuy ánh chừng vẫn chỉ trong độ tuổi ba mươi nhưng bước chân anh lại kéo lê vô cùng mệt mỏi. Chẳng phải vì anh mới lập gia đình, anh cũng không có cơ hội đi chơi buổi tối hay đánh mật chược thâu đêm, cả thù tạc nhậu nhẹt cũng thế, bởi anh còn không uống được rượu.

“Chán thật! Trời đẹp vậy mà sao mình phải làm việc một mình thế này.”

Hầu như nhân viên công sở nào cũng nghĩ thế nếu đã quá mệt mỏi với công việc. Khi làm đến kiệt sức, bản thân dường như nhìn thấy đám đông ngoài kia ai cũng đang thong dong vui vẻ.

Đặc biệt là trong trường hợp của Katayama, còn mệt mỏi hơn gấp bội bởi anh đâu có thích thú gì công việc hiện tại.

Anh rẽ vào phòng làm việc của Phòng điều tra số 1, ở ngay bàn bên cạnh, kẻ đang ngủ khì là tiền bối Nemoto. Đúng lúc Katayama vừa ngồi xuống thì điện thoại trên bàn lão Nemoto reo lên, lão mắt nhắm mắt mở nhấc điện thoại.

- Vâng... Ồi, cảnh trưởng. Chào ngài buổi sáng... Hả? Katayama à? Vẫn chưa thấy bóng dáng cậu ta đâu cả. Chắc lại đang ngủ trưa ở công viên gần đây rồi.

Katayama trợn mắt ngạc nhiên.

- Ô, thế à. Phòng triển lãm Z đúng không thưa ngài? Tôi biết rồi.

- Anh Nemoto này...

- Cái gì thế, chờ chút đi... Hả? Thật vậy sao? Ô, tôi hiểu rõ rồi. À không đâu, hình như Katayama biết rõ về tranh ảnh lắm.

- Anh Nemoto...

- Ôn quá đấy... Vâng vâng, vậy à. Nói thế nào đi nữa thì em gái cậu ta, cả mèo Holmes chắc hẳn vẫn chưa biết việc này đâu. Haha... Vâng tôi sẽ chuyển lời. Chào ngài.

Vừa dứt điện thoại, lão Nemoto liền ngáp rõ to rồi quay sang bên cạnh. Katayama lúc này đang nhìn chăm chăm vào Nemoto.

- Gì thế này, Katayama à. Cậu tới lúc nào thế? Vừa có điện thoại của cảnh trưởng đấy.

Lão nói với vẻ mặt tỉnh bơ.

- Có chuyện gì vậy anh?

- Cậu đến phòng triển lãm tranh Z ở Ginza đi.

- Có vụ án mạng nào xảy ra à?

- À không, tới để xem tranh.

Katayama choáng váng. Dù anh vốn là tuýp người rất đổi nghiêm túc với công việc nhưng lúc này cũng phải ngã ngửa.

- Em vừa thẩm tra vừa đi tuần cả đêm qua. Chuyện đi xem tranh này rốt cuộc là thế nào vậy?

- Nay đừng có bức xúc thế. Tâm trạng cảnh trưởng đang tốt nên gọi đi xem đấy mà.

- Tại sao cảnh trưởng lại...?

- Tranh của ông ấy vẽ được triển lãm.

Katayama trợn tròn mắt. Đây là lần đầu anh được nghe chuyện cảnh trưởng Kurihara vẽ tranh.

- Nghe nói cảnh trưởng cũng không muốn lộ ra đâu nhưng người ta cứ nài nỉ mãi nên mới miễn cưỡng trưng bày, ông ấy

bảo thể rồi cười cho qua chuyện. Anh đã bảo nhờ cậu mang hộp bánh kẹo hay gì đó đến rồi, nhớ lấy.

- Chỉ đến đó để xem thôi hả anh, còn gì nữa không?

- Trong lúc mọi người bận rộn thì thay phiên đến xem thôi. Này, tại cậu đi ra ngoài suốt nên chẳng biết chuyện gì cả. Đi mau đi, nhớ nói “Ôi, quả là một kiệt tác tuyệt vời” nhé. Có thể mới khiến cảnh trưởng vui lòng. Hơi cực thân cậu nhưng đi một lúc rồi về.

- Hả, chuyện này có vẻ...

Katayama khổ sở nhận lệnh từ cấp trên.

- Địa chỉ ở đâu vậy?

- Thư thông báo hình như nằm trong ngăn kéo đây. À, nó đây rồi. Được rồi, mà nhớ phải cẩn thận.

- Chả nhẽ tranh sẽ phát nổ à?

- Không phải! Ý anh là nếu có nhầm thì cũng đừng nói “Con chó đáng yêu quá” nhé. Tranh cảnh trưởng vẽ là sư tử đấy.

Katayama phì cười.

- Thế anh Nemoto đã nói gì?

- Anh bảo “Con ngựa béo quá nhỉ”.

Cơ hội để trốn ra ngoài chính là lúc này đây. Phận cảnh sát công bộc đôi khi cũng có ít nhiều vấn đề kiểu như vậy, tuy nhiên, thực ra anh cũng đang khá mệt, khi gần đến phòng triển lãm Z, đi ngang quán giải khát hiếm khi vắng khách, bất giác chân anh lại rẽ hướng về phía đó.

Bước vào trong, anh liền chọn chỗ ngồi bên cửa sổ. Anh chỉ muốn ngủ một mạch, chẳng thiết đi đâu nữa. Nhắm nháp ly cà phê, Katayama cảm thấy cơn mệt mỏi đang lan ra từng chút một. Anh gần như muốn ngồi đây ngủ luôn hai, ba tiếng liền.

Không thể làm thế được.

Anh vô thức nhìn quanh quán, cách chừng hai ghế, một cô gái trẻ đang ngồi. Trông cô khoảng hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi, vận toàn đồ trắng, là một mỹ nhân.

Không hiểu sao anh có ấn tượng rằng cô nhìn hết như nữ nhân vật chính trong phim truyền hình dài tập trên ti vi. Katayama nghĩ thầm chắc do quá bận rộn nên mình mệt mỏi quá rồi.

Anh chợt thở dài, chẳng hiểu sao lúc nào mình cũng tất bật thế. Cái cảm giác đó anh thấm thía vô cùng.

Trong khi Katayama đang than thân trách phận thì có tiếng người mở cửa vào quán. Cô gái kia chợt ngẩng mặt lên. Cô hướng lưng về phía cửa nên chắc hẳn đã nhìn thấy hình ảnh phản chiếu trong gương. Bước vào tiệm là một gã đàn ông khoác áo jacket, khoảng bốn mươi tuổi, bộ dạng dọa người, diện mạo xấu xí. Gã đàn ông đi vào, sau khi chọn được chỗ ngồi bèn rảo bước qua đó. Katayama cảm thấy hần hẩn là kẻ xấu.

Cô gái vẫn lặng lẽ ngồi một mình đột nhiên chớp lấy hóa đơn, đứng phắt dậy, thay vì hướng ra phía cửa, cô lại đi về phía Katayama. Katayama chưa hết ngạc nhiên thì cô đã ngồi vào chỗ đối diện.

- Ôi, đã lâu không gặp, anh khỏe chứ?

Cô cười với Katayama.

Katayama há hốc miệng cả một lúc lâu.

- À ừ... Cảm ơn cô, tôi vẫn khỏe.

Cô bắt chợt nhỏ giọng.

- Nhờ anh, giả vờ là người quen giúp tôi nhé.

- C... Cô nói vậy là sao...

- Xin nhờ anh đấy! Vì một lát nữa mới đến cuộc hẹn của tôi!

Katayama thà không rước lấy những chuyện thế này còn hơn. Nhưng, anh nhận ra gã đàn ông khoác áo jacket ban nãy đã đứng ngay bên bàn anh tự lúc nào.

- Ô, đây là...

Gã lên tiếng. “Aki phải không?”

Cô gái được gọi tên Aki ngẩng mặt lên.

- Ờ, tưởng là ai chứ.

Cô đáp trả như phản ứng lại cái vẻ đầy châm chọc của gã.

- Ngài Tsubouchi Akira à.
- Lâu quá không gặp rồi. Trông em ra dáng người lớn hử.
- Để bắt kịp người lớn cũng chẳng cần ra dáng đâu.

Gã tên Tsubouchi chợt cười và nói.

- Hồi mà tôi vẽ em thì em vẫn chỉ là bé con thôi.

Cô phớt lờ gã, trả lời với giọng có vẻ không quan tâm.

- Đạo này ông thành công quá nhỉ.

- À ừ, nhờ em cả mà. Em đã xem tranh của tôi rồi sao? Tiếc là tôi sắp có hẹn ăn tối với nhà buôn tranh nên tối nay không hẹn với em được.

- Tôi chẳng hề xin ông cuộc hẹn nào cả.

- Lạnh lùng quá, dù gì cũng là người yêu cũ mà. Đây là bạn trai em à?

Gã ném ánh nhìn dò xét về phía Katayama.

Katayama hơi giật mình trước ánh mắt sắc lạnh trái với vẻ mặt tươi cười của gã.

- Đúng rồi, người yêu tôi đây.

Aki đáp.

- Chàng trai được đấy nhỉ. Tôi là họa sĩ Tsubouchi.

Thấy gã chìa bàn tay to ra, Katayama đứng dậy theo phản xạ.

- Chào, chào ngài. Tôi là thanh tra Katayama của Phòng điều tra số 1.

Mắt gã đàn ông trừng lớn. Gã dùng sức bắt tay khiến Katayama nhăn mặt.

- Anh là thanh tra hả... Tôi không ngờ đây. À không, nói đúng hơn lúc mới đầu tôi thấy anh không giống lắm.

Tsubouchi nói.

- Ngài Tsubouchi, đã để ngài đợi lâu.

Một giọng nói cất lên, một gã nhỏ thó với quả đầu hói rạo chân bước qua.

- Ồ không, tôi cũng vừa đến thôi.

Tsubouchi đáp.

- Chúng ta đi thôi. Chà, tôi xin thứ lỗi nhé, Aki.

- Tạm biệt.

Aki miễn cưỡng lên tiếng.

- Tôi xin thất lễ, anh thanh tra.

Tsubouchi cúi đầu chào rồi rời khỏi quán.

- Anh thật sự là thanh tra à?

Cô gái mang tên Aki vừa nói vừa nhìn chăm chăm Katayama.

- Ôi tệ thật, làm phiền anh rồi.

- Không, có gì đâu... Chắc do tôi không giống thanh tra cho lắm.

Katayama bật cười vì cách nói chẳng khách sáo đó. Cô gái cũng cười theo.

- Tôi là Imamura Aki. Anh là... Katayama nhỉ? Anh đang điều tra vụ án gì à?

- Tôi đang trên đường đến phòng triển lãm z.

Aki tròn mắt ngạc nhiên.

- Ôi! Tôi cũng định đến đó. Trùng hợp nhỉ. À, hay mình cùng đi được không? Hơi làm phiền anh, thứ lỗi cho tôi nhé.

- À đâu, không sao cả.

Katayama gãi đầu. Anh có tật xấu là dị ứng với phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ đẹp, mỗi khi đối diện với họ cảm xúc anh lại rối bời, nhịp tim còn dồn dập tăng tốc.

- À may quá... Tôi còn chẳng biết đường đến đó.

Anh đang nói thì Imamura Aki bỗng lên tiếng.

- Ôi con mèo!

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Katayama hốt hoảng. Qua lớp cửa kính, Holmes đang nhìn chăm chăm Katayama. Và rồi, ôi trời, khuôn mặt ranh ma của con bé Harumi đang bé Holmes chợt xuất hiện.

- Nè nè, cảnh trưởng cũng gọi cho em hả?

Katayama vừa hỏi, vừa đi về phía phòng triển lãm Z.

- Đúng rồi đó. Gọi đến văn phòng mà. Ông ấy bảo là muốn nghe ý kiến của em. Ngài Kurihara nói như vậy nên em chẳng thể từ chối được.

- Quả nhiên là cảnh trưởng, toàn gây phiền hà.

- Với lại ông ấy cũng muốn Holmes nhà mình qua xem nữa, làm em phải cất công quay về căn hộ để mang nó đến.

- Chắc chắn ông ấy để ý đến lời của lão Nemoto rồi. Ngạc nhiên ghê!

Katayama thở dài. Con mèo tam thể Holmes này đang ăn bám ở căn hộ của anh em nhà Katayama. Dù cũng lắm khi nó kiêu cách như một nữ hoàng thích gây khó dễ cho người khác, nhưng giờ lại có vẻ hưởng thụ khi nằm trong vòng tay của một Imamura Aki yêu mèo.

- Thật là một nàng mèo thông minh.

Aki vừa nựng cầm Holmes vừa nói.

- Nó tinh ranh lắm nên cũng hơi vất vả.

Harumi lên tiếng, “Ờ, phải tòa nhà kia không? Có bảng thông báo ‘Phòng triển lãm Z’ đây này.”

Ba người đi lên cầu thang, bước vào bên trong hội trường, nó rộng hơn nhiều so với anh nghĩ, nhưng cũng khá có không khí của một buổi triển lãm. Chà, có lẽ vì không có nàng Mona Lisa nên khách tham quan không đông lắm, chỉ lác đác vài người.

- Ô, tới rồi hả!

Kurihara với nét mặt có chút ngượng ngùng vừa đi đến.

- Bận rộn thế này mà phiền mọi người đến quá.

- Không có gì đâu. Bọn em rất háo hức đó chứ.

Harumi nói.

- Tranh của ngài Kurihara ở đâu vậy?

- Chà... Hmm... Cứ đi xem theo thứ tự sẽ thấy được tranh của tôi thôi.

Mặt ông ấy đỏ ửng. Katayama thấy hoang mang trong lòng. Hoàn toàn nhìn không giống cảnh trưởng ác quỷ Phòng điều tra

sô 1 chút nào.

Kurihara phớt lờ Katayama, chỉ chăm chăm dẫn đường cho Harumi. Katayama nghĩ ngợi rồi nhìn quanh, bây giờ nên đi đâu cùng Imamura Aki nhỉ? Ở phía trong thấp thoáng bóng dáng của ai đó.

Thử đến gần, anh thấy cả mèo Holmes lẫn Aki đang cùng đứng ngắm một bức tranh.

- Bức tranh đẹp lắm à?

Katayama cất tiếng.

- Là người tên Tsubouchi lúc nãy vẽ đấy. Anh nhìn xem.

Aki nói rồi bước lùi sang bên cạnh.

Khoảnh khắc ấy, anh quá đổi kinh ngạc. Đó là bức phác họa vô cùng sống động hiện trường một vụ án giết người. Nằm trên sàn là một phụ nữ khỏa thân với con dao cắm thẳng vào ngực, máu từ đó trào ra hai bên, đọng thành vũng trên sàn lênh láng.

Người phụ nữ thân hình đầy đặn, trẻ trung. Nếu đây là ảnh chụp hiện trường vụ án, thì anh sẽ ghi vào bản báo cáo rằng cô gái này có mái tóc dài và khuôn mặt tròn, độ khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.

Nét mặt ngập tràn vẻ sợ hãi và đau đớn, đôi mắt mở trừng thô lỗ, bàn tay chộp lấy khoảng không một cách khổ sở... Những hình ảnh tả thực đó, chân thực đến mức khiến Katayama suýt tái phát chứng thiếu máu.

Nhưng, kể cả có là người chết thật đi nữa, xem bức tranh này mà bị thiếu máu thì xấu hổ quá. Lại thêm, có cả Kurihara lẫn con bé Harumi, không lý nào anh lại để bị mất mặt tại đây.

Nghĩ thế, Katayama đã vờ bình tĩnh trở lại một cách ngoạn mục.

- B... bức tranh dữ dội quá nhỉ.

Katayama nói.

Giọng anh có chút run rẩy.

- Thật à? Cái này tôi không nghĩ có thể cho là nghệ thuật được. Thế mà cuối cùng lại bán khá chạy, tranh của cái lão đấy.

- Nhìn có vẻ không hiện đại lắm nhỉ.

- Có một đạo tranh trừu tượng gây nhiều thất vọng, nên gần đây thể loại chủ nghĩa hiện thực này đang được đón nhận. Cái lão ấy chuyên nhằm vào kiểu đề tài kịch tính này để thu hút sự chú ý.

Quả thật khá là thu hút sự chú ý, Katayama nghĩ thầm.

- Nhưng để vẽ bức tranh này người mẫu buộc phải mô phỏng người chết đấy. Trông như thật đấy nhỉ.

- À ừ, tôi cũng nghĩ thế.

- Không khác gì vẽ người chết thật cả.

Aki nhìn sang Katayama.

- Nếu đây là cảnh có thật thì sao?

- Có thật á?

- Nếu lão ta đứng trước xác chết mà vẽ lại thì...

Giọng Aki trở nên nghiêm túc.

- Chắc không thể nào...

Katayama cười ồ. Đây quả là chuyện giật gân.

- Đùa chút thôi mà.

Aki cũng cất tiếng cười. Katayama thở phào.

Bất giác nhìn sang, mèo Holmes bước đến trước bức tranh khác, nghiêng đầu nhìn chăm chú.

- Chà, đỉnh quá, nàng mèo này hình như biết xem cả tranh.

Aki nói với vẻ hào hứng.

Những khách tham quan khác nhìn thấy mèo Holmes cũng bật cười bàn tán. Nhưng thật ra chẳng ai có thể ngờ Holmes thực sự hiểu được nghệ thuật. Katayama nghĩ thầm.

- A, đây rồi, tranh của cảnh trưởng.

Harumi la lên. Katayama chợt nhớ ra anh cần nhắc với Harumi một chuyện. Chuyện gì mới được nhỉ?

- Chà, quá tuyệt vời!

Harumi thật lòng cất lời khen. Con bé Harumi ấy mà khen thì mình có thể an tâm mặc kệ nó. Katayama nhẹ nhõm nghĩ...

- Quả thật ngài vẽ giỏi quá.

Thôi chết rồi, quên mất! Katayama tức tốc vừa chạy đến chỗ Harumi vừa lên tiếng.

Đã quá trễ!

- Trông đẹp thật.

Harumi nói.

- Con chó Dachshund^[1] này trông hết như thật ý!

Khuôn viên trường nữ sinh

- Ngài cảnh trưởng sao rồi?

Trong bữa ăn tối, Harumi hỏi.

- Chà... Chẳng hiểu sao ông ấy có vẻ như mất hết động lực sống vậy.

Katayama nói.

- Cho anh thêm bát nữa.

- Vâng. Em lỡ nói lời không hay rồi, cứ thấy tội lỗi quá.

Đã một tuần trôi qua kể từ lúc bọn họ ghé phòng triển lãm Z kia.

- Thôi biết làm sao được. Cũng tại do tranh của cảnh trưởng vẽ quá tệ mà.

Katayama đáp.

Kurihara mà nghe thấy chắc tình hình càng tệ hơn mất.

- Nhưng chẳng phải ngài Kurihara luôn sống chết với công việc sao, sao tự dừng giờ lại đổi tính nhỉ.

- Chắc. Dù sao đi nữa thì cũng tốt hơn việc ông ấy gây đủ rắc rối như cả năm nay.

- Chắc cảnh trưởng sẽ từ bỏ vẽ tranh nhỉ?

- Sao lại thế? Anh thấy ông ấy vẫn hăng hái lắm, chắc định vẽ gì nữa đó chứ.

- Em mà làm mẫu vẽ khỏa thân có khi ông ấy lại vui lên không chừng.

- Biết đâu lại tăng huyết áp rồi té xỉu ấy chứ, bảo đảm luôn.

- Anh Ishizu chắc sốc mà chết mất. Ôi, có điện thoại.

Harumi nhắc máy.

- Ấy dà, Kurihara đây.

- A, cảnh trưởng. À ừm... hôm trước em thật là... Chuyện đó...

- Katayama có ở đây không? Bảo cậu ấy lập tức đến hiện trường ngay.

- Có án mạng ạ?

- Vừa phát hiện một xác nữ lõa thể.

Harumi ghi chép lại, đập máy rồi báo tin cho Katayama.

- Ông ấy bảo có vụ án. Nghe có vẻ hừng hực khí thế lắm.

- Cảnh trưởng mà có vụ án là như bắt được vàng ấy. Chẳng hề thay đổi chút nào.

Katayama cười khỏ.

- Để thưởng thức nốt chén Ochazuke^[2] này rồi hăng đi.

- Được không vậy, trong lúc này anh còn đứng dưng như thế.

- Có sao đâu, người đã khuất cũng chẳng thể sống lại mà.

Anh thật là một cảnh sát tệ hại. Ngay lúc ấy bỗng có tiếng đập cửa ầm ầm.

- Tiếng ồn ào phá hoại kia chắc là Ishizu đấy.

- Đúng đó. Anh Ishizu, mọi thứ sao rồi?

Người mở cửa là Ishizu - chàng hình sự trẻ tuổi của đồn Meguro đang mê đắm Harumi, vóc dáng anh ta cao to sừng sững choán hết tầm nhìn.

- Chào Harumi! Trông em vẫn xinh như mọi khi.

Nét mặt anh ta vốn đang thả lỏng, bỗng chốc trở nên cứng đờ.

- Cảm ơn nhé.

- So với lần gặp trước, em trẻ ra hơn nhiều nhỉ. Nếu cứ cái đà này thì em sẽ phải vào trường mẫu giáo mất.

Katayama xen vào.

- Làm ơn bỏ cái kiểu tăng bốc thái quá đó đi. Này, cần giúp gì không? Tổ chuẩn bị đến hiện trường đây.

- À, đúng rồi. Thật ra tổ đến đây để tiếp đón cậu.

- Tiếp đón cơ á?

- Hờ. Tại vì đây là khu vực quản lý của đồn tở mà.

- Thế à. Thôi đi nào.

- Nghe nói nạn nhân bị đâm chết và chôn trong tình trạng lỏa thể. Tở nghĩ tình trạng xác sẽ khá tệ. Katayama, cậu có mang theo thuốc bổ không đây?

- Quan tâm nhau thế.

Katayama nói.

Holmes cất tiếng kêu “Meo”. Ishizu hốt hoảng, lao ngay xuống hành lang. Tuy to xác nhưng anh ta lại mắc bệnh sợ mèo.

- Ông ấy bảo dẫn theo Holmes nữa nè.

Harumi nói.

- Đạo gần đây chả có vụ án nào nên em đang chán quá. Em cũng đi nữa nha?

- Thôi thôi. Em thay đổi quá đó. Con gái con đứa sao lại chạy đến xem hiện trường án mạng chứ.

- Ôi dào, có sao đâu. Holmes cũng là mèo cái mà.

- Nhưng đây là công việc.

- Em đi theo anh Ishizu. Ừ thèm đi với anh nhé.

Mỗi lần tranh luận là Katayama chẳng thể đấu lại cô em gái. Anh nhún vai đầu hàng.

- Thôi tùy em vậy.

- Nạn nhân bị sát hại cách đây khoảng hai tuần.

Chuyên viên khám nghiệm tử thi Minamida đứng dậy, nói.

Rừng cây nằm hơi chếch về phía đường cao tốc ngày thường khá tối tăm, giờ được rọi đèn sáng rõ như ban ngày.

- Tỷ lệ và tình trạng vẫn còn tốt phải không?

Hình sự Nemoto vừa quan sát thi thể vừa nói.

- Nhìn thẳng Katayama còn tỉnh bơ cơ mà.

- Ý anh là sao hả?

Katayama lườm lão Nemoto.

- Chà, ở đây khá sạch sẽ, lại thêm đất vẫn còn khô.

Minamida nói.

- Quả là một cô gái đẹp.

- Đừng nói như thế chứ, khám xét được gì rồi?

- Nạn nhân bị dao cắm vào giữa phần ngực, máu chảy tràn sang hai bên. Ít nhiều vẫn còn một khoảng thời gian trước khi tắt thở, nhưng có lẽ là nhát dao chí mạng không thể cứu được.

- Còn vết thương khác?

- Trong phạm vi quan sát được thì hiện giờ không có gì cả.

Harumi có chút sợ hãi, cô cũng liếc nhìn thi thể.

- Cô gái còn trẻ quá. Thật tội nghiệp!

- Tình trạng lõa thể này có lẽ để nhằm giấu đi thân phận nạn nhân.

Katayama phán đoán.

- Nhất định hung thủ cho rằng nạn nhân sẽ bị nhận ra khi được tìm thấy.

- Nói vậy mới thấy địa điểm thể này dễ bị phát hiện nhỉ. Nên mới chôn lấp xác khá sâu.

Katayama hỏi lão Nemoto.

- Chỗ hẹn hò của giới trẻ. Bọn họ hay lái xe đến đây rồi yêu nhau trên xe luôn.

- Hả, anh cũng biết nhiều ghê đấy!

- Hiện giờ mấy thứ này đang là một mà. Cậu bị dị ứng với phụ nữ nên mới chẳng biết gì đó chứ.

- Không hề nhé, chả liên quan gì đến dị ứng cả.

Katayama chối bỏ với giọng yếu ớt.

- Tóm lại, sau khi kết thúc buổi hẹn hò và đang định ra về, họ thấy có gì đó trong lúc lái xe. Lúc xuống xem thử thì có một vật trông như sợi dây thừng bị kéo căng và mắc vào trục xe. Chắc trong lúc chôn thi thể, hung thủ đã sơ suất để lộ một đoạn dây trên mặt đất do sợi dây quá dài. Nó bị cuốn vào phần trục gầm xe.

- Và?

- Họ nhìn thấy đoạn dây lộ ra trên mặt đất, chắc hẳn có chôn giấu gì đấy, thanh niên mà, có gì ngoài sức khỏe và thời gian đâu. Nên sau đó họ đã thử đào lên xem.

- Chắc họ phải sốc lắm khi thấy thi thể.

- Nhưng tôi thấy lúc đem ra bàn tán với lũ bạn, họ vẫn hào hứng lắm.

Không rõ hiện giờ tâm trạng đôi trẻ đó ra sao, Katayama nghĩ thầm. Chắc sẽ không bình tĩnh được như Harumi đâu.

- Với khuôn mặt này mà chụp ảnh đăng lên báo thì quá ổn đấy chứ.

Minamida cất tiếng.

- Ừ nhỉ. Nếu làm thế chắc người quen biết nạn nhân sẽ nhanh chóng tìm đến.

Nemoto gật đầu.

Katayama hơi nhăn mặt. Nhìn thi thể cô gái, anh cảm giác như đã từng thấy cảnh tượng này ở đâu rồi.

- Anh hai, khó chịu hả?

Harumi hỏi.

- Làm gì có!

- Đừng cố quá, nói thật thì tốt cho anh thôi mà.

- Không sao. Nè Harumi, em từng gặp qua nạn nhân nữ này chưa?

- Em chưa ạ.

- Vậy à... Chắc, ở đâu nhỉ, nghĩ mãi không ra... khuôn mặt này, tình trạng lõa thể này...

- Lõa thể? Anh trốn em đến mấy nơi kỳ cục đó hả?

- Vớ vẩn, đến tiền tiêu vật em còn không cho anh nữa là.

Katayama đáp trả.

- Này, rốt cuộc sao cậu biết về tình trạng của nạn nhân?

- À không, nói biết thì có hơi...

Katayama nghiêng đầu. Chắc hẳn anh đã từng thấy cảnh tượng này ở đâu đó.

Holmes đi đến cạnh bên thi thể, nhìn về phía Katayama, rồi cất tiếng kêu “Meoo”.

- Đúng rồi! Holmes chắc cũng biết rõ!

Katayama cúi người xuống.

- Ai vậy nhỉ? Đã thấy ở đâu rồi...

- Khoảng hai mươi lăm tuổi.

Nemoto ghi chép.

- Mặt nhọn, tóc dài và... hơi hơi béo...

- Sao không nói là thân hình đầy đặn hả?

Minamida lên tiếng.

- Có chút gợi tôi nhớ đến tranh của Renoir^[3].

- Loại tranh vẽ chuyên dùng cho lịch đó à?

Nemoto nói.

- Này, anh đi mà trao đổi với cái tên am hiểu nghệ thuật đó đi.

Minamida khịt mũi.

- Ủa nhỉ!

Katayama la lên.

- Là cô gái đó! Tôi đã thấy ở triển lãm Z, cô gái trong bức tranh vẽ hiện trường của kẻ sát nhân ấy. Cô gái đó cũng bị đâm vào ngực, bị giết chết...

Triển lãm Z giờ đã mở buổi triển lãm cá nhân của họa sĩ khác.

- À, về Tsubouchi hả?

Chủ nhân phòng triển lãm trả lời câu hỏi của Katayama.

- Nếu là về ông ấy thì anh đến chỗ của nhà buôn tranh Usami chắc sẽ biết được nhiều hơn đây.

- Usami phải không?

- À vâng... Văn phòng của ông ấy ở đây này.

Ông đưa danh thiếp cho Katayama.

- Ông Tsubouchi trở nên nổi tiếng là nhờ nhà buôn tranh Usami này mà.

- Một gã vẽ tranh kỳ lạ nhỉ.

- Chủ đề kích thích phết. Nhưng giá tranh mới đáng ngạc nhiên. Tranh của ông ấy rất có giá đấy.

Katayama ngạc nhiên, hỏi.

- Có người mua tranh à?

Có cả những người thích treo thể loại tranh giết chóc này ở phòng khách á?

- Đúng thế, trong lúc trưng bày tranh ở đây, cũng đã có vài người đến hỏi rồi. Ngài Usami giới thiệu cho mà.

Katayama vừa định chào tạm biệt thì bất giác nhớ ra vẫn còn chuyện mình muốn hỏi.

- À, thế còn tranh của ngài Kurihara đã có ai muốn mua chưa?

- A, tranh đó hả. Chà... Chắc chỉ những ai dẫn theo con nhỏ sẽ thích...

- Bức đó ấy hả?

- Bọn trẻ con chắc tưởng là tranh của “Rascal the Raccoon^[4]” nên muốn có lắm.

Katayama rời khỏi khu triển lãm, thầm nghĩ không biết có thể nộp đơn từ chức mà anh vẫn đang giữ cho Kurihara không.

Dĩ nhiên, nếu ông ấy không duyệt đơn thì anh sẽ hăm dọa bằng vụ này. Cái này có vẻ khá hữu ích.

Katayama chắc chắn văn phòng bán tranh sẽ là một nơi rộng rãi và sáng sủa, treo rất nhiều tranh, nên khi bước vào một căn phòng tốiมืด, anh bỗng thấy bất an.

Mở rèm ra sẽ sáng sủa hơn nhưng ở đây lại treo rèm màu tối để chắn ánh sáng.

Gian phòng nhỏ chỉ có ghế dành cho khách và bàn ghế có vẻ là của chủ nhà. Ngoài những thứ đó ra, căn phòng trống trải này hầu như chẳng có gì cả.

Sau khi để anh chờ khá lâu, người phụ nữ ngồi ngay lùi vào dẫn anh vào bên trong. Cuối cùng Usami cũng xuất hiện. Anh nhận ra gã.

Đúng rồi, trong quán nước anh gặp Imamura Aki, sau khi chào hỏi với Tsubouchi, gã đàn ông nhỏ thó đầu hói này đã đến.

- Anh Katayama nhỉ. Xin lỗi đã để anh chờ. Mời ngồi.

- Thôi, thế này được rồi. Thật ra là về bức tranh người phụ nữ trẻ bị giết được treo ở triển lãm Z của ngài Tsubouchi, tôi có chút...

Nét mặt Usami bỗng có chút dè chừng, gã nói.

- Bức tranh đó sẽ bị tịch thu sao?

-Ồ không, không phải vậy. Thật ra là thế này...

Nghe Katayama thuật lại vụ án mạng, Usami trông có vẻ hứng thú, mắt sáng rõ.

- Thật thú vị! À không... tuy tôi ăn nói hơi vô ý nhưng quả là một sự trùng hợp kỳ lạ phải không?

- Bức tranh đó đã được bán rồi à?

- Vẫn chưa, giá bán không thỏa đáng nên đã được trả về chỗ của ngài Tsubouchi rồi.

- Vậy à. Về cô người mẫu tranh thì hỏi ngài Tsubouchi sẽ biết rõ nhỉ.

- Đúng thế. À, tôi cho anh địa chỉ của ngài Tsubouchi nhé.

- Được thế thì tốt quá.

Usami tìm kiếm trên bàn, lấy giấy ghi chú và nhanh chóng viết địa chỉ ra.

- Đây này. Tôi nghĩ chắc ông ấy đang ở nhà đấy.

- Ông ấy hình như đã thay đổi phong cách vẽ phải không?

Usami bật cười.

- Thật ra tôi đã gợi ý cho ông ấy hướng đi mới đấy.

- Nói thế thì đây là ý tưởng của ngài à?

- Ông ấy mang rất nhiều tranh đến chỗ tôi nhưng chúng chẳng phải thứ gì gợi được hứng thú mạnh mẽ. Tuy nhiên có

một tác phẩm thực sự sống động, hút mắt vô cùng. Lúc đó tôi đã thấy nên đi theo con đường này, và bức tranh đã giành được sự chú ý.

- Hẳn là bức tranh người bị sát hại đúng không?

- À không phải. Bức đó là tôi mua rồi treo lên. Anh có muốn xem không?

- Ha...

Từ bức tranh kia mà suy ra, anh cảm giác sẽ chẳng có gì tốt lành khi xem nó. Nhưng rồi Katayama nghĩ biết đâu sẽ tìm được manh mối nào đó.

Bước qua cánh cửa, gian phòng nhỏ đột nhiên trông khác hẳn, nơi đây rộng rãi thoáng đãng với phong cách như thẩm mỹ viện, khiến Katayama ngạc nhiên.

- Bức tranh này nhỉ.

Usami rảo bước đến trước một bức tranh treo trên tường.

- Chủ đề bức tranh là “Sau khi bạo hành”. Anh thấy thế nào? Cứ như thể anh đang chứng kiến cảnh tượng đó phải không?

Giống như bức án mạng kia, trông bức tranh chân thực tựa như ảnh chụp, một cô gái trẻ bị lột trần phần ngực và nửa thân dưới, bộ quần áo bị xé rách, ánh mắt vô hồn, hờ hững dựa vào tường.

Đối với Katayama, cảnh tượng đó đáng thương đến mức trong một khoảnh khắc anh phải nhìn đi nơi khác.

- Bức “Buổi sáng đẫm máu” kia còn tuyệt vời hơn cả bức này.

Usami nói.

- Ngài nói “Buổi sáng đẫm máu” là bức có người bị giết kia à?

- Đúng vậy. Tôi bảo ông ấy nên quyết định bán rẻ bức đó đi. Mà có vụ án này thì giá tranh sẽ tăng lên gấp bốn đấy.

Usami cứ huyền thuyên mãi không ngừng. Katayama chẳng có tâm trạng nghe nổi.

Và rồi, một lần nữa, anh nhìn cô gái trẻ bị bạo hành kia. Anh có cảm giác đã thấy khuôn mặt này ở đâu đó. Tóc, môi bị rách chảy máu. Nếu cô ta ở trong tình trạng bình thường thì...

Katayama trợn tròn mắt. Không thể nhầm được, đó là Imamura Aki, chính là cô ấy.

Bữa tiệc hội họa

Đêm đó, khi Katayama quay về căn hộ thì đã 9 giờ.

- Anh về...

Chưa kịp nói nốt chữ “rồi” anh đã vội ngáp một cái. Chắc không phải vì buồn ngủ mà do anh đang mệt quá thôi.

- A, anh đói quá! Nè, có gì cho anh ăn với, gì cũng được!

Katayama vừa cất tiếng thì bước chân đột ngột khựng lại.

Một cô gái trông khá quen đang ngồi uống trà. Không, không phải chứ?!

- Chào buổi tối.

Cô cười vui vẻ. Là Imamura Aki.

- Xin, xin chào...

Katayama vội đáp.

- Này, sao anh nín thinh thế?

Harumi phàn nàn.

- Lúc về to tiếng thế cơ mà, giờ lại chẳng nói được câu nào vậy.

- Đâu phải anh to tiếng đâu... Anh chỉ hơi lớn giọng tí thôi.

- Như nhau cả. Anh đói hả? Em mang ra ngay đây.

- Aa...

Katayama nhìn Aki, chợt nghĩ đến bức tranh “Sau khi bạo hành” ở văn phòng của gã Usami, bèn hốt hoảng đưa mắt nhìn sang chỗ khác.

- Anh đã biết thân phận nạn nhân chưa?

Harumi hỏi vọng từ trong bếp ra.

- Ừ thì có vẻ là cô người mẫu Nishizaki Miho. Hiện giờ mọi người đang gấp rút điều tra phía gia đình cô ấy.

- Nishizaki Miho...

Aki thì thầm lặp lại.

- Cô cũng biết cô ta sao?

- À không, không đâu.

- Là cô gái một mình từ quê lên thành phố, nên khá vất vả trong quá trình xác nhận danh tính.

- Có liên quan gì đến bức tranh không?

Harumi nói và đưa đồ ăn cho Katayama.

- Ủ, quả nhiên, là người mẫu tranh của Tsubouchi. Này, món hăm-bơ-gơ nguội quá.

- Ấy, xin lỗi nha, em quên làm nóng rồi.

Bất luận thế nào, hễ có vụ án thì Harumi sẽ chẳng thêm bận tâm gì đến mấy việc như nấu ăn nữa. Cô nên thay thế anh trai mình thì hơn.

- Anh gặp Tsubouchi chưa?

Aki hỏi.

- Ủ. Một lúc.

- Về chuyện bức tranh, lão ta đã nói gì?

- Thế nào ấy. Một gã khó nắm bắt. Đó là...

Katayama giữa đường gặp Ishizu nên cả hai đã cùng ghé nhà Tsubouchi.

Ishizu liếc nhìn ngôi nhà tuyệt vời, được xây ở khu đất đỏ nhất. Một tòa nhà trắng toát, xây bằng bê tông hút mắt người nhìn.

Nhưng, anh thấy có chút khác lạ, nhà của họa sĩ mà một cái cửa sổ cũng không có. Theo lẽ thường, họa sĩ sẽ để ánh sáng bên ngoài lọt vào nhiều hết mức có thể chứ.

Người mở cửa là một phụ nữ khá khó chịu, hơn bốn mươi tuổi, gần như vô cảm khi nghe chuyện của Katayama.

- Xin chờ một chút. Chồng tôi đang ở xưởng vẽ, tôi phải hỏi trước đã.

Nói xong bà ta liền đi vào bên trong.

- Đó là người vợ à?

- Nhìn mặt bà ấy kiểu như chán đời lắm rồi.

Ishizu bèn nói.

- Còn mặt cậu thì quá buồn cười đấy.

Khi vợ Tsubouchi quay lại, bà ta nói sẽ dẫn họ đến xưởng vẽ.

Điều khá bất ngờ là xưởng vẽ nằm dưới tầng hầm.

- Tầng hầm là xưởng vẽ à?

Katayama hỏi.

- Ông ấy là người thích chỗ tối mà.

Bà vợ của Tsubouchi trả lời với vẻ chán chường.

Có một cánh cửa ở cuối cầu thang. Cánh cửa trông có vẻ nặng nề và chắc chắn.

- Là cửa cách âm. Nặng tầm hai mươi ki-lô-gam đấy.

Vợ Tsubouchi nói.

Bên hông cửa là máy điện thoại nội bộ.

- Anh ơi, em dẫn họ đến rồi.

- Cửa đang mở.

Một giọng đàn ông khá quen thuộc cất lên.

Chờ một lúc thì cửa mở ra. Do cánh cửa khá nặng nên nó mở ra từ từ chậm rãi.

- Cảnh sát à?

Tsubouchi lộ mặt ra, nhìn thấy Katayama.

- Ôi, hóa ra là anh. Mời vào.

Gã ta nói vẻ hào hứng.

Một căn phòng khá rộng rãi. Vải vẽ, dụng cụ la liệt trong phòng. Katayama bàng hoàng đứng nhìn quanh bên trong. Tấm vải có vẻ đang vẽ dở được dựng đứng, ở hướng đó, một cô gái lỏa thể đang ngồi trên ghế.

Katayama hốt hoảng quay mặt đi, trong khi Ishizu há hốc mồm, mắt mở to thô lỗ.

- Này, tỉnh táo chút đi!

Phải đến khi Katayama thọc cùi chỏ ra hiệu, Ishizu mới giật mình trấn tĩnh, run rẩy lắc đầu.

- Các anh cần gì à? Này, giải lao chút nhé. Đi lên trên uống cà phê đi.

Tsubouchi lên tiếng với cô người mẫu.

Cô người mẫu trẻ lấy áo khoác che bộ ngực trần, đi ra khỏi xưởng vẽ.

- Bức “Buổi sáng đầm máu” ở phòng triển lãm Z hôm nọ, đang để đây phải không?

- À, có chứ. Nó ở góc kia.

Khi bước về hướng ngón tay gĩa ta chỉ, quả nhiên, bức tranh đó đang được đặt trên tường. Dù nhìn bức họa bao nhiêu lần đi nữa cũng vẫn thấy nó rất kỳ lạ.

- Bức tranh đó có gì à?

- Ngài biết cô người mẫu này không?

- Dĩ nhiên rồi, tôi đã vẽ mà.

- Ngài có biết tên cô ấy không?

- À, tôi biết chứ. Tôi còn định lần sau sẽ tiếp tục nhờ cô ấy.

- Thật ra, ngày hôm qua, chúng tôi đã phát hiện xác chết lõa thể của một cô gái trẻ, có vẻ là người trong bức tranh này.

- Hả! Sao lại...

- Bị đâm chết tương tự như bức họa của ngài.

Khi Katayama vừa dứt lời, âm thanh ầm ĩ và vỡ vụn vọng vào từ hướng cửa.

- Này, Eiko, bà làm cái gì đấy?

Tsubouchi gào lên.

- Xin lỗi, em trượt tay...

Vợ Tsubouchi nhanh chóng nhặt cốc trà đã rơi khỏi khay lên.

- Cô người mẫu này là Nishizaki Miho.

Tsubouchi bèn bước về phía chiếc bàn nhỏ.

- Bị giết rồi à? Tội nghiệp quá.

Giọng điệu gã ta nghe chẳng có vẻ gì là quan tâm.

- Ngài vẽ bức tranh này từ khi nào?

- Lúc tắt bật chuẩn bị cho buổi triển lãm. Tôi hoàn thành tầm một tuần trước đó. Ừm... Buổi triển lãm kéo dài trong một tuần. Thế chắc tôi đã vẽ nó khoảng hai mươi ngày trước.

- Ngài mất mấy ngày để hoàn thành?

- Chà, chắc là một tuần nhỉ. Tôi thuê cô ấy khoảng ba ngày mà. Tại tôi cảm giác độ chừng đó là ổn nhất. Sau đó tôi cho cô ấy về, vì thấy không cần người mẫu nữa.

- Ra là thế à.

- Tôi cần tập trung trí tưởng tượng của mình mà.

- Xin thứ lỗi, ngài thuê cô gái tên Nishizaki Miho đó từ ngày nào đến ngày nào vậy, hãy cho tôi biết thời gian cụ thể?

- Tôi không nhớ lắm. Chuyện đó anh nên hỏi thăm nơi giới thiệu người mẫu sẽ rõ.

Tsubouchi cho anh thông tin liên hệ của nơi giới thiệu. Katayama chợt cảm thấy gã Tsubouchi khó chịu này cư xử niềm nở một cách đáng ngờ.

Vẫn là cái gã mà mình biết đây ư? Hơn nữa, dường như gã chẳng có điều gì muốn che đậy, gã ta rõ ràng thể hiện thái độ vô cùng hợp tác.

- Xin thứ lỗi.

Eiko, bà vợ của Tsubouchi, bước vào với chiếc khay trên tay. Trà và bánh đặt trong khay. Mắt Ishizu chợt sáng rỡ.

- Chẳng còn chỗ mà ngồi nữa. Này Eiko, đem đồ lên phòng khách trên nhà đi. Đi lên thôi. Cái mùi của màu vẽ với những ai không quen chắc là nồng lắm đấy.

Lại nữa rồi, cực kỳ cần trọng với anh.

Rất không bình thường, Katayama nghĩ.

Tsubouchi cứ giục không ngừng, khi anh vừa định rời khỏi xưởng vẽ, đột nhiên ánh sáng vụt tắt, xưởng vẽ hoàn toàn bị bao trùm trong bóng đêm.

- Chết tiệt!

Ngay lập tức, Tsubouchi lên tiếng.

- Chắc là cô người mẫu kia. Chờ tôi một lúc nhé. Đèn ở đây được lắp phía trên nên thỉnh thoảng có người không biết sẽ nhầm lẫn với công tắc phòng vệ sinh.

Tsubouchi dùng tay mò mẫm mở cửa. Ánh sáng liền rọi vào từ phía cầu thang, cuối cùng cũng có thể nhìn rõ hơn một chút. Khi mọi người bước lên trên thì thấy cô người mẫu tay kẹp điều thuốc vừa ngã người lên chiếc ghế sofa phòng khách.

- Này, cẩn thận giùm tôi đi.

Khi Tsubouchi nhắc nhở về cái công tắc, cô người mẫu cười rồi nói.

- Tôi đâu có biết mấy cái này. Tôi cứ bị vậy suốt.

Tsubouchi không nói gì thêm, lẳng lặng đưa bọn Katayama lên phòng khách.

- Tôi vẫn còn một câu hỏi, chất nhuộm màu trên tay ngài là gì vậy?

Katayama vừa dứt lời, Tsubouchi chợt nở nụ cười đầy châm chọc.

- Cái đó tôi nghĩ anh hỏi cô ấy sẽ biết rõ hơn.

- Cô ấy... là ai?

- Bạn gái của anh, Imamura Aki đấy.

Tsubouchi nói.

- Câu đó có ý gì?

Harumi hỏi với vẻ khó hiểu.

Aki nhìn Katayama, vừa xoa đầu mèo Holmes vừa xích lại gần. Katayama định mở miệng thì Aki liền hỏi:

- Anh xem bức tranh đó rồi à?

- Ừ...

Katayama gật đầu. Anh ngập ngừng...

- Nhưng mà, không lẽ nào...

- Đúng là cái “Không lẽ nào” đó đấy.

Katayama mở to mắt.

- Chà, bức họa đó thật sự...

- Vâng, đúng là bức tranh vẽ tôi.

Harumi chưa xem bức “Sau khi bạo hành” nên hoàn toàn chẳng hiểu hai người đang nói gì. Cô phồng má la ó.

- Anh hai! Anh mà không giải thích cho em thì từ mai em không nấu cơm nữa đó.

- Để tôi kể nhé.

Aki nói.

- Hiện giờ tôi đang làm công việc của nhà tạo mẫu, nhưng trước đây tôi cũng từng là người mẫu.

- Người mẫu thời trang à?

- Cũng có làm, nhưng không có nhiều cơ hội nên thỉnh thoảng tôi còn làm người mẫu tranh. Khi đó, tôi từng đến chỗ Tsubouchi để làm mẫu tranh cho lão ta.

- Căn nhà ấy phải không?

- Đúng vậy. Ngày đó tranh của Tsubouchi ế ẩm, thu nhập chính là nhờ người vợ. Nơi đó chỉ là một căn nhà vô cùng cũ kỹ và không mấy sạch sẽ.

- Sau đó thì sao?

- Hôm đó tôi đến, Tsubouchi đã say mèm. Hồi đó lão gần như suốt ngày chìm trong rượu. Lão gât gỏng bởi có vẻ mọi người không hề đánh giá cao tranh của lão được như lão nghĩ. Tuy vậy, ngày thứ nhất, ngày thứ hai lão vẫn cần mẫn vẽ tôi đang ngồi trên ghế trong trang phục bình thường. Nhưng khi tôi đến vào ngày thứ ba... mọi thứ đã hoàn toàn khác.

- Vậy là sao?

- Lão hoàn toàn say khướt, bất chấp cầm lấy cọ vẽ, liên tục vạch nét trên tấm vải đang dở, khóc lóc rằng bản thân lão quá vô dụng.

Katayama không thể tưởng tượng nổi cảnh gã to xác đó chảy nước mắt.

- Rồi lão bảo tôi hãy ở bên lão... Tôi biết đó là điều ngu ngốc, tôi đã định bỏ việc ở đây rồi, nhưng lão nói sẽ trả phí làm mẫu cho tôi. Thế rồi...

Aki ngáp ngừng một lúc.

- Lão đã nhào đến tấn công tôi. Tôi bị lột hết quần áo, dù đã cố sức kháng cự nhưng lão dùng tay tát rất mạnh vào má tôi... Kết cục là tôi đã bị lão Tsubouchi xâm phạm.

Aki cúi gầm mặt còn Harumi thì đỏ bừng hai má.

- Kinh khủng quá! Anh hai! Sao không thể bắn chết lão ta hả!

- Đừng nói vớ vẩn. Sau đó thì sao?

- Tôi thất thần dựa hân vào tường. Không biết đã qua bao lâu. Khi tôi tỉnh táo lại thì lão Tsubouchi đã cầm cọ làm việc với khí thế hừng hực. Tôi hỏi “Ông làm gì vậy?” thì lão kích động thốt lên, “Tôi đang vẽ em đây. Quả là vô cùng chân thật!” Tôi phần nộ định nhào đến cho lão Tsubouchi một cái tát. Đúng lúc đó, vợ lão lại trở về.

- Người phụ nữ tên là Eiko phải không?

- Vâng, lúc bước vào bà ấy đã choáng váng khi thấy bộ dạng của tôi. Tôi chẳng quan tâm gì nữa, cứ thế vùng chạy khỏi nhà lão Tsubouchi.

- Rồi bức “Sau khi bạo hành” ấy đã được chú ý đến.

- Vâng. Từ dạo đó, sự nghiệp của lão Tsubouchi phát lên như điều gặp gió.

- Câu chuyện kinh khủng quá.

Harumi nói.

- Mà nè anh hai, nếu thế thì vụ án lần này cũng là do lão Tsubouchi thực hiện rồi vẽ lại sao?

- Hmm.

Katayama khoanh tay.

- Chắc chắn anh sẽ điều tra chuyện đó. Nhưng trước tiên cần phải xác nhận nạn nhân có thật sự là Nishizaki Miho không, rồi tiến hành làm rõ cô ấy mất tích khi nào, cả chứng cứ ngoại phạm của gã Tsubouchi trước và sau đó nữa.

- Lãng nhăng quá vậy!

Harumi có vẻ không phục.

- Phải gí súng vào đầu lão mà tra hỏi chứ.

- Này, em gái của cảnh sát mà nói kiểu đó sẽ rắc rối đấy.

- Nhưng mà...

Aki nói.

- Tôi không nghĩ vụ đó do lão Tsubouchi làm đâu.

- Tại sao?

Harumi hỏi.

- Trong trường hợp của tôi, dù sao lúc đó Tsubouchi cũng đang chìm trong tuyệt vọng. Chính vì thế, tôi nghĩ lão ta luôn trong tâm trạng bất cần đời. Nhưng hiện giờ, lão Tsubouchi đã nổi tiếng vô cùng. Xây hẳn tòa nhà to đùng và có khối tài sản kếp xù còn gì. Nên tôi cho rằng lão không định vứt bỏ tất cả những thứ đó đâu.

- Tôi cũng có những suy nghĩ ấy. Gã đó quả thật là loại người khá khôn ngoan.

- Vâng, tôi thực sự cho là như thế.

- Chà, có sự trùng hợp đến vậy sao?

- Chính thế. Nói gì thì nói vụ giết người giống hệt bức tranh cũng khá kỳ quặc. Haiz, nhưng nếu không điều tra thì chẳng thể kết luận được gì.

Dứt lời, dường như Katayama nhớ ra điều gì đó, bèn hỏi Aki.

- Mà cô đến đây có việc gì sao?

- Muốn gặp anh đó mà.

Aki mỉm cười.

Katayama đột nhiên thấy dạ dày thắt lại. Không phải do ăn quá nhiều. Mà vì tinh thần tự dưng căng thẳng quá.

- No quá đi mất.

Vừa ăn món mì soba, Ishizu vừa nói.

- Biết ngay mà. Cậu ăn hết nổi rồi chứ gì.

Katayama khoanh tay.

Ishizu rất hiếm khi ăn món mì soba cho bữa trưa.

Katayama bèn hỏi.

- Dạo này ăn ít lại rồi à?

- Gì? À, món soba này hả? Không phải, lúc này vừa ăn katsudon rồi.

Ishizu xì xụp húp nước mì một cách ngon lành.

- Katayama, cậu có nghĩ do gã họa sĩ kia làm không?

- Chà, nói sao nhỉ. Cô gái bị sát hại kia dường như cũng có quan hệ phức tạp với nhiều đàn ông.

- Đúng thế. Nhưng mà đáng nể thiệt.

Katayama nhìn nét mặt Ishizu.

- Là sao?

- À không, cái gã Tsubouchi đó. Suốt ngày nhìn phụ nữ lỏa thể rồi vẽ. Chắc phải tu dưỡng tinh thần dữ lắm nhỉ?

- Đừng nói vớ vẩn. Đây là công việc mà. Nếu là cậu, bảo thi thể là phụ nữ lỏa thể lại chả đơ người luôn ấy chứ.

- Thì tại đã chết rồi nên mới vậy.

Ishizu vẫn nói với vẻ không đồng tình, rồi vu vơ nhìn quanh quán mì soba.

- Kia là? Katayama này, người phụ nữ ngồi đằng kia...

Nhìn theo hướng ngón tay Ishizu chỉ, một người phụ nữ trông rất quen mắt vừa dùng xong món mì soba và đang uống trà.

- Chẳng phải vợ của Tsubouchi sao?

Katayama hơi giật mình. Hôm nay bà vợ khó chịu kia khoác lên người bộ trang phục khá đắt tiền, ngồi thẳng với dáng vẻ quý bà thượng lưu. Ngay khi Katayama nhìn sang thì bà ta cũng nhận ra bọn họ.

- Ôi, đúng lúc quá. Tôi vừa định hẹn gặp các anh đấy.

Anh bèn đứng dậy đi đến.

- Cho tôi hỏi có việc gì à?

Katayama hỏi.

- Tôi định gửi thiệp mời thôi.

- Thiệp mời?

- Tôi được chồng dặn mang đến cho anh. Xin mời ngồi.

Từ trong cái túi xách nhìn sơ là biết hàng hiệu nước ngoài, bà Tsubouchi Eiko lấy phong bì ra, đưa cho anh.

- Ngài ấy mời dịp gì vậy?

- Chúng tôi sẽ mở buổi tiệc tại gia.

- Tiệc à?

- Vâng. Chồng tôi bảo sẽ mời tất cả những vị khách từng làm mẫu tranh của ông ấy. Và rất vui nếu anh cũng đến tham dự.

- Cảnh sát là khách mời sao?

-Ồ không, tất nhiên anh Katayama sẽ là bạn đi cùng cô Imamura Aki.

- Mời cô ấy? Nhưng chắc cô ấy không đi đâu.

- Điều đó thì tôi không biết. Dù sao thì tối ngày mai đây. Nhờ anh nhé.

Tsubouchi Eiko đột ngột đứng dậy.

- À...

Ishizu không quên hỏi.

- Sẽ có phục vụ đồ ăn gì đó phải không?

Bức tranh bị rách

Khi nhóm của Katayama đến nhà Tsubouchi thì đã tầm 8 giờ tối. Số lượng người đúng chuẩn một nhóm, Katayama, Ishizu và Imamura Aki, mèo Holmes bám theo Harumi. Thế nên người đi cùng đông hơn dự kiến.

Trông mặt Ishizu như sắp quy rồi. Dù sao anh ta cũng chưa ăn gì suốt từ 12 giờ trưa.

- chà, mọi người đến rồi.

Eiko bước ra và mỉm cười.

- Đông người càng náo nhiệt hơn.

Bà Eiko, như mọi lần, vẫn trưng ra vẻ bất mãn khi ở nhà.

- Những khách khác cũng đang xem tranh à?

Aki hỏi.

- Vâng, khoảng hai mươi người rồi. Nào, xin mời mọi người xuống xuống vẽ.

Bước xuống cầu thang, cánh cửa nặng trĩu đã mở rộng, tiếng nói chuyện lẫn cười đùa vọng ra. Khi vào bên trong, đồ đạc đã được xếp vào một góc, ở giữa đặt một chiếc bàn đã được bày biện các món ăn nhẹ. Có chừng hai mươi người, cả nam lẫn nữ, tay cầm ly rượu, cùng trò chuyện và vui đùa.

Số lượng nữ chiếm áp đảo, nam giới chỉ chừng bốn, năm người. Các cô gái toàn bộ là người mẫu. Bên trong phòng, phong cách hở da khoe thịt khá là đốt mắt, khiến Katayama chân chừ một lúc ở cửa vào. Tsubouchi để ý thấy bọn Katayama nên gã ta bèn tách khỏi đám người mẫu nữ đang vây quanh rồi đi đến. Gã ăn diện thật bảnh bao, vận bộ trang phục may thủ công của Anh quốc, chiếc khăn đỏ choàng quanh cổ.

- Ôi, mọi người đã đến cả rồi.

Gã bắt tay Katayama.

- Cứ tự nhiên nhé.

Dứt lời, gã liền đưa mắt nhìn Aki.

- Tôi đoán chắc là em sẽ đến mà.

- Tôi còn phải gặp ông trước khi nhắm mắt chứ.

Aki trong bộ suit giản dị đáp trả đầy châm chọc.

- Thật cay nghiệt quá. Vị này là?

Tsubouchi hướng sang phía Harumi.

- Là em gái của anh Katayama.

- Chà chà... Em đã từng được vẽ chân dung chưa?

- Chưa.

Harumi lạnh lùng trả lời.

- Thế thì uống quá! Lần tới hãy để tôi vẽ cho em nhé, tôi sẽ dùng chất liệu vẽ cực kỳ tuyệt vời.

Sắc mặt Ishizu thay đổi. Thật may mắn rằng ngay lúc đó một cô người mẫu đã đến lôi tay Tsubouchi đi mất, nên mọi chuyện kết thúc trong yên bình. Nếu cứ tiếp tục thì chắc Ishizu sẽ hạ đo ván gã mất.

- Nào, đi ăn gì thôi.

Ishizu cũng thấy đói bụng, bèn nhanh chóng kéo tay Harumi đến chỗ bàn tiệc.

Katayama thông thả đi ngắm vài bức tranh na ná mấy bức ở triển lãm đang được treo trên tường của xưởng vẽ.

Khá nhiều bức họa lỏa thể quen thuộc. Đôi lúc, anh vô tình nghĩ đến bức tranh “Sau khi bạo hành” và “Buổi sáng đẫm máu” gây choáng ngợp kia.

- Vẫn còn một cô người mẫu loại tranh này chưa đến.

Anh quay lại nhìn, Aki đang đứng đó.

- Trừ tôi ra, vẫn còn một người chưa đến...

- Nishizaki Miho?

- Đúng vậy. Tất cả người mẫu có mặt ở đây đều làm mẫu cho những bức tranh vô nghĩa này.

- Còn những người đàn ông?
- Là các nhà buôn tranh và những họa sĩ trẻ. Những người không bán được tranh.
- Tsubouchi quả là rất được hâm mộ nhỉ.
- Thì đó, giờ lão ta thành họa sĩ lớn rồi. Nhưng mấy bức vẽ này vẫn tầm thường như của dân nghiệp dư, trông rõ chán. Chỉ bán chạy nhờ cái danh tiếng thôi.

Harumi nhăn nhó quay lại.

- Em xem bức đó rồi. “Sau khi bạo hành” ấy, thật kinh khủng.
- Mọi chuyện cũng qua rồi.
- Còn bức tranh tên “Buổi sáng đẫm máu”, cô gái đó làm người mẫu phải không? Em nghĩ đó thật là một bằng chứng hoàn hảo.
- Nhưng vấn đề là lão ta có thật sự giết người hay không...

Aki nói.

Tsubouchi một tay cầm ly rượu, một tay ôm cô người mẫu vào lòng, đặt nụ hôn lên má cô ta.

- Ishizu đâu?
- Đang bận ăn. Chỗ này mà thu phí thì chắc cậu ta phải trả phần cho hai người luôn ấy chứ.

Khi nhìn sang Holmes, nó đang rất được các cô người mẫu yêu mêo cưng chiều, lấy cho đủ thứ đồ ăn trên đĩa giấy và đang bận ăn ngấu ngiến.

- Hôm nay chắc không trông đợi được gì vào thám tử lừng danh rồi.

Katayama cười khổ.

- chà, tôi cũng định đi sang quầy nước lấy đồ uống.

Aki thở ra một hơi.

- Dù là ai mua thì rượu vẫn là rượu. Harumi này, cô thấy sao?
- Được quá ạ. Anh hai thì phải ở lại rồi. Chúng ta đi khỏi đây thôi.

Nói đoạn Harumi cũng nhanh chóng rời đi.

Chỉ còn Katayama ở lại, anh đi đến bàn tiệc gần đó, định kiểm chút gì có thể ăn.

- Ôi, anh cảnh sát.

Chợt một tiếng gọi vang lên, là nhà buôn tranh Usami.

- Ô, cảm ơn ngài chuyện hôm trước nhé.

- Không đâu, nhờ vụ đó tôi còn được giúp rất nhiều ấy chứ.

- Hả?

- Bức tranh đó, nó dự báo cái chết của cô người mẫu đã được viết trên tuần san, nhờ chuyện đó nên tranh của Tsubouchi cứ tăng giá vùn vụt.

Hóa ra là thế, Katayama khá bất ngờ.

- Cái bức “Buổi sáng đầm máu” có giá cao nhất đó, à không, quả thực tôi cực kỳ hài lòng.

Hình như ông ta hơi say rồi.

- Nhưng vụ án giết người lại là một chuyện không vui về gì lắm... Ôi không! Thật là như thế nhỉ. Tôi thất lễ quá... Hôm nay sao ông ấy lại có hứng thú mở tiệc thế nhỉ... Ông ấy vốn là gã thích mấy thứ lờ lợt màu mè mà...

Usami lảm nhảm không ngừng.

- À này, cô bé kia! Cô mang cho anh này thứ gì đó uống đi!

Ông ta cất tiếng gọi cô gái trẻ.

Có vẻ cô ta sống gần đây và đến phụ giúp hàng xóm. Cô gái đeo tạp dề đó đến đưa cho anh một ly rượu. Katayama bảo không uống được bia rượu nên cô bèn mang cho anh coca.

Khi Katayama vừa nhận lấy cốc nước, anh ngỡ ngợ hình như đã thấy khuôn mặt cô gái này ở đâu rồi.

Anh đã gặp ở đâu nhỉ?

- Katayama, đang ăn gì đó?

Ishizu vừa đến mang theo đĩa giấy ở cả hai tay.

- Đây, mời cậu một miếng.

- A, nhưng mà ai vậy nhỉ...

- Có chuyện gì vậy?

- À không, không có gì.

Katayama cũng không tự tin lắm vào trí nhớ của mình. Nhưng cô gái đó chắc chắn là...

- Này! Mọi người nghe tôi nói nào!

Một giọng nói to vừa phát ra, là gã Tsubouchi.

Trong xưởng vẽ, đám đông náo nhiệt trở nên yên lặng hẳn.

- Tối nay mọi người đến thật đông đủ. Cuối cùng cũng đi đến được ngày hôm nay, tôi muốn cảm ơn các cô người mẫu có mặt ở đây.

Các cô gái vừa la hét vừa vỗ tay.

- Họa sĩ là cái nghề mua bán nhân quả.

Tsubouchi tiếp tục.

- Mặc dù tôi hay nhìn các cô gái lồa thể, không một mảnh vải che thân.

Gã cất tiếng cười khùng khục.

- Nhưng tôi cũng có tuổi rồi. Qua đây thì có một chuyện, tôi nghĩ chắc sẽ gây xôn xao dư luận.

- Mới xảy ra trong năm nay.

Một tiếng thì thầm lướt qua tai, Katayama quay lại, lúc này, một cô gái có vẻ là người mẫu vừa bước vào trong xưởng vẽ. Trên tay là ly rượu whisky, cô mang vẻ mặt u ám vô cùng.

- Tôi có vợ rồi. Một người vợ tốt. Thế nhưng một nghệ thuật gia rất cần những kích thích mới lạ. Phải không anh Usami, anh vẫn chẳng hay nói như thế còn gì?

Nhà buôn tranh liền nhún vai, lăm bắm càu nhàu gì đó.

- Gần đây tôi đã trở thành nhân tài trong mắt mọi người, nên tôi muốn công khai người tình của mình. Này, Eiko, em không ngại chứ?

Vợ của Tsubouchi ở ngay gần cửa vào.

- Tùy ông.

Bà nói với vẻ không quan tâm.

- Được rồi! Người tình của tôi là...

Gã đột nhiên cao giọng.

- Nào, chuẩn bị sâm panh! Mọi người cùng nâng ly nào. Hãy cạn ly chúc mừng cho tôi và cô ấy.

Tiếng xì xào râm ran, mọi người ai nấy đều đã cầm ly mới trong tay.

- Mọi người chuẩn bị xong chưa? Nghe tôi nói nhé. Tôi...

Gã ta đang nói giữa chừng thì bất thành linh, ánh sáng trong xưởng vẽ vụt tắt.

- Gì thế này.

- Sao vậy?

- Tội quá, ghét thật.

Nhiều người đồng loạt la ó.

Ánh đèn vừa vụt tắt, vì là phòng tầng hầm nên bên trong ngay lập tức trở nên tối mịt.

- Này, bình tĩnh đi...

Tsubouchi nói.

- Chắc ai đó tắt công tắc trên lầu rồi. Eiko! Bật đèn lên đi... Eiko!

Không có ai trả lời. Quái lạ thật, Katayama nghĩ.

Dưới chân anh có thứ gì đó đến gần, và cất tiếng “meooo”.

- Holmes! Gì thế?

Mèo Holmes kêu là tín hiệu nguy hiểm, chắc chắn chuyện gì đó đã xảy ra.

- Ánh sáng! Mau mở đèn...

Katayama bị mù phương hướng. Trong bóng tối, anh hoàn toàn không thể nhận biết được phương hướng.

Bỗng, đèn sáng trở lại. Không khí nhẹ nhõm lan rộng...

- Chà, chúng ta cùng nâng ly lại nào.

Lúc Tsubouchi vừa nói thì có ai đó đã hét lên.

- Áaa...! Bức tranh... bức tranh...

Tsubouchi đưa ly sâm panh trên tay cho Usami và chen vào đám người mẫu nữ.

- Đây là...

Mọi người đều đồng loạt tập trung trước bức tranh đó. Katayama cũng nhìn qua bờ vai của các cô gái, mắt anh trợn tròn.

Bức “Buổi sáng đầm máu” đã bị cắt rách một đường rõ rệt.

Theo đường chéo, bức tranh gần như bị cắt hẳn ra làm đôi.

- Ai đã làm thế này!

Tsubouchi cất giọng hoảng loạn.

- Khốn nạn! Đứa nào làm đây hả, bức vẽ chân thực thế này mà...

- Là ai đó trong phòng này rồi.

Một người đàn ông lên tiếng.

- Tranh của tao... khốn kiếp! Bây giờ nó đang rất có giá đấy!

Tsubouchi sai bước quay về phía bàn tiệc, chộp lấy ly rượu trên tay Usami và nốc cạn.

Chắc do uống quá vội nên gã ta ho dữ dội, và ôm lấy ngực.

- Ngài ổn chứ?

Một cô người mẫu vừa cười vừa nói. Tsubouchi khẽ rên rỉ rồi ngã xuống ngay tại chỗ.

- Này!

Usami đánh rơi cái ly và chạy đến.

- Tỉnh lại đi nào! Anh Tsubouchi!

Tình trạng gã ta khá lạ lùng. Katayama đến gần, nhìn từ bên trên xuống Tsubouchi. Mắt gã mở trợn trừng, nét mặt nghiêm trọng.

- Có chuyện gì thế? Uống say quá à?

Usami hỏi khá nhẹ nhàng như thể đang cố che giấu nỗi bất an.

- Ishizu!

Katayama lớn tiếng gọi.

- Gì hả?

- Mau gọi xe cấp cứu! Sau đó gọi 110^[5].

- Có chuyện gì à?...

- Nhanh lên đi!

- Hiểu rồi.

Ishizu chạy ra khỏi xưởng vẽ.

- Anh cảnh sát...

Usami nhìn anh với nét mặt hoảng loạn.

Katayama nói.

- Xin lỗi, chắc là ngài chậm mất rồi. Tim ông ấy đã ngừng đập.

- Không thể nào!

Usami nói như hét lên, rồi thần thờ ngồi sụp xuống. Harumi vừa chạy đến.

- Anh hai, vụ gì thế?

- Không ai được ra ngoài. Em bảo Ishizu đứng canh trên cầu thang cho anh. Không một ai được phép ra khỏi đây.

- Em hiểu rồi.

Harumi gật đầu.

- Cho tôi hỏi... Chồng tôi...

Bà vợ Eiko chen qua mọi người vừa đến nơi.

- Ông ấy hình như đã qua đời.

Eiko bàng hoàng trước lời của Katayama.

- Chồng tôi... Chết rồi ư?

- Đúng thế. Hiện giờ, tôi đã cho gọi xe cấp cứu.

Sắc mặt Eiko trở nên tái mét.

- Ai đã làm việc này?

Bà thét lên rồi ngã xuống sàn, bất tỉnh nhân sự.

Cuối cùng, mọi người dường như đã nắm rõ sự tình.

- Đi về thôi! Ghê quá, tự dưng phải ở cùng với người chết.

Một cô người mẫu lên tiếng.

- Trật tự nào!

Katayama cất tiếng.

- Mọi người không được di chuyển! Cảnh sát đang trên đường tới đây!

- Chúng tôi chẳng liên quan gì mà!

- Xin lỗi, mọi người cần hợp tác trong vụ án này!

Hai, ba cô người mẫu bước về hướng cửa. Ngay lúc đó, Holmes đã nhanh chóng chạy đến bên chân của mọi người, dừng chính xác ngay chỗ cửa ra, rồi đột nhiên nhe nanh, cất tiếng rên rĩ “Gyao”.

- Ai mà định rời khỏi đây thì con mèo này sẽ cào vào khuôn mặt kiếm cơm của mọi người đây.

Katayama nói.

Các cô người mẫu chùn bước. Một cô nhún vai, nói.

- Tôi hiểu rồi.

Hiện giờ có vẻ không khí đã lắng xuống một chút.

- Anh cảnh sát, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra thế? Ngài ấy gần như hoàn toàn mạnh khỏe mà.

Một vị khách nam hỏi.

- Con người có khỏe cỡ nào cũng chẳng thắng được chất độc xyanua.

Katayama nói.

- Hả... đã có ai đầu độc sao?

Aki vừa đến, cô nhìn xuống Tsubouchi rồi thốt lên.

- Hình như thế. Xin lỗi nhé, tôi đi xem chỗ dụng cụ ở trong góc một chút.

- Vâng.

Ngay khi Katayama đi về hướng cửa ra, từ trên cầu thang, anh nghe thấy giọng cô gái.

- Làm gì thế?!

Anh nhìn lên, Ishizu đang giữ chặt một cô gái trẻ và bước xuống từ cầu thang.

- Cô gái này vừa định ra khỏi đây.

Chính là cô gái phục vụ đeo tạp dề đó. Cô gái mà Katayama thấy rất quen mặt.

- Tên cô là gì?

Katayama có hỏi gì cô gái cũng chỉ quay mặt vào trong góc.

Đột nhiên anh nghe thấy tiếng kêu của mèo Holmes ở đâu đó. Anh lần theo tiếng kêu thì thấy nó đang ngồi trước bức tranh bị cắt rách.

- Sao thế, có gì à?

Ngay khi anh hỏi, mèo Holmes bèn nhìn xuống bức tranh và cất tiếng, meo.

Katayama nhìn thấy người mẫu nữ trong tranh, mắt anh trợn tròn vì ngạc nhiên.

Đúng rồi! Đây này, giống hệt như cô người mẫu bị giết!

- Cô là chị em gái của Nishizaki Miho à?

Khi anh quay lại và truy hỏi thì cô gái ấy nhìn Katayama với vẻ hoảng hốt, cuối cùng cô ta thừa nhận.

- Vâng, đúng vậy.

- Tên cô là?

- Nishizaki Misuzu.

- Cô là kẻ đã xé rách bức tranh đó à?

Nishizaki Misuzu hơi ngập ngừng một chút, rồi lấy từ trong túi tạp dề ra một con dao nhỏ và đưa cho Katayama.

- Là tôi đã làm. Họ dám dùng chuyện chị tôi bị sát hại để kinh doanh, bức tranh đó lại còn được giá cao, tôi không thể tha thứ!

Hai má cô đỏ bừng.

- Sao cô dám làm thế này!

Usami đang đứng bên cạnh liền xông đến.

- Đó là một tác phẩm tuyệt vời! Người mẫu có bị làm sao cũng chẳng liên quan đến nó!

- Nếu ông còn nhân tính thì đừng có nói bậy bạ! Gã ta không chừng đã giết chị tôi thật đấy!

- Nào, mọi người bình tĩnh!

Katayama lớn tiếng dừng cuộc tranh cãi lại.

- Trước mắt, mọi chuyện để tôi từ từ nghe sau. Hình như xe cấp cứu tới rồi.

Thấp thoáng tiếng còi hú vang, họ đã vào đến xưởng vẽ dưới tầng hầm.

Bí mật trong tranh được tiết lộ

- Chà, ra là vậy à.

Kurihara ngồi chìm hẳn trong ghế sô-pha với dáng vẻ vô cùng thỏa mãn.

- Cậu đã điều tra xong danh tính của tất cả mọi người rồi chứ?

Hình sự Nemoto nói.

- Không tìm thấy kẻ mang theo chất độc xyanua.

- Chắc đã dùng hết rồi. Những thứ liên quan trực tiếp vẫn còn dở dang. Mà thôi được rồi, về đi đã.

Kurihara nói.

Trời đã sáng.

Đây là phòng khách nhà Tsubouchi. Kurihara vừa chạy tới, đến tận hôm trước ông còn ngỡ sẽ có thể đi đâu đó tận hưởng kỳ nghỉ nên đang rất tràn trề sức sống.

- Gã Tsubouchi này, có khá nhiều lý do để bị căm ghét nhỉ.

- Vâng, đúng thế thật.

Katayama gật đầu.

- Nạn nhân cũng có quan hệ phức tạp với nữ giới.

- Bà vợ cũng ở diện tình nghi nhỉ. Và còn cả cô gái đã cắt rách bức tranh.

- Em gái của cô người mẫu Nishizaki Miho vừa bị sát hại, tên là Misuzu.

- Giả sử Nishizaki Misuzu tin rằng Tsubouchi là kẻ đã sát hại chị mình thì chuyện cô ấy ra tay giết người cũng không có gì lạ lắm.

- Tiếp là, có cả Imamura Aki.

- Lúc này tôi đã xem qua. Bức “Sau khi bạo hành” nhỉ. Vẽ bức tranh kinh khủng thế này.

- Nhưng chuyện đó đã qua lâu rồi. Tôi cũng nghĩ chuyện giết người lúc này chẳng có nghĩa lý gì.

- Ừm... Còn gì khác không?

- Còn nữa, các cô người mẫu tụ tập hết ở bên kia, và cả trong đám họa sĩ trẻ nữa, khả năng là có người căm ghét ông Tsubouchi.

- Đúng vậy nhỉ. Thêm nữa, gã buôn tranh cũng có mặt à?

- Ông Usami sao ạ? Nhưng mà, ông ấy được lợi rất nhiều từ tranh của Tsubouchi hiện giờ mà. Chả lẽ lại giết hại con gà đẻ trứng vàng?

- Hóa ra là thế. Phải chăng có điều gì khác với những điều chúng ta đã biết?

Kurihara khoanh tay.

- Tôi để ý thấy một điều.

- Gì vậy?

Katayama kể lại chuyện gã Tsubouchi trước khi bị giết hại, đã định “công khai nhân tình”.

- Tên của cô tình nhân đó đã không được nhắc đến à?

Kurihara hỏi.

- Đúng thế ạ.

- Ừmm. Nếu đột nhiên nêu tên ra ngay lúc đấy thì chắc sẽ có ai đó gặp rắc rối. Hơn thế nữa, cô gái đang cặp kè với Tsubouchi mà biết được cô ta chẳng phải “người tình” của ông ta thì sẽ...

- Kích động ấy ạ? Nhưng nếu là kích động thì việc mang sản chất độc xyanua đến lại...

- Tôi hiểu rồi. Tóm lại, hung thủ đã lên kế hoạch giết hại Tsubouchi từ trước.

- Tôi cũng nghĩ thế.

- Trước hết, hãy hỏi chuyện bà vợ Tsubouchi đã.

Katayama đã hỏi bà Eiko về sự việc kinh khủng liên quan đến bức tranh “Sau khi bạo hành”.

- Vâng, chuyện đó là có thật.

Eiko thừa nhận.

- Trong một khoảng thời gian, tôi đã rất sợ chẳng thể hỏi ông ấy điều gì. Dù cho ông ấy hay quát tháo nhưng cũng chỉ là một người nhút nhát.

- Trong buổi tiệc tối qua, ông ấy từng đề cập đến việc sẽ “công khai nhân tình”, đó là nhắc đến ai vậy?

- Chà, tôi không biết.

Eiko lắc đầu.

- Dù gì đi nữa ông ấy cũng là người nhiều trò...

- Bà với ông nhà sống không hòa hợp lắm nhỉ?

Kurihara bèn nói.

Những câu như thế mà Kurihara nói ra cứ như đang hỏi rằng “Bà đã giết ông ấy phải không?”.

- Thật là hết cách với chuyện buôn bán như thế mà.

Eiko cười đau khổ.

- Tôi đã bỏ cuộc rồi.

Có gì đó về bà Eiko, có thứ gì đó mắc kẹt lại. Katayama nghiêng đầu, là gì nhỉ.

Đột nhiên anh quên bég đi mất, chắc cũng đã có tuổi rồi... Katayama nhìn về phía Holmes.

Holmes đang ngồi lạng lẽ trên sàn, ngay khi nhìn thấy ánh mắt của Katayama, nó liền quay đầu vào trong góc. Anh hướng mắt nhìn theo phía đó, có một cái đồng hồ.

Đồng hồ à? Đúng rồi, là thời gian!

- Thưa bà, tôi còn một chuyện muốn hỏi.

- Vâng.

- Khi ông nhà ngã xuống, bà đã không thể lập tức đến ngay bên cạnh ông ấy phải không? Lúc đó, bà ở đâu?

Ánh mắt của Eiko vô cùng buồn bã.

- Đó là... à ừm... ở ngay cửa vào. Tôi... không nhận ra ông ấy đã gục ngã.

- Bà không thấy được à?

- Vâng, mọi người đứng vây quanh mà.

- Hóa ra là thế.

Eiko có vẻ hơi hốt hoảng.

- Bà ấy có vẻ đang giấu điều gì đấy.

Kurihara kết luận sau khi Eiko rời khỏi.

- Tiếp theo ta sẽ thẩm vấn nhà buôn tranh Usami.

- Tôi đâu biết tại sao chuyện này lại xảy ra cơ chứ.

Usami mở rộng hai tay.

- Tsubouchi chỉ vừa mới bắt đầu nổi tiếng gần đây mà.

- Ông có biết ai là người có thể có động cơ giết hại ông ấy không?

Hình sự Nemoto hỏi.

- Bởi ông ấy nổi tiếng quá nhanh chóng nên đã có người thù hằn chẳng? Nhưng, để đến mức bị sát hại thì...

- Ông không nghĩ ra gì sao?

- Vâng.

- “Người tình” mà ông ấy định công bố là ai vậy?

- Tôi hoàn toàn không biết gì về cuộc sống riêng của ông ấy cả. Tôi chỉ xem mỗi tranh của ông ấy thôi.

- Tôi không nghĩ đây là một bức tranh hay ho gì, bức “Sau khi bạo hành” ấy, nó là chuyện có thật, ông biết chứ?

Kurihara nói.

- Tôi đã nghe kể sau đó. Nhưng mà... Chà, tuy là nạn nhân đáng thương thật nhưng phía sau một tác phẩm xuất sắc ắt phải có người rơi lệ chẳng...

Usami đang cố bào chữa một cách sợ hãi.

- Cả “Buổi sáng đâm máu” cũng vậy à?

- Có bao nhiêu bức đi nữa thì ông ấy cũng không làm những việc đó đâu.

Usami để lộ nụ cười với vẻ nhản nhó.

- Thế thì tôi muốn hỏi chuyện về buổi tiệc đó.

Katayama vào vấn đề chính.

Harumi đi đến xưởng vẽ. Vẫn còn người làm công tác thu thập chứng cứ khắp nơi. Harumi ngược lên nhìn một bức tranh. Đó là bức tranh phong cảnh rất đối bình thường. Ở nơi khác cũng có nhân vật, và cả tranh vẽ phụ nữ, nhưng tại sao ở đây chỉ có mỗi bức tranh phong cảnh vậy nhỉ?

- Meo.

- A, Holmes, em tới rồi à? Nè, bức tranh này, khá kỳ cục nhỉ? Chỉ mỗi một bức phong cảnh, mà lại còn vẽ hơi tẻ nữa.

Tất nhiên Harumi cũng chẳng hiểu biết gì về cái gọi là hội họa cả, nhưng trước mắt cô, bức tranh ấy trông như tác phẩm của mấy kẻ nghiệp dư.

Holmes bám vào tường, nhìn lên bức tranh và kêu.

- Em sao thế?

Harumi ngẩng bức tranh từ bên cạnh, kỳ lạ, cô nghĩ. Cô cảm giác có một khoảng hở lộ ra từ tường.

- Vẫn còn một bức tranh nữa, ở bên dưới!

Harumi ngay lập tức hét lên.

- Tsubouchi đã chết bởi ly sâm panh từ tay anh trao đấy.

Kurihara nói đầy ẩn ý.

- Thế có nghĩa là tôi đã giết người à...

- Không không, ý tôi không phải vậy.

Kurihara khuyên giải.

- Chính vì thế tôi muốn anh suy nghĩ cẩn thận đến những chi tiết nhỏ nhất...

- Ô... Chuyện đó thì được thôi...

Usami lau mồ hôi trên trán.

- Người đã rót ly sâm panh cho Tsubouchi là anh à?

- Không, là một cô người mẫu. Nhưng đều là từ cùng một chai rót cho tất cả mọi người.

- Ly thì sao?

- Có sẵn trên bàn, là loại ly mới.

- Ông Tsubouchi tự mình lấy à?

Usami suy nghĩ một lúc.

- Vâng, tôi khá chắc là ông ấy tự lấy.

Cả Katayama cũng nhớ lại chuyện lúc đó.

Thực tế là, Tsubouchi đã tự mình lấy ly và một cô gái đã rót cho gã ta.

Ở thời điểm đó, vẫn chưa chắc có độc xyanua trong ly của Tsubouchi.

Độc đã được bỏ vào sau đó.

- Thế rồi Tsubouchi định nâng ly...

Lúc đó, ly của Tsubouchi đang được phoir ngay giữa tầm mắt của mọi người. Tức là độc vẫn chưa được bỏ vào.

- Thì đèn vụt tắt. Lúc đó thật kỳ lạ.

Kurihara nói.

- Không có ghi nhận gì về việc mất điện cả.

Nemoto nói.

- Công tắc đèn ở bên trên. Chỉ có thể là ai đó đã tắt nó.

- Đúng vậy. Cửa cũng bị đóng hẳn.

Katayama nói.

- Tại sao cậu biết?

- Nếu mà cửa mở ra thì ánh sáng bên trên sẽ lọt vào.

- Kẻ đã tắt đèn là ai nhỉ? Không chừng là có đồng phạm.

- Nhưng mà nhằm mục đích gì?

- Ừmm...

Kurihara suy nghĩ.

- Không chừng là để bỏ độc vào?

Usami nói với vẻ mặt khá kỳ quặc.

- Nhưng hãy xem xét thử xem. Để bỏ độc vào ly người khác thì gần như là một hành động rất tinh vi. Ở một nơi tối mịt làm cách nào mà biết được vị trí ly của người khác chứ?

- Quả nhiên là vậy...

Usami gật gù liên tục.

- Và khi đèn được mở, mọi người thấy bức tranh bị cắt rách. Tsubouchi đã đưa ly rượu cho anh đúng chứ?

- Vâng, ông ấy đã trở thành kẻ quên sai khiến người khác.

- Anh cầm ly bằng tay phải nhỉ? Và Tsubouchi cầm ly bên tay trái.

- Vâng.

- Thế, lúc Tsubouchi quay lại, anh đã đưa ly cho ông ấy.

- Đúng vậy.

Bầu không khí chìm vào yên lặng.

- Xin thứ lỗi, mọi người sẽ không cho rằng độc đã được bỏ vào ly lúc đó đâu nhỉ?

Nemoto nói.

- Hãy dừng lại đi!

Usami xanh mặt.

- Tôi không có làm chuyện đó! Tại sao tôi lại giết ông Tsubouchi chứ? Nếu không có ông ấy, tôi sẽ thiệt hại nặng còn gì.

- Chờ chút nào!

Katayama nói.

- Rõ ràng là, vào lúc đó thì sự chú ý của mọi người, tạm thời đã bị thu hút về phía bức tranh. Nhưng độc có phải do ông Usami bỏ vào hay không cũng là một nghi vấn nhỉ?

- Tại sao thế?

- Ông Usami đứng khá xa bàn tiệc. Lúc Tsubouchi quay lại nhận ly rượu thì ông ấy cũng ở cùng một vị trí. Cả hai tay đều giữ khư khư ly rượu, còn có thể bỏ độc sao?

- Nếu là một gã vô cùng khéo tay thì...

- Tôi hậu đậu trong mấy trò xếp giấy lắm!

Usami sốt sắng nói.

- Quả nhiên rất khó nhử. Hơn thế nữa, nếu khi đó ông ấy đi về phía bàn tiệc một lúc rồi đặt ly trên bàn, bỏ độc vào, sau đó lại cầm ly rượu trên hai tay và quay lại vị trí đó...

- Người khác cũng nhìn thấy nữa.

- Vâng, có thể. Ở ngay bàn tiệc thì tôi nghĩ có nhiều người lắm. Lúc đó mà xô đẩy họ rồi đi đến bàn tiệc thì khó quá.

- Ừm...

Nemoto nghĩ mãi.

Đúng lúc đó, Harumi chạy đến.

- Nè, mọi người nhìn bức tranh này xem.

Cô cho tất cả xem một bức tranh.

Đó là một bức tranh sống động đến mức ghê rợn, chẳng kém hơn bức “Sau khi bạo hành” và “Buổi sáng đầm máu” kia.

Lủng lẳng dưới sợi dây thừng, một cô gái bị treo cổ. Cô ta mặc đồ ngủ hay bộ đồ mỏng manh gì đó, hình ảnh được tái hiện vô cùng chân thực.

- Bức, bức tranh này cô lấy ở đâu vậy?

Usami nháy dưng.

- Dưới xưởng vẽ. Được giấu phía sau bức tranh khác.

- Thế này kinh khủng quá!

Usami kích động.

- Bức tranh rùng rợn quá.

Kurihara lắc đầu.

- Vẽ những thứ thế này thì bị giết cũng đâu có oan.

- Chân thực quá...

Katayama thốt lên.

- Nhưng, không lẽ ông ấy đã vẽ cô gái bị treo cổ thật sự à?
- Nhưng, nếu mà...

Harumi nói.

Trong bức tranh, khuôn mặt cô gái đang hơi gục xuống, nhưng vẫn có thể thấy được biểu cảm của cô ấy.

- Cảnh trường, nên làm sao đây? Khuôn mặt trong bức tranh...

- Cũng nổi tiếng trên tivi à? Không chừng sẽ có trong danh sách người mất tích.

- Xin thứ lỗi.

Giọng nói vừa cất lên, Imamura Aki đã đứng đó.

- Cô gái, có việc gì à?

- Tôi vừa nghe thấy câu chuyện. Có thể cho tôi xem qua bức tranh được không?

- Được chứ. Tất nhiên rồi.

Aki đi vào, nhìn chăm chăm cô gái treo cổ đó, rồi gần như hét lên.

- Giống quá!

- Với ai vậy?

- Cô gái đồng nghiệp người mẫu với tôi. Vào một ngày nọ tự dưng biến mất, tôi nghĩ có lẽ cô ấy đã về quê, nên đã không để ý đến chuyện đó lắm.

- Không còn gì khác sao?

- chà, tôi đã bỏ nghề người mẫu lâu lắm rồi, nên chẳng rõ có chuyện gì xảy ra. Đã có người chất vấn tôi có biết gì về cô ấy không, nhờ thế mà tôi cũng mới biết được là cô ấy mất tích.

- Cô biết tên cô ấy chứ?

- Tôi nhớ là Kawai Chizuru.

Aki nói.

- Anh liên lạc đến trung tâm giới thiệu người mẫu chắc có thể biết được gì đó đây...

- Đó là chuyện từ khi nào?

- Chắc là... khoảng một năm trước. Lúc đó Tsubouchi đã nổi tiếng và hình như đã sống ở ngôi nhà này rồi.

- Hãy tìm hiểu phía quê nhà cô gái này rồi liên lạc xem đã xảy ra chuyện gì nào.

Kurihara nói.

- Holmes! Em sao thế?

Harumi hốt hoảng la lên.

Holmes bước vào với bàn chân đầy bùn.

- Mà đã đi tìm kho báu hả?

Nemoto phá lên cười.

- Này Katayama.

Ishizu lộ mặt vào.

- Chào, tớ đến rồi đây.

- Có việc gì à?

- Là Holmes. Nó đi ra từ phía vườn, nó đã đào bởi bãi cỏ, kinh khủng quá.

Harumi nhìn Katayama.

- Anh hai này, có lẽ nào...

- Gì hả?

- Không chừng Holmes cho rằng có gì đó được chôn trong vườn đấy.

... Tất cả đều không nói nên lời.

- Được rồi.

Kurihara lên tiếng.

- Thử đào ở khu vườn nào.

Vật đó chôn ở chỗ tương đối nông, chừng một mét, được bọc trong bao ni lông, rồi quấn tròn bằng sợi dây thừng.

- Lôi lên nào.

Kurihara khẽ nói.

Sau khi mọi người kéo vật thể kia lên liên nhanh chóng cắt mở bao, và phát hiện ra một thi thể gần như chỉ còn lại xương cốt.

- Tìm ra rồi.

Kurihara thở phào nhẹ nhõm.

- Katayama, hãy nhanh chóng xác nhận xem có phải cô gái tên Kawai Chizuru không...

Ông đang nói dở thì im bật.

Katayama đang ngồi bệt trên bãi cỏ, mặt tái mét.

- Thật kinh hoàng!

Trong bữa ăn sáng, Harumi mở tờ báo ra và nói.

- Họa sĩ cuồng sát à. Mà thêm nữa, hình như giá tranh của Tsubouchi đang tăng cao đến mức ngớ ngẩn.

- Nhiều người cuồng quá nhỉ, cái thời buổi này.

Katayama đang ngáp dở.

- Nhưng mà... thêm nữa... dù làm vậy, vẫn chưa biết được ai là kẻ thật sự đã giết Tsubouchi nhỉ?

- Ừ đúng. Kẻ có cơ hội nhất chỉ có mỗi ông Usami à?

- Nhưng, ông ấy cho độc vào khi nào chứ?

- Đúng nhỉ. Anh không nghĩ tới là có thể bỏ vào thứ khác ngoại trừ ly sâm panh ra hả?

- Vô lý thật. Trúng độc xyanua sẽ chết ngay lập tức mà.

- Hmmm.

Harumi nghĩ ngợi.

- Đây, suy luận thì suy luận nhưng em làm súp miso nóng cho anh đi chứ.

- A, phải ha!

Harumi hấp tấp đi vào bếp nấu nướng.

Thi thể ở khu vườn đã được xác nhận là nạn nhân Kawai Chizuru.

Để vẽ nên một kiệt tác mà gã họa sĩ đã thật sự giết cô gái rồi vẽ lại, thì gã quả thực là một kẻ tâm thần.

Nhưng, nói cho rõ ràng, Katayama không ngờ rằng Tsubouchi là loại người như thế, một gã họa sĩ đã che đậy khía cạnh điên loạn của mình.

Tất nhiên, kể cả vụ giết hại Nishizaki Miho cũng được phỏng đoán là hành động phạm pháp của Tsubouchi.

Thế nhưng việc gã Tsubouchi đó bị trúng độc rồi chết lại là một câu chuyện kỳ quặc.

Đã có giả thuyết gã tự sát. Nhưng xem tình hình buổi tiệc đó thì không thể kết luận rằng gã tự sát được.

- Hôm qua, đã có cuộc gọi từ nhà buôn tranh tên Usami đó.

Harumi nói.

- Hả, có gì thế?

- Bức tranh cô gái treo cổ đã có giá lên tới hàng chục triệu yên rồi đó. Do em đã tìm ra nên ông ấy bảo muốn mua. Đúng là không thể tin nổi!

- Giả sử là cha mẹ của cô gái đã khuất thì sao có thể chịu đựng được.

Katayama lắc đầu.

- Này, cho anh ochazuke đi.

- Em không rảnh tay. Anh tự đi lấy không được hả?

Harumi thẳng thừng từ chối.

Holmes đang say ngủ, đột nhiên ngẩng đầu, kêu meoo.

Bên trong bóng tối

- Có vẻ mọi thứ thay đổi hẳn rồi!

Harumi tròn mắt.

Cô đã hỏi Katayama rồi đi đến văn phòng của nhà buôn tranh Usami nhưng ở đó trống trơn và có dán tờ giấy “Đã chuyển văn phòng”.

Lần theo chỉ dẫn, một tòa nhà trắng lẹ khiến cô phải mở to mắt ngắm nhìn xuất hiện trước mặt cô. Quan sát kỹ hơn, cô nhận ra bên trong căn nhà, Usami còn dùng cả sàn nhà hai lớp.

- Hmm... lâu ba hay lâu bốn nhỉ. Thang máy thì... a kia rồi!

Không phải Harumi tự độc thoại mà là cô đang nói chuyện với mèo Holmes đi cùng. Cửa thang máy vừa mở ra, gì thế này, một phụ nữ ăn mặc phong cách diêm dúa bước ra, khiến Harumi suýt thì đụng trúng bà ta.

- A, xin lỗi nhé.

Người phụ nữ lên tiếng.

- Ôi, cô em gái của anh cảnh sát đây mà!

- Hả?

Khi nhìn kỹ lại, Harumi bất ngờ. Chả phải bà vợ góa nhà Tsubouchi đây sao!

-Ồ cả bé mèo nữa. Em cũng đến để mua tranh à?

- Vâng, mèo Holmes này có khiếu về nghệ thuật mà.

Harumi bèn nói quá lên.

Nhưng mà, quả là giỏi quá nhỉ, Harumi nghĩ thế. Ông chồng vừa qua đời mới mấy tuần thôi... Vậy mà trang phục lộng lẫy thế kia.

- Phụ nữ quả là sinh vật khó hiểu...

Harumi thâm nói.

Khách đến văn phòng của Usami khá đông, mỗi lượt khách chờ không dưới mười người. Harumi cũng chẳng có ý muốn đợi, cô định quay về thì ngay lúc đó, cánh cửa hé mở, Usami lộ đầu ra ngoài.

- Người tiếp theo... Ô này, em gái của Katayama! Chà, xin mời vào!

Usami mời Harumi cùng Holmes đi vào.

- Nhưng còn những người khác...

- Không sao đâu. Cứ để họ đợi được mà. Nào xin mời, mời cô ngồi.

Hóa ra chỗ này chẳng hề hoành tráng gì mà chỉ là một căn phòng tiếp khách không mấy thú vị. Chắc ở đây đã bán được nhiều tranh lắm, Harumi thâm trầm trồ.

- Nhân tiện thì cô có việc gì thế?

Usami hút loại xì gà không quen nên bị sặc.

- Thật ra tôi được anh trai nhờ đến đây. Chúng tôi vẫn chưa tìm ra hung thủ đã giết ngài Tsubouchi.

- Tôi muốn nhanh chóng...

- Vâng. Chúng tôi quyết định tái hiện lại hiện trường buổi tiệc hôm đó, thế nên mong ngài Usami có thể hợp tác thì tốt quá.

- Tái hiện? Quả nhiên họ hay làm mấy thứ bí ẩn nhỉ? Thú vị thật! Tôi nhất định sẽ hỗ trợ.

- Ôi quá tốt rồi!

Harumi vỗ tay. Holmes cũng... à vì không vỗ tay được nên thay vào đó (có lẽ thế), nó đã ngáp một cái dài.

- Thế thì, bức tranh vẫn được đưa vào chứ nhỉ?

- Cô nói tranh tức là?

Usami hỏi lại với vẻ ngây ngô.

- Tất nhiên rồi, là bức tranh được treo ở buổi tiệc đó.

Nên nhất định cũng phải treo một bức giống như thế.

- Bức tranh à! Nhưng mà, cái đó thì đang...

Usami để lộ nụ cười nhản nhỏ.

- Cứ lấy một bức nào đó thích hợp thôi là được chứ hả?

- Thế thì không được đâu!

Harumi kiên quyết.

- Anh hai là kiểu người làm việc cầu toàn mà, cỡ như Kurosawa Akira^[6] ấy.

- Haa... Nhưng, cũng có những bức đã lỡ bán rồi thì...

Usami dù có vẻ gượng gạo nhưng dù sao ông ta cũng đã hứa sẽ sắp xếp cho giống như lúc ban đầu nhất có thể.

- Nếu hung thủ không biết sự kiện này, chi phí buổi tiệc sẽ tính sao?

Hình sự Nemoto băn khoăn.

- Sẽ trừ vào lương của em với anh Nemoto, em lỡ nói với cảnh trưởng rồi.

- Này, đừng có giỡn thế chứ!

Nemoto trợn tròn mắt.

Bên dưới xưởng vẽ của tầng hầm nhà Tsubouchi, những người đã có mặt vào buổi tối xảy ra án mạng đó đang tụ tập. Thức ăn lẫn đồ uống đều đã đem ra, mọi người nhỏ giọng chuyện trò nhưng cảm giác vẫn hơi thiếu tự nhiên. Đó cũng là hiển nhiên thôi. Bởi vì nhân vật chủ nhà quan trọng vừa qua đời.

- Ôi, tới trễ rồi.

Quay sang hướng có tiếng của Kurihara, Katayama và Nemoto tròn mắt nhìn. Cảnh trưởng Kurihara đã xuất hiện trong bộ âu phục màu trắng, áo sơ mi màu đỏ cùng khăn quàng cổ màu tím.

- Xin lỗi, mọi người!

Kurihara lên tiếng.

- Thật ngại khi nhờ mọi người cất công đến đây ngày hôm nay!

Nemoto chọc vào người Katayama.

- Này, sao vậy ta, bộ dạng cảnh trưởng!
- Chà. Ông ấy đóng vai lão Tsubouchi có chút...
- Tôi cứ ngỡ đám đông đóng giả sẽ xuất hiện đó chứ.

Harumi và Imamura Aki cũng đã đến.

- Quả thật, khá là có không khí nhỉ?
- Đúng vậy. Giống tối hôm đó quá.

Aki nhìn sang bức tranh trên tường.

- Nhưng mà ông Usami đã thu thập được rất nhiều tranh nhỉ.
- Những món đắt giá thì chắc là được bảo hiểm đủ lắm. Hôm nay sẽ không có nhân vật xé rách tranh chứ nhỉ.

- Ông Usami đang ở đâu thế?

- À, kia rồi. Đang đứng với vẻ bồn chồn kia kìa.

- Người bên cạnh là... Vợ của Tsubouchi á? Ngạc nhiên thật!

Aki thở dài... Thực tế, chẳng thể nói bà Tsubouchi Eiko đang hoàn toàn “tái hiện” lại đêm đó, lúc này bà ta đang vận bộ váy màu đỏ táo bạo, theo sau Usami.

Qua một hồi lâu, ngay khi mọi người đã có chút thả lỏng thư giãn thì Kurihara lại cất tiếng.

- Mọi người! Còn năm phút nữa sẽ đến 8 giờ. Khi đến giờ, điện sẽ tắt nên mọi người hãy đứng đúng vị trí của tối hôm đó nhé. Nào, khai sâm panh!

Tiếng mở nút bật sâm panh phát ra bụp bụp, mọi người đã được rót những ly sâm panh mới.

- Ổn hết chứ! Còn một phút nữa. Này, Katayama chuẩn bị xong chưa?

- Vâng, Ishizu ở chỗ cầu dao rồi.

- Thời gian khá sát sao đấy.

- Ban này thử rồi, không sao đâu. Còn bốn mươi giây.

Anh vừa nói xong thì đèn vụt tắt.

- Đồng hồ của cậu ta làm sao thế!

Katayama nổi khùng và nói.

- Hết cách rồi, chờ thế này trong một phút đi.

Kurihara lên tiếng.

Nhưng dù một phút đã trôi qua đèn vẫn không sáng lên. Hai phút, ba phút...

...

- Katayama! Báo bật đèn đi chứ.

- Vâng!

Katayama trả lời, cánh cửa ở đâu nhỉ, anh không tìm được.

Ngay khi vừa bị vấp chân thì tay anh chạm được vào nắm cửa như một phép lạ, Katayama bèn rời xưởng vẽ và chạy lên cầu thang.

Ishizu đang ngáp ngay trước công tắc đèn.

- Ủa Katayama, đi toilet à?

- Vớ vẩn! Sao cậu không bật đèn?

- Nhưng mà chưa đến mười phút mà.

Ishizu nói.

- Mở đèn mau đi!

Katayama quay lại, sao thế, xưởng vẽ tự dừng yên ắng.

- Sao thế, có chuyện gì?

Katayama hỏi.

- Ông ấy đã...

Anh nhìn về hướng Harumi chỉ, Usami đã đổ gục trên sàn.

- Gì vậy, cốt truyện khác hẳn với lúc đó mà.

Kurihara từ trên nhìn xuống Usami.

- Ông ấy có vẻ đã tử vong.

- Tất cả mọi người, không được rời khỏi đây. Có vẻ ông ấy cũng bị bỏ độc. Nemoto! Tập hợp mọi người lên trên phòng khách!

- Katayama, vụ này cũng có trong dự tính à?

Kurihara nói.

- Không, không hề...

- Có thêm một vụ án mạng nữa, tính sao đây!

Katayama ho một tiếng và nói.

- Vụ việc đang được giải quyết ạ.

- Như thế nào?

Kurihara hỏi ngược lại.

Trong phòng khách, chỉ còn lại đám Katayama, cả Aki cùng bà Tsubouchi Eiko. Những vị khách khác đã ra về vì gần nửa đêm rồi.

- Thật sự biết chân tướng rồi à?

Kurihara hỏi.

- Ừ. Thật ra là... Holmes nó đã... ochazuke của tôi...

- Làm sao?

- Không, là bởi vì, ochazuke chính là Holmes, Harumi kêu méo méo.

- Bình tĩnh lại nào!

Harumi hơi mất kiên nhẫn.

- Sao mà em lại kêu méo méo được hả?

- À không... là vì, chuyện bỏ thuốc độc vào ly trong bóng tối, nó cũng như ta tự mình châm trà vào ochazuke vậy, chỉ có chính mình làm được thôi.

- Tôi vẫn chưa hiểu lắm về “sự giống nhau” đó.

- Không, tức là trong bóng tối chỉ có thể bỏ độc vào chính ly của mình thôi.

- Chà, ý cậu là ông Tsubouchi tự sát à?

- Không phải. Kẻ đã bỏ độc là Usami.

- Usami sao?

- Vâng. Trong lúc mất điện, Usami đã bỏ độc vào ly của mình. Và rồi đèn sáng trở lại.

- Bức tranh bị cắt rách nên Tsubouchi đã rất hoảng loạn. Ông ấy đã đưa ly cho Usami rồi Usami cầm ly bên tay trái... Vậy là lúc đưa ly cho Tsubouchi, ông ấy đã trả lại cái ly ở tay còn lại! Tôi nghĩ có thể lúc đó Usami đã tráo ly.

Katayama nói.

- Trong lúc mọi người chú ý đến bức tranh bị cắt rách, có khả năng ông ấy đã tráo đổi ly trên hai tay.

- Thì ra là vậy. Nhưng chuyện mất điện và cả tranh bị rách, ông Usami cũng biết trước à?

- Đúng vậy. Ngài hãy nghĩ xem. Dù mắt của cô Nishizaki Misuzu có tốt cỡ nào đi nữa, khi đèn tắt hết, làm sao có thể ngẫu nhiên đứng ngay trước bức tranh mục tiêu chứ?

- Quả nhiên là thế...

- Trong màn đêm, đó phải là người biết chuyện cô ấy sẽ cắt rách bức tranh, và cả việc đèn sẽ tắt lúc ấy.

- Tức là...

- Là người vợ.

Katayama nhìn về phía Eiko.

- Tôi sao?

Eiko vừa hút thuốc vừa nói.

- Bà đã dụ cô Nishizaki Misuzu cắt rách bức tranh đó. Bà bảo rằng sẽ tắt đèn giúp cô ấy. Tất nhiên là Misuzu đã rất biết ơn vì lòng hảo tâm của bà. Bà đã giúp cô ấy một tay, với điều kiện cô ấy phải giữ yên lặng. Nhưng mà, chuyện giết ông nhà chỉ là một phần kế hoạch thôi đúng chứ.

- Tôi đã giết chồng tôi à?

- Chẳng phải bà đã xúi giục ông Usami sao?

- Anh đừng có bịa chuyện. Kẻ đã hạ độc chồng tôi chính là Usami còn gì.

- Đúng vậy.

- Chà. Thế thì đúng quá còn gì. Ông Usami đã đau khổ nên tự sát. Mọi chuyện kết thúc ở đây.

- Đó không phải là sự thật...

Có tiếng động ở phía cửa. Usami đang đứng đó.

- Ông...

Eiko mặt tái xanh, cả người run rẩy.

- Ban này khi mở đèn, bà đứng ngay bên cạnh tôi. Thế nên tôi yên tâm uống ly mà ngài cảnh trưởng đây đã đưa cho.

- Tôi đã chuyển đi phân tích thêm một thứ nữa.

Nemoto nói.

- Đã phát hiện ra chất độc kali xyanua.

- Bà thật là người đàn bà kinh khủng.

Usami hẳn học nói.

- Để tạo được những bức tranh đắt giá, tôi đã giúp bà ta giết những cô gái đó. Tsubouchi cũng rất ân hận. Lúc nào cũng thấy sợ hãi. Nhưng ông ấy biết rõ rằng nếu không có những chuyện đó thì tranh của mình chẳng đáng một xu nào nên chỉ còn cách im lặng.

- Chỉ vì bán tranh mà giết những cô gái đó sao?

Kurihara nói.

- Ban đầu chỉ có Tsubouchi bạo hành cô Imamura Aki và vẽ lại cảnh đó. Sau đó tiếp tục lặp lại vụ tương tự thì... Kawai Chizuru đã treo cổ tự vẫn. Là bà ta, chính bà ta đã bắt chồng mình vẽ những cảnh đó. Và rồi khi càng đi đến đường cùng, bà ta đã nghĩ đến chuyện sát hại Nishizaki Miho, bắt tôi giúp một tay để tiến hành.

- Tại sao bà lại giết chồng mình hả?

- Đã không thể thoát được nữa...

Usami nói.

- Bởi lẽ chẳng thể để những chuyện tương tự tái diễn thêm một lần nào nữa, Tsubouchi đã không thể vẽ gì khác tốt hơn những bức tranh đó. Và một lúc nào đó ông ấy sẽ tự thú hết chuyện đã sát hại những cô gái. Chính vì thế nếu không giết ông ấy thì...

- Nói láo!

Eiko hét lên.

- Đồ dối trá!

- Bây giờ Tsubouchi qua đời thì những bức tranh khác của ông ấy cũng rất có giá trị. Rõ là ông đã tính toán đến lợi ích theo

hướng đó.

Usami cười đau khổ.

- ... Nhưng tôi cũng đã rất sợ hãi.

- Và rồi bà ta quyết định trừ khử ông?

- Đúng vậy. Vì nếu không thông qua tôi mà trực tiếp bán tranh thì bà ta sẽ vô cùng có lợi còn gì. Tôi cũng rất tiếc về chuyện cô gái bị sát hại... Nếu tôi là cô ấy, bị giết một cách dã man đến vậy, dù thế nào cũng muốn sự thật được phơi bày...

- Gã khốn kiếp nói láo!

Eiko toan đánh Usami.

Nemoto nhanh chóng chớp giữ lấy cánh tay của bà ta.

- Ngừng lại đi. Usami đã thừa nhận toàn bộ mọi chuyện rồi.

Eiko thở gấp, tay của Nemoto buông lỏng ra.

- Tất cả là tại Tsubouchi. Thật ra ngay từ đầu, lão ta chẳng hề có tài cán gì...

- Chúng tôi sẽ dần làm rõ mọi chuyện.

Nemoto giục già Eiko.

- Đến đây thì, về phí tiệc, tôi sẽ xoay sở để bù vào thôi.

Kurihara nói.

- Nhưng bà ấy có lẽ rất cần tiền nhỉ? Cố tình hủy đi bức tranh quả là phải chịu tổn thất lớn.

- Ngược lại đó chứ, cảnh trường.

Katayama nói.

- Bức tranh bị hủy đó, giá lên cao lắm. Bà ấy đã kỳ vọng vào nó lắm đấy.

- Thảo nào...

Kurihara thở dài chán nản rồi nói.

- Hay tôi cũng thử phá hủy một chút tranh của mình nhỉ.

Holmes cất tiếng kêu meo.

- Lại nữa hả?

Harumi nói.

- Hết cách rồi. Sinh mệnh của cảnh trưởng mà.

Katayama nhún vai.

Cả hai đang đi về phía phòng triển lãm Z nọ. Tác phẩm mới của Kurihara được trưng bày nên bọn họ phải đến đây.

- Lần này là gì hả?

- Điều đó thì anh chịu thôi.

- Ôi, chẳng biết có khen được không nữa!

- Kia rồi. Em mà lại lỡ nói kiểu con sư tử thành con chó Dachshund chắc cảnh trưởng sẽ bị sốc quá.

- Thì em có sao nói vậy thôi mà.

- Lần này nên hỏi thẳng đi. Kiểu như “đây là tranh gì vậy?”.

- Làm thế cũng khá tội cho ông ấy. Nhưng đành vậy.

Cả hai đi vào phòng triển lãm, tâm trạng Kurihara khá tốt, ông ta đang trò chuyện với người quen.

- chà, quả là một bức tranh vẽ ngựa tuyệt đẹp.

Vị khách đó nói xong bèn đi về.

- Hình như lần này là con ngựa đó.

Katayama thì thầm.

- Chắc nhìn phát biết ngay là con ngựa đấy. Tiến bộ lớn ghê.

Kurihara nhận ra cả hai và đi đến.

- Này, tới rồi à!

- Xin chào...

- Nhất định cậu phải xem nhé. Lần này được đánh giá đặc biệt tốt.

Kurihara khá tự hào, nhưng thật ra điều này cũng hiển nhiên thôi, vì ông ấy chỉ mời toàn những ai sẽ khen ngợi mình mà.

- Nếu vẫn cứ làm cái công việc man rợ thế này thì sẽ chẳng có hứng gì với hội họa đâu nhỉ.

Nói đoạn Kurihara dừng bước.

- Ồ, đây rồi!

Đây là ngựa á? Katayama chẳng thể nào nhìn ra được bóng dáng loài ngựa từ cái vật thể mềm oặt màu nâu kia. Và rồi, bất chợt, anh nhìn bên dưới bức tranh. Hóa ra là thế, hiểu rồi!

Cái biển viết chữ “NGỰA” to dùng kỳ diệu màu đỏ đã được gắn thêm dưới bức tranh.

MÈO HOLMES VÀ CHIẾC HỘP KINH HOÀNG

1.

- Chiếc hộp...

Người phụ nữ đó lên tiếng.

- Hả?

- Chiếc hộp đã giết người.

Katayama bàng hoàng trước lời nói của bà ấy.

Các bản tin dạo gần đây đã khiến không ít người biết đến hành trình phá án của mèo tam thể Holmes và thanh tra Katayama.

Nhưng trường hợp lần này, không chỉ Katayama mà chắc hẳn ai cũng sẽ thấy bối rối.

- Chiếc hộp đã giết người.

Vốn dĩ câu chuyện nghe cũng khó hiểu rồi. Đã thế, bầu không khí ở chỗ ấy quả thực là...

Trăng đã lên.

Ánh trăng với tiết trời khiến người ta muốn hát vang bài “Điệu múa mỏ than^[7]”. Mặt trăng cong tựa lưỡi liềm của Tử thần - một bộ xương di động trong tấm vải polo, lưỡi dao trong tay sáng rõ như trăng non lúc đêm về.

Gió thổi man mát dễ chịu, nhánh cây đứng sững phát ra tiếng kêu bập bùng như nhạc cụ của âm nhạc tiên phong^[8], khiến các cô gái vì buổi tiệc này mà cất công đến thăm mỹ viện vùng tiền làm tóc phải gào thét.

Hơn nữa, dù đã sang tháng Mười một, gió vẫn mang theo hơi ẩm, lướt nhẹ mơn man trên da, vô tình khiến lòng người khó chịu.

Nghe nói chủ nhà hơi chậm hiểu, ngay cả Katayama cũng dần mất kiên nhẫn.

Nói chung, Katayama không phải tuýp người thích tiệc tùng. Bởi anh dị ứng với cồn và cũng không thể nhậu nhẹt vui vẻ với nước ép hoa quả hay coca. Không chỉ vậy, anh sẽ bị đau đầu khi nhìn người khác uống rượu, chỉ ngửi mùi thôi cũng đủ khó chịu rồi.

Ngay từ ban đầu, Katayama, mà không, người đã mời cả bọn Katayama đến buổi tiệc này là...

- Này, Katayama!

Bị cảnh trưởng Kurihara réo gọi, Katayama có dự cảm chẳng lành.

Dẫu Katayama quen biết ngài Kurihara không lâu được đến chục năm, nhưng vì họ thường hay sát cánh phá giải các vụ án kỳ lạ nên có anh có cảm giác cứ như hai người đã kết giao từ trước khi ra đời. (Không lẽ nào!)

Với giọng điệu khác thường, cách ông vừa gọi Katayama khiến anh đoán có vụ án cần đến mình, có khi còn là án lớn.

- Phiền phức nhỉ. Ai cũng muốn nhờ người khác đi thay à. Nhưng mà có ai nhiệt tình vậy không nhỉ. Đúng rồi, Katayama được đấy! Cậu ấy đơn thuần lắm, thử trêu cậu ấy một chút xem nào. Này, Katayama!

Sau khi lược bỏ đoạn mở đầu dài dòng, chính là câu “Này, Katayama” phía trên.

- Chuyện gì vậy thưa ngài?

Katayama đứng trước cảnh trưởng với vẻ mặt khá nặng nề.

Bình thường ông ấy hay mở lời kiêu:

- Có việc cần nên gọi cậu, chuyện bình thường mà!

Còn lúc nào không muốn anh từ chối, ông sẽ tỏ ra niềm nở vô cùng.

- Ủ, chà, có chút chuyện thôi.

Kiểu này thật kỳ quái, Katayama nghĩ.

- Ở chỗ cậu, ừm, có cảnh sát ăn khỏe chứ hả?

Tính từ đi kèm với “cảnh sát” khá quái lạ, liên quan đến cảnh sát nào đó của đồn Meguro thì chuyện không thể chỉ có vậy.

- Ishizu hả?

- Đúng rồi, cảnh sát Ishizu.

- Cậu ấy không ở chỗ tôi...

Katayama đính chính.

- Không phải chồng của em gái cậu sao?

- Nó đang độc thân mà! Vẫn chưa kết hôn với Ishizu đâu! Chỉ hẹn hò kiểu bạn bè thôi ạ! Quan hệ kiểu kia tuyệt đối là...

- Biết rồi, biết rồi, nghiêm trọng hóa vấn đề thế.

- Xin lỗi ngài.

Mặt Katayama đỏ gay, anh vừa nói vừa thở dốc.

- Cậu cũng thích ăn uống lắm phải không?

Kurihara cầm trên tay tấm thiệp trắng nào đó. Là loại thường dùng làm thiệp mời đám cưới.

- Không phải ghét bỏ gì nhưng đặc biệt thích thì...

Kurihara cắt ngang lời anh, nói mình cũng không thích mấy.

- Chà, cậu nên đến buổi tiệc này đi. Thức ăn nhiều đến mức ăn chẳng hết nổi luôn ấy. Với lại em gái cậu là người đẹp có một không hai mà. Ngay cả trong những bữa tiệc cứng nhắc khó khăn này cũng khó mà gặp được mỹ nhân như cô ấy.

- Cảnh trưởng không định đi à?

Katayama hồn nhiên hỏi.

- Ừ. Thật ra tôi tiếc lắm nhưng tôi có hẹn mất rồi. Không đi được. Tuy thật xấu hổ khi làm vậy với mọi người nhưng tôi thấy thế còn hơn là để bỏ phí.

- Đủ rồi đấy ạ.

Katayama từ chối khiến Kurihara bất ngờ, hỏi.

- Sao thế hả?

- Có chuyện gì xin ngài nói thẳng ra đi.

Ngay cả Katayama luôn là người tốt bụng mà cũng không thể kiên nhẫn nổi nữa.

Kurihara dường như cũng nhận ra mình đã hơi xem nhẹ Katayama. Ông nhún vai rồi thở dài.

- Tôi nói thế cũng vì hết cách rồi. Nhưng tôi không nói dối đâu.

- Chỉ là ngài có chuyện chưa nói ra thôi phải không?

- Cậu đó, dạo này trực giác cũng khá nhạy bén đấy.

Rõ ràng đây là đức rút từ kinh nghiệm hơn là từ trực giác mà.

- Sếp đừng khen tôi nữa ạ. Là buổi tiệc gì vậy?

- Chưa chốt số lượng người nhưng là buổi tiệc kỷ niệm hai mươi năm.

Katayama bối rối không nói nên lời.

- Cậu kinh ngạc cũng đúng.

Kurihara bật cười.

- Hai mươi năm trước cậu vẫn còn là thằng nhóc mà.

- Còn vụ án giết người...

- Là vụ tôi từng phụ trách.

Kurihara nói.

- Cảnh trưởng ấy ạ?

- Tất nhiên, khi còn trẻ, tôi là một hình sự mẫn cán của phòng. Giống như đám người trẻ hiện giờ, luôn nỗ lực hết sức tìm kiếm các đầu mối, chẳng hề bận tâm đến đời sống cá nhân. Thật sự, nếu những người trẻ thời buổi này mà đến bữa tiệc thì...

- Cảnh trưởng à, câu chuyện có vẻ...

- Biết rồi mà, là vụ án giết người từ hai mươi năm trước. Cũng vì thế gian này thật quá đổi hỗn loạn. Cậu có từng nghe qua “Vụ án giết người gia tộc Kirinaga” chưa?

- Chưa nghe bao giờ ạ.

Katayama chẳng hề ấp úng mà nhanh chóng trả lời. Kurihara lại thở dài.

- Đúng là thời thế. Nghe cậu nói tôi mới nhớ, hồi khi nào tôi ghé cửa hàng dịch vụ là muốn ăn món Kakigori^[9], tôi từng được

dạy món Kakigori tức là frappe. Frappe rốt cuộc chỉ là đá lạnh thôi, ai mà ngờ được chứ! Như cái chảo ấy, nhìn thế nhưng cũng có ai quy định nó phải nóng đâu. Dù sao cũng chẳng biết gọi gì nên tôi đã gọi cái món frappe đó. Lúc món đó vừa được đem ra, cũng chẳng giống món Kakigori, chỉ là đá nằm tít dưới tận đáy ly, bên trên chồng chất nào trái cây nào kem. Mấy cái đó thì uống được chắc! Tôi chỉ muốn hưởng vị trong trẻo của đá với si rô thôi. Vậy mà...

- Cảnh trưởng, vụ án giết người đó, bộ có liên quan gì đến Kakigori hả?

- Nói vớ vẩn gì thế. Kakigori với giết người thì liên quan gì!

Kurihara khẽ lắc đầu rồi nói.

- Nói sao thì, người đàn ông tên Kirinaga Yasuo đã bị sát hại. À không, nói chính xác thì phải là “qua đời”.

- Không phải bị sát hại à?

- Tuy không rõ bị giết hay không nhưng gã đã qua đời một cách bất bình thường. Do đó có thể xem là đã bị giết hại.

- Hèn gì.

Tuy nói vậy nhưng Katayama vẫn chẳng hiểu gì. Anh ngập ngừng hỏi.

- Thế sao lại có buổi tiệc kỷ niệm...

- Bà vợ của gã Kirinaga đã khuất ấy là một người rất giàu... Chà, có gì buồn chán thì nói ra đi.

- Nếu có thể chui vào tủ lạnh thì tốt biết mấy.

Katayama chêm thêm một câu đùa nhạt nhẽo nhưng bị Kurihara liếc nhìn nên anh vội đưa mắt sang chỗ khác.

- Bà ấy tên Kirinaga Haruko. Gia tộc Kirinaga là tư sản nhiều đời nhưng phụ nữ trong nhà ấy ai cũng có hôn nhân bất hạnh. Mẹ của Haruko đã mất chồng ngay trong tuần trăng mật. Haruko có một chị gái, người ngoài nhìn vào đều thấy bà chị ấy có một cuộc hôn nhân vô cùng lý tưởng khi kết hôn với một người có xuất thân tử tế, đẹp trai, thông minh và còn giỏi cả thể thao.

- Haha.

Katayama bất ngờ. Sao trên đời lại có thể tồn tại một kẻ “yêu nghiệt” đến vậy. Thế nên mới có gã đàn ông chẳng có ưu điểm gì như anh chẳng.

- Nhưng mà, cả hai đã ly dị ngay sau ngày lễ thành hôn.

- Sao nhanh thế!

- Báo chí đã dựng chuyện linh tinh, người chồng bị bắt lực, hoặc bà Masako không có khả năng làm mẹ.

- Masako là tên của bà chị ạ?

- Đúng thế. Nhưng mà, rốt cuộc chân tướng vẫn còn là bí mật.

- Từ từ đã ạ.

Katayama nói.

- Nhưng ngài vừa nói là bà mẹ đã mất chồng trong tuần trăng mật mà...

- Masako là con của người chồng đã khuất. Và hai người còn lại là con của người đàn ông khác.

- Hai người? Tức là ngoài Haruko ra vẫn còn...

- Còn một người con trai út. Hình như là Tetsuji hay sao ấy.

- Người cha đó là...

- Không biết.

Kurihara lắc đầu.

- Dường như đã ngộ ra từ đám cưới đầu tiên của mình, bà mẹ dù có người yêu nhưng vẫn không kết hôn.

- Hèn gì.

Katayama bận rộn sắp xếp các nhân vật trong đầu. Ba người con là Kirinaga Masako, Haruko, Tetsuji, chồng của Haruko là Yasuo.

- Thế, vụ án là...

- Kirinaga Haruko lúc đó hai mươi tuổi. Năm mười chín tuổi, bà hẹn hò với Yasuo và kết hôn, nhưng cả mẹ lẫn chị gái đều phản đối gay gắt.

- Tại sao vậy?

- Có vẻ rút kinh nghiệm bản thân về chuyện kết hôn, nên họ đã phản đối thế đó. Nhưng, Haruko yêu Yasuo vô cùng và bà đã suýt bỏ trốn để sống chung với gã.

- Thế, rốt cuộc, họ đã được chấp nhận mà, và...

- Là miễn cưỡng thôi. Hình như điều kiện là Yasuo phải đổi họ sang thành Kirinaga.

- Ông ta là một người như thế nào ạ? Hơn nữa, ông ta đã bị giết hại ra sao?

Đột nhiên, một giọng nữ vang lên từ phía sau, Katayama hốt hoảng nhảy dựng.

- Harumi!

Katayama tròn mắt khi thấy cô em gái.

- Em làm gì ở đây vậy?

- Em có bưu phẩm cần gửi nên mới ghé qua đây một chút. Đẳng nào em cũng cần đến khu này có công chuyện.

- Anh đang trong giờ làm việc mà, em có chuyện gì gấp thế?

Katayama dù sao cũng phải duy trì sự uy nghiêm của người anh nên nhăn nhó nói.

- Thì cái quần anh đã mặc đó, đứt dây thun mất rồi.

Katayama ho đến đỏ cả mặt.

- Đúng rồi. Harumi ơi, em đã nghe mọi chuyện rồi phải không?

Kurihara nói.

- Vâng, khá là thú vị.

- Chà, em này, anh hai em... à, cả cảnh sát Ishizu sẽ là ba người cùng đi.

- Cảm ơn ngài! Nhưng mà, mỗi thiệp mời chỉ được một người đi kèm thôi mà?

Harumi nói, lơ đi bộ mặt đau khổ của anh hai.

- Lần này khác với mấy bữa tiệc keo kiệt đó.

Kurihara ưỡn ngực.

~ ~ ~ ~ ~

Dẫu sao ông ấy cũng chẳng phải bỏ ra đồng nào.

- Bên cạnh đó, nếu có hứng thú hãy trao đổi về chi tiết vụ án với bà ấy. Tôi nghĩ cậu nên nghe trực tiếp từ đương sự sẽ tốt hơn câu chuyện theo trí nhớ của tôi.

- Đồng ý ạ!

Mắt Harumi sáng rỡ, cô reo lên.

Còn Katayama thì đã hoàn toàn đầu hàng chịu trận.

- Nếu đã giàu đến thế thì...

Harumi nói tiếp.

- Ngoài ba người thì thêm một mèo nữa là bốn, chắc họ sẽ không ngại đâu nhỉ.

- Cái hộp giết người... là có ý gì vậy?

Người vừa hỏi là Harumi.

Vì đi dự tiệc nên cô diện một chiếc đầm trắng tinh lộng lẫy. Giọng Harumi bị át đi bởi cơn gió lớn.

- Ý trên mặt chữ đó.

Kirinaga Haruko đáp.

Chiếc đầm dạ tiệc màu trắng nhìn như cánh bướm trong gió.

Buổi tiệc được bắt đầu lúc nửa đêm, ở sân nhà Kirinaga, có khoảng năm mươi, sáu mươi vị khách.

Nhưng trước hết, tiệc được tổ chức vì mục đích gì nhỉ? Anh hầu như chẳng nhận ra một ai trong số những vị khách đang tham dự.

Dù sao, những gã như Ishizu chỉ cần ăn ngon là được, còn những cô gái thì muốn có một nơi để trưng diện bộ váy đã kỳ công may mà đến.

Những kiểu người như thế có ở khắp nơi trên thế gian này.

Kirinaga Haruko chừng bốn mươi tuổi, tuy có tuổi rồi nhưng nhan sắc của bà chẳng hề phai tàn. Ngược lại, gọi bà là mỹ nhân cũng không ngoa.

Nhưng làn da cùng biểu cảm ấy so với độ tuổi bốn mươi thì có phần hơi “mệt mỏi” quá.

- Anh là cảnh sát từ phòng điều tra nhỉ.

Kirinaga Haruko nói.

- Vâng.

- Tôi sẽ nói cho anh nghe mọi thứ về vụ án này. Đi vào trong nào. Gió mạnh quá, tôi không chịu được.

Haruko bước vào bên trong biệt thự.

Katayama cất tiếng gọi Ishizu.

- Này, vào trong đi!

- Xong rồi hả?

Ishizu nói với vẻ bất mãn.

- Mới ăn được tí thôi mà.

- Ăn nhiều đó thôi. Cẩn thận mập đấy.

- Biết rồi. Đợi tớ chút!

Ishizu chạy đến bên bàn bày các món ăn, lấy đầy hai đĩa rồi hai tay bưng hai đĩa đi vào.

Katayama cười khổ rồi nhìn quanh.

- Holmes đâu? Hình như nó ăn quá nhiều rồi ngã lăn quay ra hay sao ấy.

- Meo ~

Dù đáng yêu nhưng vẫn là âm thanh khá nhức tai. Nó đã chờ sẵn ở trước cửa vào biệt thự.

- Đã chờ sẵn đằng kia rồi.

Harumi cười nói.

Bước vào phòng khách, cơn gió mạnh bên ngoài tựa như đã biến mất không còn dấu vết.

- Mời mọi người ngồi.

Kirinaga Haruko nói.

- Sự tình khi chồng tôi bị giết hại, mọi người đã nghe qua chưa?

- Chưa ạ.

Harumi trả lời.

- Chúng tôi không biết rõ liệu ông ấy có bị giết hại hay không...

- Vâng, chồng tôi là một người yếu tim. Tuy không đến mức gọi là bệnh nhưng ông ấy rất nhút nhát, chỉ vậy cũng đủ coi là “yếu tim” rồi.

- Bà đã nói rằng chiếc hộp đã sát hại ông ấy nhỉ?

Katayama nói.

- Do một chiếc thùng nặng rơi trúng đầu dẫn đến cái chết đúng không?

- Không phải, là một chiếc thùng nhẹ. Cực kỳ nhẹ. Nhưng chỉ có chiếc hộp đó được đặt trước thi thể của chồng tôi, nên ngoài nó ra, tôi không thể nghĩ đến thứ gì khác đã giết chết ông ấy.

- Chà, không biết bên trong hộp có thứ gì không?

- Chiếc hộp trống rỗng.

- Thật sao?

- Chắc chắn. Đó chỉ là một chiếc hộp rỗng không. Nhưng tôi nghĩ nó chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết của chồng tôi. Bởi vậy tôi mới gọi là “chiếc hộp giết người”.

Haruko nói.

2.

- Đang nói chuyện gì thế?

Cửa mở ra tự lúc nào, người vừa bước vào là một gã trung niên râu ria lởm chởm.

Gã mặc bộ đồ vải tuyết cao cấp nhưng trông vẫn ốm yếu, có vẻ không khỏe ở đâu đó.

- A, xin phép được giới thiệu. Đây là em trai tôi, Tetsuji.

Haruko nói.

- Katayama thuộc Phòng điều tra số 1.

Anh vừa cúi đầu thì...

- Ủa! Năm nay rốt cuộc anh cảnh sát kia đã chuyển giao cho lớp đàn em rồi à.

Tetsuji bật cười.

- Không phải đàn em đâu.

Haruko nói.

- Ban đầu chị cứ nghĩ vẫn là anh cảnh sát phụ trách điều tra ngày ấy. Nhưng đồng chí Kurihara đó bận quá nên vị này đã đi thay. Anh là Katayama đúng không?

- Vẫn tiếp tục như mọi năm nhỉ. Chà, cố gắng hộ tôi nhé.

Tetsuji nói.

- Mọi năm sao... Năm nào cũng mở tiệc hết hả?

- Nhất định năm nào cũng sẽ tổ chức tiệc vào ngày chồng tôi bị giết hại.

- Rốt cuộc vì sao lại thế?

Katayama hỏi.

- Chao ôi, con mèo đáng yêu quá.

Haruko không trả lời câu hỏi đó, bà nhẹ nhàng ẵm Holmes vừa bước đến ngay bên dưới chân mình rồi đặt nó lên đùi.

Holmes dường như cảm thấy rất thoải mái, nó cuộn tròn người lại. “Này, mày nhớ nghe kỹ câu chuyện giúp tao nhé”, Katayama thầm dặn Holmes trong lòng.

- Tôi đã mời rất nhiều người tới buổi tiệc.

Haruko vừa vuốt ve bộ lông mượt mà của Holmes vừa nói.

- Chuyên gia tâm lý tội phạm, tác giả trinh thám, cảnh sát nghỉ hưu... Mọi người sẽ giúp tôi suy luận về cái chết của chồng tôi. Nhưng tới tận bây giờ, vẫn chưa có ai có thể cho tôi một câu trả lời rõ ràng cả.

- Hèn gì.

Katayama thì thầm và nhớ lại cảm giác khó chịu kỳ quặc quanh quất.

Nhưng anh thật sự không biết rõ cảm giác ấy đến từ đâu...

- Vậy năm nào ngài Kurihara cũng tới ạ?

Harumi hỏi.

- Vâng, hầu như thế, thật ra ông ấy là người đã phụ trách vụ án. Ông ấy không chỉ biết toàn cảnh sự việc mà còn nhớ rõ từng chi tiết nữa kia. Nhưng cho tới giờ vụ án vẫn chưa được giải quyết...

Tetsuji nói.

- Thực ra tôi cũng hy vọng có thể mau chóng giải mã được bí ẩn của vụ án, nhưng mặt khác lại cảm thấy có chút tiếc nuối. Chắc mọi người hiểu chứ? Tựa như câu chuyện về quái vật hồ Loch Ness vậy. Chính vì không biết có thật hay không nên nó mang một vẻ thần bí đầy hấp dẫn. Lúc biết rõ mọi chuyện rồi thì sẽ chẳng còn gì thú vị nữa.

- Kìa Tetsuji.

Haruko lườm em trai.

- Xin lỗi nhé. Lúc nào nó cũng vậy cả.

- Tôi vốn là một kẻ ham chơi mà.

Tetsuji bật cười.

- Chẳng có việc gì để làm hết. Người đi làm mà nghe thầy thế chắc sẽ ghen tị lắm đúng không?

Tetsuji lắc đầu.

- Nhưng tôi thực sự cho rằng có việc làm lại thoải mái hơn nhiều. Lúc nào cũng vừa sống vừa bị lương tâm dần vặt giày vò, lại chẳng có gì để làm nên chỉ toàn nghĩ đến mấy chuyện không đâu.

- Thôi đủ rồi đấy.

Haruko cất giọng nghiêm nghị.

- Chính vì thế gian này chẳng công bằng chút nào hết.

- Gia đình bà còn có...

- Mẹ tôi đã qua đời từ ba năm trước. Tuy chúng tôi rất mong mỗi tìm ra câu trả lời nhưng kết quả vẫn chỉ là con số không.

- Bà có một người chị phải không?

Harumi hỏi.

- Vâng, chị ấy tên là Masako. Nhưng hiện giờ chị ấy không có ở đây.

- Sao lại thế...

- Đang đi lang thang đấy.

Tetsuji chen vào.

- Lang thang?

- Đúng vậy. Chị ấy bảo rằng không thể sống ở ngôi nhà này được nữa. Dù sao cũng vì tiền nhiều quá mà.

Katayama nghĩ không mấy ai nói du lịch là “đi lang thang” cả. Nếu được như thế thì anh cũng muốn đi lang thang.

- Thỉnh thoảng chị ấy cũng về nhà. Nhưng mà vào buổi tiệc này thì chị ấy nhất định sẽ không ở đây.

Haruko nói.

- Tại sao vậy?

- Chị ấy vốn luôn ghét chồng tôi. Chính vì thế, chị ấy rất khó chịu khi nhìn thấy tôi cứ mãi đau đầu về chuyện tìm ra chân tướng cái chết của chồng mình.

Katayama thì thâm. Chuyện này còn lạ gì nữa, những người giàu thường khác người mà.

Chính vì khác biệt nên mới trở nên giàu có, hay là do giàu có mà trở nên khác biệt. Không biết bà ấy thuộc trường hợp nào nhỉ?

- Dù sao, hãy kể cho tôi nghe chi tiết vụ việc nào. Katayama nói.

Haruko tất nhiên không để ý thấy Holmes tưởng như đang ngủ say trên chân bà mà lỗ mũi vẫn khẽ cử động. Chắc định ra dấu cho Katayama rằng nhớ nghe ngóng cẩn thận đấy.

- Việc đó xảy ra vào ngày này hai mươi năm về trước.

Haruko nói với chất giọng điềm đạm.

- Tuy nhiên, tôi cũng không chắc chồng tôi có mất vào ngày này hay không. Trong hai ngày đó, chẳng rõ ông ấy đã chết hôm nào.

- Hai ngày?

- Khi ấy chồng tôi ở nhà một mình.

- Một mình à? Còn người khác thì sao?

- Đều đi du lịch cả. Đó là chuyến du lịch gia đình theo thông lệ mà.

- Tại sao chỉ có mỗi chồng bà ở nhà thế?

- Nói chính xác thì là hai người. Vì mẹ tôi ngủ suốt, nên chị gái Masako, tôi, và Tetsuji, ba người đã đi du lịch.

- Chồng bà là ông Yasuo phải không?

- Anh biết rõ quá nhỉ.

Haruko cười mỉm.

- Ông ấy ở nhà một phần vì để chăm sóc cho mẹ tôi, hơn nữa bình thường khi đi cùng ba chị em thì chồng tôi vẫn luôn khó hòa nhập. Lúc ông ấy tự nói sẽ không đi, nói thật trong thâm tâm tôi cũng thấy nhẹ nhõm.

- Tóm lại là...

- Nêu đi chung, chị tôi nhất định sẽ rất khó chịu. Không phải chị em ruột nên vậy đâu.

- Hèn gì.

Harumi nói xen vào.

- Xin hỏi, không có người chăm sóc cho mẹ của bà sao?

- Thường thì có hai người thay phiên nhau nhưng lúc đó trùng hợp cả hai cùng nghỉ phép nên chẳng có ai cả.

- Hóa ra là thế.

- Lúc đó, ở trong cái sân kia... Có một thứ tựa như nhà kho chứa đồ bằng thép. Nói đúng hơn thì trông nó giống công-ten-nơ. Là một cái thùng siêu lớn.

Haruko nói.

- Nơi ấy để làm gì?

- Trước đây tôi cùng chị gái học piano đã dùng nơi đó làm phòng cách âm để luyện.

- Ngôi nhà rộng thế này vẫn cần phòng cách âm ă?

Harumi hỏi.

- Thực ra luyện ở ngoài thì chúng tôi sợ làm phiền đến mẹ. Bà là kiểu người dễ bị căng thẳng, đặc biệt mẫn cảm với âm thanh.

- Chà, cái thùng đó được đặt trong nhà. Bên trong chia ra thành hai phòng, có vách ngăn lại.

- Lúc xảy ra sự việc, bà đã không còn sử dụng cái thùng đó đúng chứ?

Katayama hỏi.

- Đã không dùng nhiều năm nay rồi.

- Nên giờ đặt ngoài sân à?

- Bởi nó to quá, chật cả nhà nên đã được đặt ở đây. Chồng tôi đã chết trong đó.

- Vì sao ông ấy lại đi vào cái thùng đó?

- Tôi không biết.

Haruko lắc đầu.

- Mẹ tôi đi lại bất tiện... Ngày chúng tôi khởi hành, thời tiết vô cùng tuyệt. Tiết trời rất ẩm áp. Tâm trạng mẹ cũng tốt nên tôi đã nhờ chồng chuyển bà sang cái giường cạnh cửa sổ.

- Có đến hai cái giường à?

- Có những ba cái. Bà nằm giường nào là tùy theo tâm trạng.

- Mình thì một cái cũng chẳng có.

Ishizu lầm bầm. Hai cái đĩa mà anh ta mang theo đã sạch trơn từ lúc nào.

- Từ cái giường cạnh cửa sổ có thể nhìn xuống dưới sân, mẹ tôi quan sát ông ấy chăm sóc sân vườn.

- Rồi sao nữa?

- Ông ấy đi lên, giúp tôi cho mẹ ăn bữa trưa. Tuy bà có thể tự mình ăn uống nhưng tay bà không có sức nên cần giúp đỡ đôi chút. Sau khi ăn xong, chồng tôi đã hỏi bà “Mẹ có cần gì không?”. Mẹ tôi suy nghĩ một lúc rồi nói “Chà, phiền con xem thử cái thùng trong sân giúp mẹ nhé.”

- Không có lý do gì sao?

- Trước đó, cánh cửa thùng không hiểu sao bị mở toang ra, từng có nhiều con mèo đi lạc trú ở bên trong.

Holmes chột ngóc đầu lên, Haruko bật cười rồi vuốt nhẹ đầu mũi nó.

- Chà, không phải nhóc đâu nhé. Cứ như nhóc hiểu lời ta nói vậy. Con mèo này khôn thật đấy.

- Sau đó chồng bà đã ra vườn phải không?

- Vâng. Từ cửa sổ, mẹ tôi đã thấy ông ấy đi vào trong chiếc thùng lắp ghép đó. Và rồi chồng tôi không bao giờ trở ra nữa.

Katayama và Harumi nhìn nhau.

- Mẹ bà hẳn đã gặp nhiều khó khăn khi chỉ còn một mình nhỉ.

Harumi nói.

- Tôi đã cho lắp điện thoại kết nối với 119^[10] phòng trường hợp xấu xảy ra rồi, nhưng không hiểu sao nó không hoạt động, mẹ tôi không làm cách nào gọi được.

- Tức là bà ấy chỉ có một mình suốt thời gian đó?
- Đến tối, vì thấy lo cho sức khỏe của mẹ nên từ nơi du lịch tôi đã gọi điện về nhà. Nhưng không có ai nghe máy cả.
- Tôi đã rất lo lắng nên liền gọi đến 119. Đến tận giờ tôi vẫn nhớ như in cảm giác lo sợ ấy.

Tetsuji nói.

- Đúng vậy. Cả tôi và chị gái đều sợ xanh mặt.
- Thế mọi người đã lập tức quay về à?
- Dĩ nhiên rồi. Về đến nhà đã quá nửa đêm gần rạng sáng ngày hôm sau. Khi xe cấp cứu đến, tình trạng sức khỏe của mẹ tôi không tốt lắm, nói đúng hơn là do chập vật tự sinh hoạt nên bà đã kiệt sức.
- Còn chồng bà thì sao?
- Lúc đó, mẹ tôi nói rằng ông ấy vào trong cái thùng ngoài vườn mãi mà không thấy ra...
- Nên bà đã đi vào xem thử đúng không ?
- Vâng. Cửa thùng bị khóa, chỉ có thể mở được từ bên trong. Tôi đứng ngoài gõ cửa suốt nhưng không có ai trả lời, chẳng còn cách nào khác nên tôi gọi người của phòng cứu hỏa đến bẻ khóa rồi mới vào được.
- Trong đó có chồng bà không?
- Không, bên trong vẫn còn một cánh cửa nữa. Như đã nói lúc này, tôi và chị gái dùng cái thùng này luyện piano nên đã ngăn nó thành hai phòng. Chồng tôi đã ở bên trong một trong hai phòng nhỏ đó. Cửa phòng cũng bị khóa chặt.
- Có nghĩa là ông ấy bị nhốt sau hai lớp khóa phải không?
- Đúng thế. Sau khi phá khóa cánh cửa đó, bước vào phòng, tôi đã thấy chồng tôi đổ gục trên sàn. Vẻ mặt ông ấy đau đớn.
- Hay ông ấy tái phát bệnh tim?
- Có lẽ vậy. Nhưng dù là bệnh gì chẳng nữa thì chỉ vì lý do cửa bị khóa không thể ra ngoài được mà khiến ông ấy qua đời sao? Ông ấy cũng đâu phải trẻ con.

- Còn chiếc hộp...

- Chỉ có độc một cái bàn cũ trong căn phòng đó. Trên bàn chính là chiếc hộp rỗng.

- Là loại hộp như thế nào?

- Hộp giấy bìa cứng. Được làm từ loại bìa khá phổ biến.

- Trong hộp có dấu vết nào không?

- Không có gì cả. Chiếc hộp rỗng không.

Katayama nghĩ ngợi... Bệnh tim tái phát sao?

Điều đó không phải nguyên nhân chính dẫn đến cái chết của nạn nhân. Với thủ đoạn tinh vi của hung thủ, dù điều tra cũng chưa chắc đã tìm ra được. Chỉ với một chiếc hộp rỗng, sao có thể gây ra án mạng như thế?

- Còn chìa khóa thì sao ạ?

Harumi chột hỏi.

- Tại sao cửa lại bị khóa chứ?

- Về điểm đó lát nữa mọi người sẽ biết rõ.

Tetsuji nói.

- Loại khóa đó giống như khóa cửa trong khách sạn, sau khi ra khỏi phòng, có chốt khóa tự động nên cửa sẽ tự động khóa vào. Chốt khóa được gắn theo hướng ngược lại. Tức là có thể vào nhưng không thể tự ra được ấy.

- Tại sao phải làm vậy chứ?

Katayama tròn mắt.

- Không phải do chúng tôi. Lúc đầu vốn chỉ là loại khóa đơn giản thôi.

- Rồi ai đã làm thế?

- Phía cảnh sát điều tra thì tôi mới biết. Ai đó đã thuê một người thợ khóa lặt hoặc gắn cái chốt khóa đó vào.

- Người đó là ai?

- Tôi không biết. Mượn danh người trong nhà rồi yêu cầu, cái ngày ông thợ đến gắn khóa tôi cũng không gặp, vì hôm đó cả nhà chúng tôi đều đi ra ngoài.

- Vậy là một người khác sao?

- Vâng. Nhưng tôi nghĩ làm được chuyện đó chỉ có những người sống trong ngôi nhà này.

- Ra là thế.

Vậy thì thủ phạm là người trong gia tộc Kirinaga.

- Nhưng câu chuyện kỳ lạ nhỉ. Hung thủ đã giết người bằng cách thức nào?

Katayama lắc đầu nghi hoặc.

- Đúng là rất kỳ lạ. Rốt cuộc chồng tôi đã nhìn thấy gì bên trong chiếc hộp rỗng đó chứ?

Mắt Haruko thoáng mở lớn.

- Anh có thể giải mã bí ẩn đó không?

Katayama đắm chiêu suy nghĩ. Cả Harumi lẫn Ishizu cũng vậy. À không, Ishizu đang khoanh tay ngủ mất rồi.

- Anh có muốn xem cái thùng lớn đó không?

Tetsuji nói.

- Nó vẫn còn ạ?

Harumi ngạc nhiên.

- Còn chứ. Ở phía sau vườn.

- Đi xem thôi.

Katayama đứng dậy.

- Nhưng chắc là không có chuyện bị nhốt bên trong đâu nhỉ?

- Không sao đâu. Có chìa khóa đây rồi.

Haruko mỉm cười. Bà dẫn đường cho cả bọn Katayama đến đó. Ishizu cũng đã dậy, vừa ngáp vừa đi theo.

Gió thổi nhẹ nhẹ. Tiệc cũng sắp tàn, lượng khách khứa đã vơi quá nửa so với ban nãy.

Đi vòng qua hông tòa nhà, cái thùng đó nằm trên một khoảng đất trống tối tăm.

- Thì ra là vậy.

Katayama nói.

Bản thân cái kho chứa này đã là một cái “thùng”. Căn phòng bên trong cũng vậy, và cả chiếc hộp nằm trên bàn trong đó nữa. Đây chính là vụ án giết người có liên quan đến ba chiếc hộp.

- Vào xem thử thôi.

Katayama bước về phía cánh cửa đã mở, đột nhiên có ai đó đi ra. Katayama giật mình hét toáng.

- Oái!

- Ơ, chị hai! Về rồi à?

Haruko ngạc nhiên thốt lên.

3.

- Tôi là Kirinaga Masako.

Người phụ nữ ấy tự giới thiệu.

- Xin chào...

Sau khi bình tĩnh lại, Katayama đáp lời.

- Bất ngờ thật đấy, tự xưng chị lại về vào ngày này.

Tetsuji nói.

- À, về từ hôm qua rồi. Nói mới nhớ giờ mới gặp được em.

Masako trả lời.

Tòa biệt thự này rộng đến thế là cùng. Trong căn hộ của Katayama, chẳng bao giờ có chuyện ai đó về mà người trong nhà lại chẳng hề hay biết. Anh cảm thấy gia đình này có điểm kỳ lạ.

Nhưng cũng phải nói, Kirinaga Masako đúng là trông giống hệt em gái mình. So với hai người chị, tất nhiên cũng do tuổi tác nữa, Tetsuji mập hơn đôi chút. Tuy mảnh khảnh nhưng Masako vẫn có da có thịt, không gầy guộc chút nào.

Khi Masako tạ lỗi với Katayama thì chẳng hiểu sao Harumi lại trả lời.

- Được rồi, không sao đâu ạ. Thanh tra mà có thể cũng giật mình thì chán quá.

Katayama muốn đùa rằng “Thanh tra cũng là con người mà”, nhưng anh kiềm lại.

- Mà chị làm gì ở đây vậy? Chị Masako chẳng phải ghét chỗ này lắm sao.

Tetsuji ngạc nhiên nói.

- Thì chị có thích đâu. Nhưng chẳng thể trốn tránh hiện thực mãi được.

Masako nhún vai.

Katayama thấy bà ta hơi quá lời, nhưng dù sao đối với những người chỉ muốn sống lánh đời thì đối mặt với quá khứ cũng cần dũng khí rất lớn.

- Nhưng chị đã đổi ý rồi...

Masako nói.

- Quả nhiên, bí ẩn mãi chẳng tìm ra lời giải giống như xương cá mắc trong cổ họng vậy, khó chịu quá chừng. Vậy nên chị mới thử vào đây suy nghĩ.

- Cửa đã không khóa ạ?

Harumi hỏi.

- Đúng. Bây giờ thì thế. Dầu sao nó cũng bị hỏng suốt hai mươi năm rồi. Hằng năm, cứ vào dịp này là sẽ có người dọn dẹp. Đây, đèn đóm bên trong vẫn y nguyên.

Haruko vừa nói vừa bật đèn.

- Điện ở đâu vậy?

Katayama đứng ở cửa đưa mắt quan sát cả căn phòng rồi hỏi.

- Dẫn từ phòng của mẹ tôi.

Haruko nói.

- Ô, thế hôm chồng bà qua đời ông ấy cũng đã mang đèn đến đây phải không?

Katayama gặng hỏi.

- Không, lúc đó ông ấy chẳng dùng bất kỳ thứ gì cả.

- Vậy à?

Nghe Katayama nói với vẻ thất vọng, Harumi khẽ liếc mắt nhìn anh.

- Anh hai nghĩ có khả năng ông ấy bị giật điện à?

- Ừ. Nếu đúng là thế thì cũng có thể lý giải được chuyện ông ấy bị sốc.

- Nhưng mà không phải đâu.

- Chà, vào trong thôi nào.

Holmes đang đứng trước liền đi vào.

Nhưng dù vào trong rồi vẫn không thể ước lượng được độ rộng của cái thùng. Có một cửa ra vào, đứng từ đó có thể nhìn thấy hai cánh cửa nhỏ hơn bên trong. Tất cả chỉ có vậy.

- Mỗi cánh cửa dẫn vào một phòng cách âm.

Haruko chỉ tay.

- Bên phải là của tôi, của chị tôi bên trái.

- Chồng bà ngã quy ở phòng nào?

- Bên phòng của chị tôi.

- Là thế đấy, nhưng tôi chẳng hề âm mưu chuyện gì cả.

Masako nói một cách bình thản.

- Tôi hiểu rồi. Đi vào xem thử nào.

Katayama nói rồi bước về hướng phòng của Masako. Cửa mở ra, bên trong cũng đã sáng đèn.

- Ánh đèn này là...

- Mới được gắn vào lúc bắt đầu buổi tiệc thôi.

- Để cho khách đến tham quan nơi này sao?

- Đúng vậy. Tiệc luôn tổ chức vào ban đêm mà phải không? Thế nên tôi mới phải bật sẵn đèn.

- Thì ra là vậy.

Katayama lẩm bẩm.

- Anh cứ thông thả điều tra đi nhé.

Haruko nói rồi nhìn quanh căn phòng, thở dài.

- Mọi thứ vẫn y nguyên nhỉ. Không thay đổi chút nào...

- Chúng tôi qua chỗ các vị khách một chút.

- Mọi người cứ tự nhiên...

Ba chị em Masako, Haruko và Tetsuji lần lượt bước ra ngoài, chỉ còn lại ba người Katayama, Ishizu, và Harumi, à tất nhiên cũng có cả Holmes nữa, nhưng chẳng biết sao nó lại mang dáng vẻ bơ vơ như thể bị bỏ lại phía sau.

- Anh nghĩ sao?

Harumi hỏi.

- Đồ ăn ngon lắm.

Ishizu hồ hởi đáp.

- Không phải, về ba người kia cơ.

- Sở thích quái dị nhỉ? Tổ chức tiệc vào ngày giỗ chồng.

- Dù sao căn phòng này cũng chẳng có gì cả.

Đúng, thật sự không có gì hết.

Chỉ như một chiếc hộp vuông vức, ở giữa có một cái bàn, bên trên đặt một chiếc hộp giấy...

- Cái này chính là chiếc hộp đó hả? Vật chứng mà không bị mang đi sao?

- Vì không thể kết luận đây là vụ án giết người nên chắc cuối cùng đã được trả lại theo yêu cầu của người nhà rồi.

- Chà, vậy là hàng thật rồi nhỉ? Ishizu này, mở ra thử coi.

Mấy chuyện nguy hiểm bao giờ cũng do Ishizu đảm nhận cả. Hơn nữa, chỉ có anh ta nhận làm mà chẳng hề cảm râm gì hết. Nhưng Katayama thấy, cũng chẳng phải vì can đảm gan góc gì mà chỉ vì anh ta chậm hiểu mà thôi.

- Được.

Nói đoạn Ishizu liền mở nắp ra ngay tắp lự, nhưng chẳng có gì rơi ra.

- Chỉ là chiếc hộp không thôi.

Harumi nói với vẻ thất vọng.

- Vậy à? Nhưng mà bên trong có chút kỳ lạ.

Katayama nhìn vào trong hộp.

Chỉ là một chiếc hộp bìa cứng vuông góc bình thường. Nhưng bên trong không hoàn toàn trống rỗng.

- Có hai lớp đáy nhỉ.

- Không phải, nói hai lớp đáy thì không đúng lắm.

Dưới đáy hộp được gắn thêm một thứ như thể tấm ngăn. Trên đó lại đục thêm nhiều lỗ nhỏ.

- Hình như là lỗ thoát khí.

- Ừ, anh cũng nghĩ thế.

Katayama nói.

- Chà, có con gì mà rơi vào thì nhất định...

Holmes nhẹ nhàng bước tới. Cả bọn ngửi thấy mùi trong hộp rất rõ.

- Mùi nặng đến mức nào thì cũng hai mươi năm rồi còn gì, sao có thể sót lại được chứ.

Harumi bật cười.

- Có điều sao phòng ốc lại rỗng tuếch thế này.

- Phải đấy... nhưng thấy bảo có mấy con chim nhỏ hay bay lạc vào đây mà.

- Có thể lắm. Nhưng nếu có thì phải sót lại vài chiếc lông hay gì đó chứ?

- Ừ, nhất định là có đó.

- Kiểm tra cẩn thận hết nhé, đừng bỏ sót cái gì.

Sau khi ngẫm nghĩ một hồi lâu, Ishizu chột nêu lên một giả thiết rất kỳ quặc.

- Có ai từng bị sốc rồi đột tử vì nhìn thấy chim chóc chưa nhỉ?

Cả Katayama và Harumi đều không sao cười nổi. Holmes ủ rũ ngáp dài.

- Hình như có người đã bỏ thứ gì đó vào cái hộp này.

- Rắn, bọ cạp, nhện độc...

- Nhưng có thể dễ dàng cho mấy thứ đó vào hộp như thế sao?

- Chúng ta nên hỏi xem người chồng đã khuất của bà ấy có mắc bệnh sợ thứ gì không.

Cả đám Katayama kiểm tra khắp mọi góc ngách trong phòng nhưng chẳng thể tìm thấy bất kỳ chứng cứ gì.

Vốn đã là chuyện hai mươi năm về trước. Không tìm ra được gì cũng là điều dễ hiểu.

Vừa bước ra khỏi chiếc thùng, cả bọn nhìn thấy Haruko quay trở lại.

- Xin chào. Thế nào rồi?

- Vâng, tôi đã xem qua một lượt.

Katayama chỉ đáp ngắn gọn.

Holmes hờ hững đi tới, ngáp rõ to, quần quýt quanh chân Haruko.

- Ôi chao, buồn ngủ rồi nhỉ. Xin mời mọi người trở lại phòng khách nghỉ ngơi nhé.

Katayama và Harumi lặng lẽ nhìn nhau.

- Holmes có gì đó là lạ.

Harumi vừa đi vừa thăm thì.

- Ừ, rất kỳ quặc.

- Ăn nhiều quá là buồn ngủ đó mà.

Ishizu nói.

Không phải vậy. Nhất định Holmes đang “diễn”.

Bước vào phòng khách, Masako và Tetsuji đã chờ ở đó.

- Ô, thế nào rồi?

Tetsuji có vẻ hơi say.

- Cái hộp đó tại sao lại được lót thêm tấm ngăn vậy?

Katayama hỏi.

- À, cái đó hả?

Haruko thì thăm.

- Lúc đó cảnh sát cũng đã điều tra rất kỹ xem có con vật gì nguy hiểm nắp bên trong hay không.

Ai cũng có suy nghĩ tương tự như vậy cả.

- Thế thì...

- Kết luận là chẳng hề có con vật nào chui vào.

- Chà, vậy những cái lỗ trên tấm ngăn đó để làm gì vậy?

- Tôi không biết.

Haruko lắc đầu.

- Nhất định là do ma quỷ xâm nhập. Nào, uống gì đi. Anh thanh tra nữa...

Tetsuji nói.

- Ô không, tôi không thể uống đồ uống có cồn.

- Chà, vậy nước soda thì sao?

- Cho tôi thê đi.

Tetsuji vừa trao ly soda cho Katayama vừa nói.

- Không hiểu sao tôi chợt nhớ ra hôm đó tôi đã ngửi thấy mùi soda^[11].

- Ngày hôm đó?

- Là ngày xảy ra vụ việc.

- Tại sao thế?

Harumi hỏi.

- Tôi cũng chẳng hiểu. Không biết mùi đó có liên quan đến vụ án không nữa.

Tetsuji nhún vai.

- Hay là mùi của axit cacbonic nhỉ?

- Cũng có thể. Tôi thật sự không biết rõ.

Tetsuji khoanh tay lắc đầu.

Là axit cacbonic sao. Nhưng không thể giết người chỉ với nước soda được.

Katayama cầm ly soda trên tay, mới uống vài ngụm thì Holmes có vẻ đã nghĩ ra gì đó, nó vội vàng từ trên bàn nhảy vào người Katayama.

- Oái!

Phản xạ thần kinh của Katayama khá chậm.

Vì Katayama bị giật mình nên Holmes đã hứng trọn cốc soda vào người.

- Này, Holmes!

Katayama xấu hổ hét lên.

- Ối chà!

Haruko nói.

- Thế này không ổn rồi.

- Xin thứ lỗi. Tôi sẽ rửa lại ở đâu đó rồi ra về.

- Không được đâu. Cái này là... Chà, tối nay mọi người trú lại đây đi, qua một đêm sẽ khô thôi.

- Nhưng, nêu vậy...

Katayama đang nói dở thì Holmes cất tiếng như muốn ngăn anh lại.

- Meooo...

Ờ ha, Katayama nghĩ. Đúng rồi.

Dường như chuyện này đã xảy ra đúng như dự tính của Holmes. Cuối cùng, cả bọn đã ở lại tòa biệt thự.

- Chà, thật ngại quá. Bọn tôi sẽ ở trọ lại theo lời của bà vậy.

- Ồ xin mời. Thế thì anh cảnh sát đây cũng thế nhỉ?

- Ha...

Mắt Ishizu sáng rỡ.

- Ở trọ một ngày hai bữa hết bao nhiêu tiền thế?

- Muốn ăn tráng miệng quá.

Ishizu kêu ca.

- Đừng có đòi hỏi.

Katayama cười khố.

- Nhưng mà tại sao phải ngủ lại đây thế hả?

- Hỏi Holmes ấy.

Harumi nói rồi nhìn quanh căn phòng ngủ dành cho khách.

- Rộng quá đi! Chỗ này phải cỡ căn hộ ấy.

- Suy nghĩ vụ án đi, đừng chỉ mải để ý linh tinh.

Harumi nhún vai.

- Nói thật em chẳng tìm hiểu thêm được gì. Chỉ ngửi thấy mỗi mùi axit cacbonic thôi...

- Kem soda cũng ngon đó.

Ishizu luôn miệng nói về món ăn ưa thích của mình, cả đồ ngọt lẫn đồ cay.

- Thèm đồ ngọt quá, cả kem nữa.

- Trong tiệc có còn gì, đừng kêu ca vớ vẩn nữa.

Katayama bắt đầu mất kiên nhẫn.

- Này, có bày ngoài đó mà anh.

Harumi nói với Ishizu.

- Vậy ư? Anh đâu thấy gì đâu.

- Em ăn món đó rồi.

- Thật hả?

Ishizu ngạc nhiên hết mức.

- Anh không để ý! Có thiệt đó à?

- Được bỏ trong hộp đựng đá khô ấy...

Harumi đang nói dở thì đột nhiên hét lên.

- Á!

Katayama giật bắn, đến mức nhảy dựng rồi ngã lăn ra.

- Này! Em tính giết anh hả?

- Em biết rồi! Là đá khô!

- Là sao?

- Cái mùi axit cacbonic đó! Giả sử là mùi của một thứ vô hình vô dạng thì sao? Hoàn toàn có thể là đá khô còn gì.

- Đá khô à...

Katayama nghiền ngẫm ý kiến của em gái mình.

- Nhưng sao có thể chết vì đá khô được chứ?

Harumi lặng thinh.

- Cái đó... hay là nghẹt thở?

- Không lý nào! Giả sử trong cái hộp đó có chứa đá khô có độc, đá khô bay hơi giải phóng khí độc và dẫn đến cái chết. Nhưng độc đến mức tử vong thì số lượng phải cực kỳ nhiều.

Harumi xoay mặt đi với vẻ khó chịu.

- Chị đã nghĩ ra suy luận hay thế mà. Holmes, em thấy sao?

Holmes cất tiếng meo.

- Đấy, nghe chưa? Nó vừa cất tiếng kêu đồng tình đó.

Harumi nói rất hùng hồn.

- Chắc không đó? Anh chỉ nghe nó bảo ai đó đang xạo thôi.

Katayama nói.

- Anh thì cũng chỉ nghe thấy nó đang kêu “đói bụng rồi”.
Ishizu nói...

4.

- Xin thứ lỗi...

Ngày hôm sau, thời tiết dễ chịu với bầu trời trong xanh, nắng vàng ấm áp. Katayama nhận lại chiếc áo đã khô cong từ Haruko. Đầu anh hơi nhức.

- Cảm ơn bà.

- Không sao. Anh nghỉ ngơi thoải mái chứ?

- Vâng. Cũng được... Nhưng tôi không ngủ được mấy. Dù sao cũng đến để điều tra mà.

- Anh không cần nghiêm túc suy nghĩ suốt vậy đâu. .

Haruko cười.

- Còn chị gái và em trai bà đâu rồi?

Harumi hỏi.

- Hai người bọn họ đều dậy muộn cả, à mời mọi người ăn sáng nhé.

Dù nói vậy nhưng đồng hồ nhà ăn đã điểm 12 giờ trưa.

- Thời tiết đẹp quá đi!

Nhìn ra bên ngoài cửa sổ, Harumi thốt lên.

Ánh nắng mặt trời rọi qua cửa sổ tràn vào trong phòng khiến Harumi cảm thấy ấm áp vô cùng.

- Rốt cuộc vẫn không tìm được lời giải cho câu chuyện của chồng bà.

Katayama nói.

- Vậy sao? Không tìm thấy có lẽ cũng tốt...

- Bà nói vậy là ý gì?

Katayama sửng sốt hỏi. Đột nhiên anh chợt nhận ra mình vừa thấy được bộ mặt thật của người phụ nữ này.

Bất giác, nét mặt Haruko trở nên nghiêm trọng.

- Cái chết bí ẩn của chồng tôi... Chính vì thủ phạm có thể là một trong số chúng tôi nên bây giờ, họ hàng người thân mà biết chuyện chồng tôi bị sát hại thì thể nào cũng vui vẻ ăn mừng cho xem.

Haruko nói khẽ.

- Thì ra là thế. Vậy vì sao hằng năm lại tổ chức tiệc thế ạ?

Tay cầm cốc cà phê, Harumi nói.

- Có thể do tôi cố chấp. Vì bản thân tôi vẫn muốn tin chồng mình không hề bị sát hại.

- Tại sao?

- Tóm lại... nếu chồng tôi chết vì nguyên nhân tự nhiên thì tâm trạng tôi cũng thoải mái hơn đôi chút. Chính vì vậy, đã vô số lần tôi mời người đến điều tra vụ việc xảy ra trong “chiếc thùng”. Nhưng bởi vì đã có không biết bao nhiêu chuyên gia suy luận mà vẫn mãi không tìm được lời giải, nên cũng có nghĩa đó đâu phải vụ án mạng...

- Thì ra là thế. Tôi hiểu được cảm nhận của bà.

Harumi gật gù.

- Nhưng, mặt khác tôi lại chắc chắn rằng chồng tôi đã bị giết hại... Dù hai mươi năm đã trôi qua nhưng ý nghĩ đó vẫn không hề suy suyển.

Holmes cất tiếng kêu meooo.

- Sao thế? Muốn ra ngoài à? Em muốn đi đâu? Được rồi, mình cùng đi nhé.

Harumi nói.

- chà, mèo dẫn đường à. Thú vị thật đấy.

Haruko nói với vẻ hào hứng.

- Thỉnh thoảng con mèo này lại đào được báu vật đó.

Katayama nói. Holmes đi ra vườn, bước về hướng bên hông nhà.

- Hình như nó đi đến chỗ chiếc thùng.

Harumi nói.

- Chắc nó định vào đó lần nữa đấy.

- Nhưng mà, tối qua...

Holmes chợt cất tiếng kêu gào, “Meo!”. Chiếc thùng lấp ghép ấy vẫn im lìm nằm đó hết như đêm qua.

- Chẳng có gì thay đổi cả.

Holmes cất tiếng kêu ngay tại cửa vào.

- Nó bảo vào đi đấy, anh hai vào đi.

- Một mình anh á? Này Ishizu! Vào cùng nào.

Katayama và Ishizu mở cửa bước vào trong.

- Oái, đây là...

Katayama la lên.

- Anh làm sao thế? Có gì hả?

- Không phải! Nóng quá. Bên trong tự dưng nóng bất thường.

- A, thật là thế nhỉ.

Haruko nói.

- Vì chiếc thùng này được làm bằng sắt mà.

- Nóng đến mức này thì sao luyện đàn được chứ!

- Không đâu, trước đây cái thùng này vốn được đặt trong nhà mà. Không hề bị nắng nóng gì cả.

- Vậy ư?

Katayama suy nghĩ.

- Mọi người thường đến điều tra chiếc thùng này vào buổi tiệc, lần nào cũng đều là ban đêm cả. Rõ ràng điều tra thì phải tiến hành vào ban ngày chứ.

- Cái thùng này được đặt ở hướng bắc, ban ngày sẽ bị nắng chiếu vào.

Harumi nói.

- Nói vậy tức là... Vào hôm xảy ra vụ việc, cái thùng này đã bị phơi nắng đúng không? Katayama quay mặt về phía Haruko.

- Vâng. Vì nó nằm ngay ở giữa sân.

- Tóm lại, dù vào tháng Mười một đi nữa, nên chiếc thùng bằng sắt thế này bị phơi dưới nắng, bên trong sẽ nóng vô cùng.

- Đúng thế. Tôi đã không nhận ra.

Harumi bước vào bên trong rồi mở cửa phòng. Trên bàn là chiếc hộp giấy bìa cứng.

- Ở đây càng nóng hơn nữa. Nếu chồng bà đi vào mà nóng thế này...

- Chà, chiếc hộp đó để làm gì nhỉ?

Katayama lên tiếng nghi vấn. Holmes cất tiếng kêu meo và bước về phía cửa ra ngoài.

- Em đi đâu đó. Dẫn chị đi cùng với.

Harumi gọi.

Holmes đi quanh bàn tiệc vẫn chưa được dọn dẹp từ buổi tiệc đêm qua. Nó thoăn thoắt nhẹ nhàng nhảy qua mấy cái ly nước đang bày trên bàn.

- Sao thế? Đây là cái bàn pha chế cocktail mà.

Harumi cất tiếng hỏi. Mở chiếc hộp đựng đá, vẫn còn đá lạnh bên trong. Holmes lại cất tiếng kêu meo.

- Chờ đã. Katayama nghi hoặc sờ cằm.

- Là vậy sao, nếu thế thì có khi...

- Có chuyện gì à?

Harumi hỏi.

- Là chiếc hộp giấy kia. Tại sao có hai tầng đáy mà còn đục thêm mấy cái lỗ chứ?

Katayama đáp.

- Em không biết.

- Để làm lạnh! Tức là đá khô cùng đá lạnh!

- Hả?

- Về chỗ cái thùng đi. Anh muốn xem lại chiếc hộp đó lần nữa.

Bốn người một lần nữa quay lại chỗ chiếc thùng ghép kia.

Katayama bước vào căn phòng oi bức và chộp lấy chiếc hộp giấy.

- Quả là vậy. Cái mùi axit cacbonic quả nhiên là mùi của đá khô. Nó được bỏ vào bên trên tấm ngăn này.

- Thế bên dưới sẽ để cái gì?

- Đá lạnh.

- Sao lại thế?

- Đá lạnh... tức là nước đó.

- Để làm gì chứ?

- Để uống đấy.

Harumi ngây ngô hỏi.

- Ai uống ạ?

- Tất nhiên là người chồng đã khuất. Được rồi, nếu ông ấy đã biết trước về chốt khóa của cái cửa này thì sao?

- Tại sao anh nói vậy?

- Ông ấy biết rõ chỗ này vào ban ngày sẽ nóng như thiêu đốt. Trong vòng một ngày không có nước mà ở trong này thì chắc chắn sẽ dẫn đến bệnh suy tim.

- Thế nên ông ấy đã chuẩn bị nước nhỉ.

- Nhưng không thể chỉ mang mỗi chai nước đi. Hơn nữa, chỉ có chừng đó nước thì chẳng mấy chốc sẽ bị bốc hơi hết. Chính vì vậy, ông ấy đã cho đá lạnh vào bên dưới còn bên trên để đá khô, tự chế dụng cụ đông lạnh.

- Nhưng làm thế để làm gì?

- Chờ đã. Theo dự định, ông ấy đã đóng cửa lại, chẳng chút hoảng loạn. Dù nóng thế nào cũng đã có đủ nước. Còn là nước đá lạnh nữa. Tiện đây tôi sẽ thử lấy ra xem...

Harumi gạt đầu.

- Không có gì cả! Thế thì chắc hẳn ông ấy phải tức giận lắm nhỉ.

- Ai đó đã vứt hết đá đi. Tóm lại, ông ấy bị nhốt ở đây suốt một ngày, và ông ấy đã phát bệnh tim.

- Nhưng tại sao ông ấy phải cất công vào đây làm gì?

Harumi nói.

Đúng lúc đó có tiếng nói vang lên.

- Anh hiểu rõ quá nhỉ.

- Chị hai!

Haruko đang cúi thấp đầu, nghe vậy liền bật thốt.

- Tôi là người đã đổ đá lạnh đi.

Masako vẫn nói với chất giọng bình thản như mọi khi.

- Vì sao chứ?

- Chị không hối hận đâu. Chỉ là chồng em đã nhận sự trừng phạt thích đáng thôi.

- Chị nói trừng phạt là sao?

- Gã đó chỉ vì tài sản trước mắt mới kết hôn với em thôi. Chị đã biết ngay từ đầu rồi. Có điều chỉ vậy thì cũng không sao. Bởi chị có thể hiểu được. Nhưng không chỉ có thế.

Masako nói.

- Là chuyện gì?

- Gã đó đã định giết cả mẹ chúng ta.

- ... Không thể nào!

Haruko thất thanh.

- Là sự thật đấy, nhưng mẹ cũng không hề im lặng. Ngược lại bà nghĩ bà có thể giết gã ấy. Bà cho rằng cần tiến hành nhanh chóng hơn vì hạnh phúc của em đấy.

- Người đã khóa cửa là mẹ của bà đúng không?

Katayama nói.

- Vâng. Người mẹ không thể tự đi lại của tôi đã nghĩ ra cách đó vì muốn tự giết gã ấy bằng chính tay của bà.

- Mẹ bà đã định giết ông ấy nên... Bà ấy đã cố tình nhờ ông ấy đi vào chỗ này. Nhưng ông ấy cũng có âm mưu của mình. Ông ấy biết rõ cửa sẽ khóa.

- Chà, cố tình giả vờ bị lừa sao?

- Đúng vậy. Gã đã tự đặt sẵn chiếc hộp có đá lạnh ở đây từ đêm hôm trước, rồi sửa lại chốt khóa khiến cửa có đóng lại đi nữa thì cũng không bị khóa.

- Thì ra là vậy.

Katayama gật đầu.

- Chắc hẳn mẹ tôi đã mắc bẫy gã ta, trong cái nóng bức bối này, bà đã gắng gượng đến khi mặt trời lặn. Và khi nắng tắt hẳn, khi chắc chắn rằng gã ta đã chết, mẹ tôi mới an tâm xuất hiện... Tim của mẹ tôi yếu hơn gã ta nhiều.

- Vì cú sốc đó phải không?

- Nhưng thật không may, tôi biết rõ giữa hai người đó đã xảy ra chuyện gì. Và ba người đi du lịch rõ ràng là cơ hội tốt nhất. Nhất định gã ta sẽ hành động. Và gã sẽ thông báo với chúng tôi mẹ bị bệnh qua đời.

- Bà đã phát hiện ra từ lúc nào?

- Đêm trước đó. Thật sự chỉ là tình cờ thôi. Đêm ấy, khi tôi thức dậy ra ngoài thì đã nhìn thấy gã làm gì đó với chiếc hộp rồi đi một mạch ra phía vườn. Tôi thấy kỳ lạ nên đã đi theo.

- Rồi sau đó bà đã nhìn thấy chiếc hộp.

- Đúng vậy. Lúc đó tôi vẫn chưa biết nó dùng để làm gì, nhưng dù sao nó đã được đặt sẵn như thế này.

- Kết quả chính thứ này đã giết chết ông ấy.

- Là thế đó.

Masako khoanh tay.

- Nhưng tôi không hề hối hận. Đằng nào thì gã ta không chỉ muốn kết liễu mẹ tôi mà còn định giết luôn cả Haruko.

- Tôi hiểu rồi.

Katayama gật đầu với biểu cảm phức tạp.

- chà, tới đây thì...

Masako lập tức nắm lấy tay của Haruko và vụt chạy khỏi căn phòng, đóng sầm cửa.

- Chờ đã! Này!

Katayama tái mặt khi cánh cửa sập lại.

- Cửa khóa rồi!

- Cửa đã bị đóng sao?

Harumi tròn tròn mắt.

- Khốn kiếp! Này Ishizu, phá cửa đi!

- Được!

Cả Ishizu và Katayama cùng cúi thấp người, lấy đà lao về phía cánh cửa.

Do cái nóng thiêu đốt nên mồ hôi tuôn ra như tắm. Nhưng, cánh cửa vẫn sừng sững chẳng hề hấn gì.

- Giờ phải làm sao?

- Đừng bỏ cuộc! Đằng nào cũng là vụ việc hai mươi năm về trước, vẫn còn trong thời gian hiệu lực. Bà ta có lẽ cũng biết điều đó đấy.

- Làm lại lần nữa nào.

Ishizu cởi áo ra, lấy đà chạy, rồi nhào đến phía cửa.

Ngay lập tức cánh cửa mở bung ra, Ishizu tiếp tục lao đi theo quán tính, chạy qua một cánh cửa nữa, và xông ra ngoài trước tiên.

- Mọi người đang làm gì thế?

Tetsuji đứng đó với vẻ mặt sững sờ.

- Xin thứ lỗi, đã làm mọi người hốt hoảng.

Masako vừa đưa nước lạnh cho Katayama và nói.

- Tôi đã nói chuyện với chị ấy.

Haruko nói.

- Kể xấu xa là chồng tôi. Hơn nữa, câu chuyện của chị tôi nói sao cũng chỉ còn là ký ức mà thôi...

- Không có bằng chứng gì phải không?

Katayama uống một ngụm nước rồi thở dài.

- Em sẽ báo lại chuyện này với cảnh trưởng.

Harumi nói với vẻ đắc ý.

- Chẳng phải công của em đâu. Người giải quyết vụ này là Holmes còn gì.

Katayama nhắc nhở.

Còn Holmes đang vênh râu nằm ngủ trên sofa trong phòng khách.

- Sau này không cần tổ chức tiệc ở đây nữa rồi.

Haruko nói.

- Tiếc thật.

Đó là lời của Ishizu.

- Coi như đây là lời tạ lỗi của tôi, mọi người ăn tối cho no rồi hãy về nhé.

- Ô, thật hả!?

Ishizu mừng ra mặt, Katayama chỉ biết thở dài.

Harumi đi đến bên cạnh Masako, khẽ nói.

- Có thể cho tôi biết một chuyện không?

- Hử?

- Vì sao bà ly hôn chồng chỉ sau một ngày vậy?

- À, chuyện đó hả.

Masako mỉm cười và nói.

- Người đó thật ra là nữ đấy.

MÈO HOLMES VÀ CHIẾC THUYỀN MA

1.

- Anh quên em rồi sao?

Cô gái mỉm cười và nói.

... Quên rồi ư? Làm sao quên được.

Đúng thế. Sao có thể dễ dàng quên được cô gái chính tay mình đã sát hại.

Yoshizawa Masao hiển nhiên nhớ rất rõ mọi thứ về Aoki Eri.

Một đêm đầu thu, gió mơn man dễ chịu.

Ban ngày vẫn còn chút nắng nóng của mùa hè nhưng khi mặt trời lặn thì dường như mùa thu quả thực đã đến. Dù là ban đêm nhưng ở đây đèn vẫn sáng trưng như giữa ban trưa vậy.

Trong công viên, rất nhiều bạn trẻ đang tận hưởng tàn dư của mùa hè. Tuy thế, giờ nơi này không náo nhiệt bằng ban ngày bởi khách đến công viên đã không còn là các em học sinh tiểu học và trung học. Khi hoàng hôn buông xuống, người đến thường là những cặp đôi công sở. Tất nhiên vẫn có nhiều trẻ con, nhưng lúc đó vẫn thấy sự kết hợp “mờ ám” giữa những cô nàng công sở trẻ trung cùng những gã đàn ông luống tuổi.

- ... Nè, lần này em muốn lên “chiếc thuyền ma” đó!

Shimura Naomi cao giọng hào hứng.

- “Chiếc thuyền ma” à? Anh ghét mấy thứ đáng sợ lắm. Không biết chừng anh ngất luôn trên đó mất.

Yoshizawa Masao cố tình giả vờ trưng ra vẻ mặt nhăn nhó.

- Được thôi. Em sẽ bỏ anh lại.

Naomi bông đùa.

- Lạnh lùng quá đấy, em này!

Yoshizawa bật cười.

- Vẫn còn thời gian anh nhỉ?

- Ủ, từ lúc vào mới chỉ một tiếng thôi.

Yoshizawa nhìn đồng hồ đeo tay rồi đáp.

- Anh à, mình ăn gì đi. Em đói bụng quá.

- Lát nữa đi, anh sẽ đặt bàn ở nhà hàng.

- Nhưng em đói. Em bảo em đói rồi cơ mà. Ăn tạm gì bây giờ? Em không nghĩ được nha.

Naomi chu môi không nhéo.

- Biết rồi biết rồi.

Yoshizawa ôm vai Naomi và cả hai đi về phía cửa hàng bán hăm-bơ-gơ.

- Nào, đi ăn cho đỡ đói nhé, được không?

- Dạ.

Được trang trí với ánh đèn rực rỡ, quán ăn đã gần như kín chỗ với những thực khách trẻ tuổi muốn thưởng thức một bữa tối nhẹ nhàng. Tuy vậy, Yoshizawa vẫn tìm được một cái bàn trống, anh liền nói với Naomi.

- Em ngồi đi. Anh đi mua cho. Như mọi khi nhé?

- Bơ-gơ phô mai và coca nha.

- Coca à. Nhớ rồi.

Yoshizawa sải bước qua những bàn khác và đến khu vực xếp hàng trước quầy phục vụ. Ở những chỗ này thì gọi món cũng nhanh thôi, không mất nhiều thời gian chờ đợi.

Yoshizawa Masao vận comple đeo cà vạt, còn Shimura Naomi mặc chiếc váy công sở sáng màu. Mấy chữ “vừa đi làm về” phản ánh rõ qua trang phục của hai người.

Họ là đồng nghiệp làm cùng công ty, Yoshizawa hai mươi tám tuổi, Naomi mới hai mươi lăm. Hiện tại tình cảm của họ đang trong giai đoạn nồng nàn thắm thiết.

Những cặp đôi đến công viên này chơi thường cùng nhau ăn tối rồi sau đó đi khách sạn. Hai người cũng hay hẹn hò theo kiểu

đó vào mỗi cuối tuần.

Dù chưa chính thức cầu hôn nhưng đồng nghiệp trong công ty đều nhận thấy chuyện Yoshizawa và Shimura Naomi cưới nhau chỉ còn là vấn đề thời gian.

Yoshizawa hơi gầy, dáng cao và dẻo dai, là tuýp đàn ông thể thao khỏe mạnh. Naomi tuy thấp hơn anh khoảng hai mươi xen-ti-mét nhưng có vóc dáng nhỏ nhắn cân đối vô cùng. Cả hai đều giữ vị trí trọng yếu trong công ty.

- Bụng mình kêu ròn rột luôn.

Ngồi bên chiếc bàn trống hiem hoi, Naomi tự lẩm bẩm một mình.

- Meooo.

Mèo à? Chỗ này cũng có mèo sao?

Naomi bất giác nhìn xuống dưới chân, cô chợt thấy một con mèo tam thể lông mượt như những đang lặng lẽ nhìn cô chăm chú.

- Ôi chao, đáng yêu quá. Em ở đâu ra vậy? Cứ như em vừa chạy ra từ phim hoạt hình ấy.

Cô mỉm cười.

- Holmes! Em ở đây à?!

Một cô gái trẻ vội vàng bước đến...

- Mèo của bạn phải không?

Naomi hỏi.

- Vâng.

Cô gái đó khom người bên con mèo tam thể.

- Em mà đi lạc thì chị không tìm được em đâu.

- Meo.

- Em nói đừng xem em như kẻ ngốc ý hả? Chị hiểu chị hiểu. Chỉ có anh hai chúng ta mới bị lạc thôi ha.

- Meooo.

Nghe vậy Naomi liền bật cười.

- Thú vị quá. Mình cũng muốn thử trò chuyện như thế.

- Vâng, đúng là thú vị thật.

Nói đoạn cô gái đứng dậy ngó quanh cửa hàng.

- Chà, tìm cái ghế nào thôi. Anh Ishizu trông như sắp ngất luôn rồi kìa.

Naomi cũng nhìn xung quanh.

- Nếu được thì ngồi chung nhé. Từng này ghế đủ rồi nhỉ? Bọn mình chỉ có một người nữa thôi.

Quanh cái bàn tròn có năm chiếc ghế.

- Bạn không phiền chứ?

- Không sao đâu. Chỉ ăn hăm-bơ-gơ thôi mà.

- Ồ, vậy cảm ơn bạn nha... A đến rồi. Anh hai! Đây nè!

Theo hướng nhìn của cô gái, một người cao gầy với bờ vai rộng cùng một người có cơ thể rắn chắc đang bước về phía này, cả hai chàng trai đều sở hữu vóc dáng cao to như Yoshizawa.

- Harumi đói chưa?

- Em có phải anh Ishizu đâu. Này, bạn này cho mình ngồi chung bàn đó.

- Ôi, làm phiền cô rồi. Katayama đi mua nhanh còn về nào.

- Cậu đúng là ham ăn nhất. Rồi, cả hai cùng đi. Harumi ăn gì?

- Em thì bơ-gơ thường. Thêm cà phê nữa ạ.

- Tớ thì bơ-gơ cỡ lớn nhé.

- Khỏi nói cũng biết mà.

Chàng trai có bờ vai rộng được gọi là Katayama đập cái bốp vào vai bạn mình và giục.

- Nào, đi thôi.

Nói đoạn hai chàng trai đi về phía quầy phục vụ để gọi đồ.

- Mình là Katayama Harumi. Vừa rồi là anh trai mình và người tên Ishizu là... bạn trai của mình.

- Một chàng trai đáng tin cậy nhỉ.

- Đúng vậy. Bạn cũng đi cùng bạn trai à?

- Ừ. Mình là Shimura Naomi. Anh ấy là Yoshizawa... à, ngay chỗ quầy phục vụ... Chàng trai cao cao đứng xếp hàng cạnh cô

gái kia.

Giọng cô chột kéo dài...

Cô gái phía trước đang gọi món.

- Cho tôi một suất bơ-gơ phô mai và coca nhé.

Gọi giống hệt Naomi. Yoshizawa vừa chờ đến lượt vừa nghĩ vu vơ như thế.

- 700 yên ạ.

Cô gái mặc đồng phục sắc sỡ trong quầy phục vụ lên tiếng.

Đột nhiên cô gái đứng trước Yoshizawa nói.

- Tôi sẽ trả cho người kế tiếp luôn.

Người kế tiếp á? Này, đừng có đùa chứ.

- Này, kế tiếp là tôi đó. Ai lại để người khác...

Nhẹ nhàng quay người lại, cô gái mỉm cười nhìn anh và nói.

- Anh quên em rồi sao?

- Anh làm gì mà lâu thế?

Trông thấy Yoshizawa quay trở lại, Naomi khẽ trách.

- Anh xin lỗi. Người ta nhầm tiền trả lại.

Yoshizawa đặt khay đựng hăm-bơ-gơ cùng đồ ăn lên bàn.

- Ấy, em đã gọi coca mà.

Naomi nhìn hai cốc cà phê đặt trên khay và nói.

- Coca hả? Thế à. Chắc anh nghe nhầm rồi. Cà phê cũng được chứ...

- Thôi không sao...

- Ăn nào. Rề rà nữa chắc hết buổi tối luôn mất.

Yoshizawa kéo ghế ra ngồi và để ý thấy Harumi.

- Ai thế em?

Harumi nhận thấy chàng trai tên Yoshizawa trở nên luống cuống một cách bất thường. Vừa bắt đầu ăn, Naomi có vẻ cũng

nhận thấy trạng thái bất ổn của Yoshizawa, anh đánh mất sự bình tĩnh vốn có và mặt tái nhợt hẳn. Cô cười.

- Sao thế anh? Sắc mặt anh tệ quá. Không lẽ bị say vì cốc cà phê đó hả.

- Làm gì có chuyện đó. Không sao đâu.

Yoshizawa cố cười, nhưng nụ cười gượng gạo đó cũng chẳng cải thiện được biểu cảm thảm hại của anh.

- Thế hả? Nhìn mặt anh cứ như kiểu vừa gặp ma ấy.

Naomi vừa dứt lời, Yoshizawa đã làm đổ cả cốc cà phê của anh.

- A... thật tệ quá! Xin lỗi nhé!

Cà phê đổ về phía Harumi nên anh cuống quýt xin lỗi và vơ vội khăn giấy.

- Không, không sao đâu. Tôi không sao cả.

Harumi nhanh chóng đứng dậy.

- Nhưng... ôi tôi thật sự xin lỗi.

Yoshizawa cứ xin lỗi không ngừng.

- Sao thế? Anh ổn chứ?

Naomi nói với vẻ ngạc nhiên.

- Tay anh trơn quá. Ừm... À không, không sao đâu. Anh đi rửa tay đã nhé.

Yoshizawa vội vã đi về phía phòng vệ sinh.

- Đã để mọi người chờ lâu!

Ishizu vui vẻ quay trở lại và đặt khay đồ ăn lên bàn.

- Nhiều kinh khủng nhỉ.

- Vậy hả? Katayama một cái, Harumi một cái, còn anh ba cái mà. Holmes thì...

- Thôi được rồi, mau ăn đi.

Katayama ngao ngán.

Cả ba người không ai nói gì thêm và bắt đầu tập trung ăn uống.

Chẳng bao lâu sau, Yoshizawa quay lại và gật đầu chào cả bọn Katayama. Sau đó, anh nhanh chóng kết thúc bữa ăn rồi đứng dậy.

- Nào, đi thôi.

- Hả? Chờ em chút đã.

Naomi nhét vội miếng hăm-bơ-gơ còn lại vào miệng, lên tiếng chào Harumi rồi rời ghế.

- Tôi xin phép...

- Một cặp đôi cặp rập thật đấy.

Katayama nhận xét.

- Có gì đó kỳ quặc lắm.

- Kỳ quặc à?

- Anh chàng Yoshizawa đó trông như đang hoảng sợ lắm vậy.

- Hoảng sợ á? Chỉ là mặt anh ta hơi tái thôi.

- Người gì đâu đi hẹn hò mà mặt cứ sa sầm.

- Em bồn bốt đi cho anh nhờ. Có chuyện gì vừa xảy ra hay sao?

- Chẳng biết nữa... Lúc nghe thấy từ “ma quỷ”, anh ta như muốn nhảy dựng lên vậy.

- Đấy, chắc anh ta phải ghét ma lắm.

Ishizu đưa ra một kết luận nhạt nhẽo.

- Làm gì có ai thích ma đâu.

Katayama đáp.

- Này, đi về chưa nào?

- Về hả? Vừa mới đến thôi mà. Đúng không Holmes?

Harumi tìm kiếm đồng minh.

- Meo.

- Được rồi. Vậy chúng ta làm gì tiếp theo đây?

- Chúng ta chơi trò “Chiếc thuyền ma” kia đi anh.

Harumi hào hứng rủ rê.

- “Chiếc thuyền ma” á? Ở đây chỉ có mỗi em thích mấy thứ ma quỷ đó thôi.

- Cho em xin. Cái đó chỉ giống như ngồi thuyền dạo quanh “lâu đài ma” thôi ấy. Nhưng nếu anh hai sợ thì đành không đi nữa vậy.

- Nói vớ vẩn. Toàn mấy trò trẻ con.

Katayama phủ nhận ngay lập tức.

- Mạnh miệng quá nhỉ. Nhưng em chắc chắn giờ hai người sẽ không lên thuyền đâu.

Harumi bật cười và nói.

2.

- Em khá thích những thứ đáng sợ. Tại lúc sợ quá thì có thể ôm nhau mà... Những trò chơi ở công viên này không đáng sợ đến mức đó, anh nhỉ?

Tay trong tay với Yoshizawa, Naomi huyền thuyên không ngừng.

- Này! Anh có nghe em nói không?

- Hả?

Yoshizawa vẫn chưa bình tĩnh lại được.

- A! Anh đang nghe mà.

- Anh sao thế, này giờ cứ đứng ngồi không yên.

Naomi bắt đầu mất kiên nhẫn.

- Không có gì đâu.

- Nói dối. Thái độ anh thay đổi từ lúc đi ăn rồi.

- Không có chuyện đó mà.

Anh gượng cười cho cô yên tâm nhưng khuôn mặt cười ấy của Yoshizawa lại nhăn nhó vô cùng.

Hai người đứng trước cổng vào, xếp hàng lên “Chiếc thuyền ma”. Ở phía trước tấm biển “Cửa lên” một chút là tấm biển “Lối ra”, một cặp đôi vừa xuống thuyền, nắm tay nhau bước ra ngoài.

Cả hai chỉ chờ khoảng mười lăm phút đã tiến gần đến trước cửa lên thuyền. Những khi đông đúc, có thể phải chờ đến một tiếng là thuyền bình thường.

- Lên ngồi ghế phía trước nhé. Ở phía sau chán lắm.

Naomi rủ người yêu.

Mỗi con thuyền nhỏ có chỗ cho bốn người ngồi. Có hai ghế đôi, xếp một trước một sau.

- Xin mời, người tiếp theo.

Anh chàng mặc đồng phục lên tiếng với vẻ mặt khá mệt mỏi.

- Cho tôi xem vé.

Yoshizawa đã mua hai tấm vé trò chơi không giới hạn. Anh đưa vé ra để kiểm tra.

- Mời quý khách lên phía trước.

- Ồ, đi lên nào.

Naomi hăng hái leo lên con thuyền nhỏ. Con thuyền được trang trí theo phong cách tàu hải tặc cổ.

- Ồi chào! Bận bênh quá. Chúng mình đang trôi nổi trên nước phải không?

Yoshizawa đến gần bên cô.

Nhân viên kiểm soát cất tiếng gọi nhóm bạn trẻ đang xếp hàng.

- Mời hai người tiếp theo lên phía sau thuyền.

- Nhóm tôi có bốn người, để bọn tôi cùng lên một thuyền được chứ?

Một cô gái lên tiếng.

- Thế à? Vậy thì người tiếp theo lên trước đi.

Tiếp theo vẫn là nhóm bốn người.

- Tôi chỉ đi một mình thôi. Tôi có thể lên ngồi trước được không?

Một cô gái ở đằng sau lướt nhanh lên phía trước và đề nghị.

- Vậy mời cô vào ghế sau.

Anh kiểm soát viên đưa tay ra mời.

- Không được!

Đột nhiên, Yoshizawa đứng dậy và hét lên.

- Naomi, chúng ta ra khỏi đây mau!

- Ơ kìa! Có chuyện gì vậy, tự dưng anh sao thế? Ngồi xuống đi đã, anh cứ đứng thế bị ngã bây giờ!

Naomi siết lấy bàn tay Yoshizawa.

- Chỉ hai người thôi! Anh không muốn có người lạ lên cùng!

Yoshizawa lớn tiếng nói.

- Quý khách nói vậy khiến tôi khó xử quá. Chiếc thuyền kế tiếp sắp đến rồi, nếu mọi người nhớ chuyển thì tiếc lắm đấy.

Anh nhân viên nhú mày.

- Vậy ạ. Mình lên thuyền thôi anh.

Naomi sốt ruột.

Yoshizawa đành ngồi xuống với vẻ miễn cưỡng.

- Tôi xin phép.

Cô gái ấy bèn đi lên ngồi phía sau đôi Yoshizawa.

- Nè. Hai người đó kia kìa.

Katayama nói.

- Đúng thế nhỉ.

Harumi gật đầu.

- Ở nơi công cộng mà lớn tiếng thì phiền quá nhỉ? Có nên gò cổ anh ta lại không?

- Hay là thế. Nhưng mà kỳ lạ quá.

Harumi đưa mắt về phía dòng người đang xếp hàng trước mặt cô.

Chiếc thuyền mà cái gã tên Yoshizawa và cô Shimura Naomi đã lên phát ra âm thanh chuẩn bị khởi hành, rồi cô thấy nó lướt đi rất nhanh, biến mất trong đường hầm tối.

Vẫn còn một người nữa, có thể thấy bóng lưng của cô gái ngồi ghế sau nhưng rồi bóng dáng ấy cũng nhanh chóng mất hút vào màn đêm.

- Sao anh ta lại làm ầm lên thế không biết?

- Chắc để nhân viên nghe cho rõ.

- Vâng. Nhưng anh ta có nhất thiết phải dùng cách nói gay gắt thái quá như thế không?

- Ừ... Cũng đúng. Nghiêm trọng hóa vấn đề quá rồi.

Katayama cũng gật gù.

- Meo...

Cả Holmes cũng đang để ý đến cặp đôi kia.

Lại nói, lý do tại sao thanh tra thuộc Phòng điều tra số 1 của Sở Cảnh sát lại đến những nơi thế này thì... thật ra cũng chẳng có nguyên nhân gì to tát cả. Chỉ vì Harumi nhận được vé mời tham quan công viên này ở chỗ làm của cô nên đã rủ anh cùng đến, hơn nữa “miễn phí thì đi thôi”.

- Anh bận lắm.

Katayama đã viện cớ như thế nhưng rồi vẫn đi cùng Harumi.

Còn phía cảnh sát Ishizu thì dĩ nhiên lý do là “đi cùng Harumi thì nơi nào anh cũng đến”. Có thể được ở bên cô thì đi đâu anh ta cũng gật đầu.

- Nếu bị cảnh trưởng bắt gặp thì anh biết giải thích sao đây!

Katayama thở dài.

- Thì anh nói đi theo bảo vệ cho Holmes, quá được còn gì.

Harumi chẳng phải cảnh sát hay thanh tra nên cô rất thoải mái.

- A, sắp đến lượt rồi.

Ishizu trông có vẻ háo hức lắm.

Hàng người cứ dần dần tiến lên, cuối cùng cũng đến lượt nhóm Katayama.

- Mà anh có một thắc mắc.

Katayama chột nói.

- Gì vậy anh?

- Bốn người chúng ta ngồi kiểu gì?

Harumi quên khuấy mất chuyện đó. Dù nghĩ thế nào thì việc mất cân bằng là điều không thể tránh khỏi.

- Anh Ishizu và Holmes ngồi phía sau nhé. Đằng trước nên nặng hơn.

Harumi đưa ra phương án.

Nếu Katayama và Harumi ngồi trước, còn đằng sau là Ishizu và Holmes thì nhất định chiếc thuyền sẽ cân bằng hơn một chút,

đây là cách sắp xếp tồi nhất trong trường hợp này.

- Khởi hành nhé.

Anh nhân viên hơi hợt thông báo, chắc hẳn anh ta đã mệt mỏi, con thuyền nảy lên, hơi chòng chành rồi bắt đầu chuyển động.

Trên thuyền không gắn động cơ mà nó được lái đi bởi dây thừng hay thứ gì đó dưới mặt nước.

Con thuyền nhanh chóng tiến vào trong đường hầm tối mịt, chẳng thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Không khí mát mẻ dễ chịu, con thuyền thỉnh thoảng dừng lại và không ngừng tiến lên phía trước. Âm thanh mơ hồ của tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền văng vẳng bên tai.

- Chẳng thấy có gì nhỉ.

Katayama vừa nói xong thì một con cá mập với cái miệng há lớn bất ngờ xuất hiện trước mắt.

- Oái!

Katayama ôm lấy đầu.

- Bình tĩnh đi anh. Mới bắt đầu thôi mà.

Harumi nhăn mặt.

- Nhưng... tại sao cá mập lại là “con ma” chứ? Em không thấy kỳ quặc hả?

- Giờ anh nói mấy chuyện đó cũng đâu có tác dụng gì.

Trong lúc hai anh em đang tranh cãi thì con thuyền đã vào trong “Vùng đất chết” với những ngọn lửa trắng toát như ma trời phủ đầy trên mặt nước.

Từ dưới làn nước, những cánh tay bất ngờ thò lên túm chặt mạn thuyền và cố bám víu vào khiến mặt nước liên tục phát ra tiếng bì bõm.

- Lạnh quá! Có gió thổi đấy à?

Katayama phàn nàn.

- Suyt! Anh mà nói nhiều quá con ma nó cười vào mặt đó.

- Còn khuya ma quỷ mới cười.

Con thuyền sắp tiên vào địa điểm kê tiếp.

Khi thì người chết đuối nổi lên, lúc lại xuất hiện búp bê mang hình dạng bị thủy trách^[12] thời Trung cổ.

Katayama đã quen với mấy thứ này rồi (có vẻ thế) nên anh cố gắng lờ đi các trò bịp bợm đó khá tốt.

- Còn một đoạn nữa thôi. Anh vẫn ổn chứ?

Nghe Harumi hỏi thế, Katayama liền cố tỏ ra mạnh mẽ.

- Hầy, rốt cuộc cũng chả có gì thú vị cả. Này Ishizu, thấy sao? Sợ không?

- Không hề. Một chút cũng không.

Anh ta lên tiếng đáp.

- Thế hả?

Và khi hai người quay lại thì thấy Ishizu đang nhắm tịt cả hai mắt...

Dòng chữ “Hồ tử hình” trên tấm bảng phía trước phát ra ánh sáng trắng toát đang bay lơ lửng giữa không trung.

Chui qua một cánh cửa thấp bé là căn phòng rộng với trần nhà cao, hai bên bờ có gắn giá treo cổ, án tử hình đang được thi hành ngay lúc này.

- Ghê quá, nhìn cứ như thật ấy. Anh ghét mấy kiểu này lắm.

Katayama nhăn nhó không muốn nhìn thêm.

- Chậc, đồ giả thôi mà.

Harumi nhún vai.

- Nhưng công nhận trông giống thật quá chừng.

Trên một chạc cây to (tất nhiên cũng là đồ giả) đang treo lòng thòng xác người đàn ông, vật vờ trong gió. Dây thừng siết chặt quanh cổ anh ta.

- Nhưng mà... Tại sao riêng hình nộm kia lại mặc com-lê nhỉ.

Harumi nói.

Ngay lúc đó, Holmes cất tiếng kêu như gắt lên.

- Meo!

- Sao thế?

Katayama quay lại nhìn.

- Anh hai, nhìn kia!

Nhìn theo hướng Harumi chỉ, anh nghe thấy tiếng nước nổ, “Cứu tôi với...”. Từ góc tối của giá treo cổ, một cô gái ướt sũng từ đầu đến chân tập tễnh bước ra.

- Hình nộm xịn quá nhỉ. Không khác gì người thật luôn.

Ishizu trầm trồ.

- Đó... đó là người lúc nãy mình gặp ở tiệm hăm-bơ-gơ mà!

Harumi bật thốt.

- Thế thì...

Katayama lập tức nhìn lên người đàn ông vận com-lê đang treo lơ lửng trên cành cây.

- Chính là anh ta.

- Đúng thật rồi. Nguy quá! Ishizu, mau dừng con thuyền lại!

Ishizu vội vã đứng dậy.

- Dừng kiểu gì bây giờ?

- Đến chỗ nông kia thì nhảy lên bờ đi. Nhấn cả chuông báo khẩn cấp nữa.

- Tớ hiểu rồi!

Nhưng mà cả người ra lệnh lẫn người nhận lệnh đều suy xét chưa chu toàn.

- A lê hấp!

Ishizu đặt một chân lên mạn thuyền, chuẩn bị nhảy sang phía bờ.

Con thuyền vốn dĩ đã không cân bằng đột nhiên nghiêng về phía ngược lại, khiến Ishizu không thể nhảy được đến một nửa khoảng cách mà anh đã dự tính.

- Á...

Harumi hét lên. Nước bắn tung tóe, Ishizu rơi tõm xuống nước.

- Anh Ishizu! Không sao chứ?

- Không sao!

~

,

Ishizu trả lời, dù vẫn có sao một chút nhưng cuối cùng cũng lên được bờ.

Ngay sau đó, anh chạy thật nhanh đến nơi dòng chữ “Khẩn cấp” đang phát sáng và ấn nút. Tiếng còi báo động réo vang, chiếc thuyền đã dừng lại.

- Người đó... là anh Yoshizawa. Xin hãy mau chóng cứu lấy anh ấy!

Shimura Naomi bám vào Ishizu mà nghẹn ngào trong nước mắt.

Ishizu trèo lên trên cái cây giả, cố xoay xở tìm cách mang anh chàng Yoshizawa bị treo lơ lửng xuống. Cành cây có vẻ không hề chắc chắn như bề ngoài. Ishizu trèo lên đến chạc cây có dây treo cổ, âm thanh răng rắc liên phát ra rồi cả cây đổ nhào, gốc cũng bật tung.

- Oái!

Ishizu la lên và rơi theo xuống dưới.

Sau khi con thuyền dừng lại, cả bọn Katayama chật vật mãi mới lên được bờ.

- Anh Ishizu! Không sao chứ?

Harumi chạy đến.

- Không sao đâu...

Anh gật đầu thật mạnh cho cô yên tâm, nhưng khi cô nhấn vào hông thì anh không thể không rên rỉ.

- Đau quá...

Và rồi...

- Đau quá...

Lại thêm một người nào đó cũng rên rỉ.

- Này! Anh ta vẫn còn sống đấy!

Katayama kêu lên.

Anh chàng Yoshizawa tưởng đã bị siết cổ chết kia vừa rên rỉ vừa gắng gượng ngồi dậy.

- Anh Yoshizawa! Anh cô cầm cự thêm chút nữa! Xe cấp cứu sắp đến rồi.

Naomi la lên.

- Xe cấp cứu? Đã xảy ra chuyện gì vậy em?

Yoshizawa khẽ chớp mắt vài cái, kinh ngạc hỏi.

- Nhìn đây này. Anh ta không bị treo cổ. Dây thừng được quấn quanh ngực. Hung thủ đã tròng bộ com-lê vào người anh ta từ trên cao rồi quấn cổ anh ta bằng một sợi dây ngấn đặc biệt. Làm vậy sẽ đánh lừa thị giác, khi người khác nhìn vào sẽ thấy anh ta như đang bị treo cổ lơ lửng trên cây.

Katayama cầm trên tay sợi dây thừng đã treo Yoshizawa lên cây và giải thích.

- Tôi... bị treo cổ ư?

Yoshizawa thử chạm tay lên cổ, ngay lập tức anh ta định giật phắt cái dây xuống.

- Oái!

- Bình tĩnh nào! Đã nhấn còi báo động rồi, hiện giờ nhân viên phụ trách đang đến. Bất luận thế nào lúc này đừng làm gì cả, sau khi ra ngoài tôi sẽ hỏi chuyện.

Katayama ngăn lại hành động của Yoshizawa.

- Anh nói hỏi chuyện là sao...

- Tôi là thanh tra cảnh sát.

Katayama cho họ nhìn qua thẻ ngành của mình.

Cả Yoshizawa và Shimura Naomi đều bàng hoàng. Chẳng hiểu đi đường tắt kiểu gì mà anh nhân viên ban này ở cửa lên đã nhanh chóng xuất hiện từ sau chỗ giá treo cổ.

- Cô gái kia! Chính là cô ta! Anh đã bảo không muốn đi cùng mà...

Yoshizawa buột miệng thốt ra.

- Là cô gái đã đi cùng thuyền với anh và bạn gái phải không? Cô ấy đi đâu rồi? Một mình cô ấy lên thuyền ra ngoài à?

Katayama truy hỏi.

- A... Nhưng, không thể có chuyện đó.

Yoshizawa lẩm bẩm như đang tự nói với chính mình.

- Anh nói vậy là sao?

- Không thể. Bởi vì cô gái ấy đã chết rồi. Không thể nào còn sống được...

Yoshizawa vừa dứt lời, tất cả mọi người ở đó đều lặng người nhìn nhau.

Còn Holmes đang ngồi một mình ngay mép bờ, chăm chú quan sát làn nước tối tăm lay động bên dưới con thuyền ma kỳ lạ đó...

3.

- Xin thứ lỗi.

Katayama lên tiếng.

Người phụ nữ tạm ngừng công việc, quay lại nhìn anh.

- Có việc gì...

- Bà Aoki phải không?

- Vâng.

- Là bà Aoki Kuniko đúng chứ?

- Đúng là tôi...

- Tôi là thanh tra cảnh sát.

Aoki Kuniko khó hiểu nhìn Katayama.

- Tôi đã làm gì à?

- À không, không phải vậy. Là về con gái bà, có chút chuyện liên quan đến cô ấy.

Aoki Kuniko ngẩn người, rồi bà nói.

- Xin mời. Bữa bọn quá phải không? Để tôi dọn dẹp lại đã. Chờ tôi một lát.

-Ồ không sao, chúng ta đứng nói chuyện cũng được.

- Đẳng nào tôi cũng đang muốn nghỉ giải lao.

Aoki Kuniko có vẻ đã xấp xỉ năm mươi tuổi nhưng trông bà vẫn còn khá khỏe mạnh.

Katayama ngẩng nhìn tảng đá hoa với chiều cao gần bằng anh đang được chạm khắc tỉ mỉ, cẩn thận gọt giũa thành hình dáng con người.

- Mời anh vào trong nhà.

Bên trong xưởng điêu khắc rộng rãi là một căn phòng nhỏ tràn ngập ánh nắng.

Katayama ngồi xuống chiếc ghế sofa xinh xắn và mở lời trước.

- Xin lỗi đã làm phiền trong lúc bà đang làm việc thế này.
- Không sao. Dù sao cũng không gấp.

Bà mặc quần thể thao và áo thun. Chiếc khăn đeo ở cổ chắc hẳn đã thấm đẫm mồ hôi.

Aoki Kuniko là một nhà điêu khắc khá tiếng tăm trong giới.

- Chuyện về con gái tôi là như thế nào vậy?

Aoki Kuniko hỏi.

- Con gái bà tên là Eri phải không?
- Vâng. Nó đã qua đời ba năm rồi.
- Cô Eri đã tự sát phải không?
- Đúng thế. Nó lái xe lao xuống vực... Xe đã được vớt lên nhưng không tìm được thi thể của nó.
- Dù đã tìm kiếm nhưng vẫn không thấy sao?
- Có lẽ đúng lúc dòng hải lưu chảy mạnh nên có thể con bé đã bị cuốn trôi ra ngoài biển khơi.

Katayama gật gù khi nghe giọng điệu miễn cưỡng của bà Aoki Kuniko.

- Nếu vậy, có khi nào bà từng cho rằng con gái bà vẫn còn sống không?

Aoki Kuniko ngồi vắt chéo chân và mỉm cười.

- Bậc làm cha mẹ, dù có thấy xác con mình ngay trước mắt thì cũng tự phủ nhận “biết đâu là người khác thì sao”. Nhưng riêng trường hợp của Eri, tôi buộc lòng phải chấp nhận sự thật rằng con bé đã mất. Nếu nó vẫn còn sống, không lý nào lại không liên lạc gì với tôi trong suốt ba năm qua.

- Bà nói có lý.
- Mà... Có việc gì sao, anh thanh tra?
- Bà có biết anh Yoshizawa Masao không?

Bà Aoki Kuniko đột nhiên biến sắc.

- Đó là cái tên mà tôi chẳng muốn nghe thêm lần nào nữa.

- Việc con gái bà tự sát có liên quan đến anh ta phải không?
- Đúng thế... Con bé đã bị lừa dối. Hẳn ta chỉ chơi đùa nó rồi vứt bỏ... Tôi cũng chẳng thể cấm cản được nó. Cũng tại tôi đã không cảnh báo trước cho nó về bọn đàn ông...

Aoki Kuniko nhìn Katayama, chậm rãi bộc bạch.

- Anh biết không, tôi là mẹ đơn thân đây.
- Tôi đã nghe qua rồi.
- Tôi nghĩ vì Eri muốn chống đối tôi nên nó mới đi kết giao với gã đàn ông như Yoshizawa.

- Thì ra là vậy.

- Nhưng sao anh lại hỏi về chuyện của Yoshizawa và Eri vậy?

- Thật ra anh Yoshizawa Masao đã suýt bị giết hại.

- Thế à? Chắc lại đi lừa gạt phụ nữ rồi.

Nhà điêu khắc thờ ơ đáp với vẻ chẳng lấy làm ngạc nhiên.

- Sau khi được cứu anh ta nói đã nhìn thấy mặt của hung thủ.
Anh ta đã bảo người đó là cô Eri.

Katayama thuật lại.

Aoki Kuniko sửng sốt, tựa hồ bà đã hóa thành tượng, chẳng hề động đậy dù chỉ một lần...

- Cô Shimura.

Bị chạm vào vai, Naomi liền ngẩng đầu lên.

- A, ngài trưởng phòng.

- Cô dùng bữa trưa một mình à? Sao lẻ loi quá vậy.

Trưởng phòng Inoue nhanh chóng ngồi vào chiếc ghế cạnh Naomi.

- Tôi thấy thoải mái khi ở một mình.

Naomi nói mà chẳng hề nhìn vào mắt Inoue.

Đã qua lúc cao điểm của giờ ăn trưa, xung quanh vẫn còn vài ghế trống. Inoue có lẽ đã nhìn thấy Naomi nên mới ghé qua bàn cô.

- Tôi đã nghe chuyện rồi.

Inoue lúc nào cũng nói năng với giọng điệu tự mãn.

- Chà, bọn đàn ông ai chẳng trải qua vài mối tình. Đàn ông mà không có kinh nghiệm tình trường thì chẳng còn thú vị nữa.

- Có cũng chẳng hay ho gì. Ông có chuyện cần nói à?

Naomi đáp cộc lốc.

- À không... Tôi nghĩ là cô đang buồn nên chỉ muốn an ủi cô một chút.

- Cảm ơn lòng tốt của ông, nhưng mà tôi không buồn phiền gì cả.

Tất nhiên sự thật thì không chỉ có mỗi “buồn” thôi đâu.

Cái tin chấn động kia đã lên cả mặt báo rồi. Lại thêm chuyện Yoshizawa náo loạn lúc xếp hàng, thế nên mọi thứ đã bị phanh phui.

“Hồn ma báo thù?” “Chấp niệm của cô gái bị phản bội!” “Trời trừng phạt kẻ ăn chơi!”... Rất nhiều tí bài như thế được đăng lên tuần báo và nhật báo, thậm chí nó còn được phát trên một vài chương trình ti vi. Dù cho không muốn biết bất cứ điều gì về quá khứ yêu đương của Yoshizawa, Naomi vẫn vô tình nghe được.

Lần đầu tiên cô nghe chuyện về cô gái tên Aoki Eri là qua tin tức ti vi. Chẳng rõ họ tìm được ở đâu mà đăng cả ảnh cô ấy trên sóng truyền hình. Có lẽ do tấm hình cũ rồi nên Naomi cũng không rõ liệu đây có phải là cô gái cùng lên thuyền khi đó hay không. Nhưng chắc đúng là cô ấy, vì chính Yoshizawa đã xác nhận rồi.

Tuy hiện giờ Yoshizawa hoàn toàn bị xem là kẻ xấu, lập trường của Naomi vẫn khá vững vàng khi cha mẹ cô yêu cầu “hãy hủy hôn đi”... Dù sao với các bậc phụ huynh thì chuyện hủy hôn ước là điều tất yếu rồi.

Nhưng Naomi vẫn một lòng tin tưởng Yoshizawa. À không, nói đúng hơn thì cô muốn tin vào anh. Giờ Yoshizawa đã nghỉ việc ở công ty vì anh luôn bị bàn tán và cười cợt. Quả thực Naomi cảm thấy nặng nề vô cùng, chuyện anh nghỉ việc còn

mang đến một sự tra tấn khác cho cô. Trước đây cô đã quen đi ăn trưa cùng ai đó, vậy mà nay lại phải cô đơn ngồi ăn một mình.

- Chà, không cần phải tỏ ra mạnh mẽ thế đâu.

Trưởng phòng Inoue đột ngột đặt bàn tay thô kệch của ông ta lên tay Naomi.

- Ông hãy ngừng lại đi. Bỏ tay ra.

Mặt Naomi đỏ bừng.

- Hãy để tôi giúp em đi, được không? Thử hẹn hò với tôi một lần nhé?

Chuyện Inoue bắt nhả với Naomi đã có từ trước rồi nhưng trong hoàn cảnh này mà cũng làm ra được hành động trơ trẽn như thế thì... Naomi chỉ muốn đá gãy chân tên Inoue này, nhưng ngặt nỗi gã lại là sếp trực tiếp của cô.

Và rồi đột nhiên có tiếng mèo kêu.

- Meo...

Mèo ư?... Không chừng đó là...

- Gì thế?

Inoue nhìn thấy một con mèo tam thể bỗng dưng xuất hiện ngay trên bàn ăn như một trò ảo thuật.

- Mày muốn kiếm gì ăn à? Phiền quá! Đi ra chỗ khác mau.

Ngay khi gã định xua tay đuổi đi, móng vuốt của Holmes nhanh như cắt cào xước bàn tay trần của gã.

- Đau quá!

Gã nhảy dựng lên.

- Mày...

- Xin lỗi nha. Holmes, em lại nghịch rồi à, sao hư quá vậy?

Một cô gái trẻ tiến lại gần.

- Meooo.

- Gì thế, cô là ai?

Inoue ngạc nhiên hỏi.

- Đừng có xen vào chuyện của người khác...

- A, bạn là em gái của anh thanh tra đúng không?

Naomi vừa dứt lời, Inoue bỗng giật mình và vội vàng lĩnh mắt.

- Cảm ơn nhé.

Naomi nói lời cảm ơn với Harumi.

- Có gì đâu. Mình ngồi cùng được chứ?

Harumi ngồi vào chỗ bên cạnh Naomi.

- Tất nhiên! Em là Holmes phải không? Cảm ơn nhé. Gã trưởng phòng đó thật đáng ghét.

- Meo.

- Nó bảo nhìn cũng đủ biết rồi.

Naomi bật cười.

- Đã lâu rồi mình mới được cười. Kể từ hôm đó mình suy sụp lắm.

- Rồi sẽ ổn thôi. À, mau ăn trưa nào.

Nói đoạn Harumi gọi món.

- Anh Yoshizawa sao rồi?

- Anh ấy nghỉ suốt. Vì xấu hổ nên không thể xuất đầu lộ diện mà.

Naomi nhún vai.

- Tuy chuyện đã qua rồi nhưng không thể đổ hết tội lỗi lên đầu người sống được... Rõ ràng cô gái kia cũng không vừa đâu.

- Bạn có nhớ rõ về cô gái lên thuyền cùng ngày hôm đó không?

- Không... Bởi vì cửa lên thuyền tối mù. Hơn nữa người đó còn ngồi phía sau bọn mình.

- Vậy bạn có nhớ đã xảy ra chuyện gì khi đến “Hồ tử hình” không?

Naomi vừa dùng bữa trưa vừa kể lại.

- À, cái đó thì... dù sao thì mình cũng đã rất sốc. Con thuyền đột ngột chòng chành dữ dội, mình liền đứng dậy. Mình chợt linh cảm có chuyện chẳng lành và định ngoảnh lại xem. Đúng lúc đó, con thuyền chợt rung lắc mạnh hơn, mình bị ngã nhào

xuông nước. Cái kênh đó khá là cạn đây. Rồi hình như có ai đó đánh mạnh vào đầu mình, mình ngất lịm, hoàn toàn mất đi ý thức... Lúc đó mình còn nghĩ mình sẽ chết đuối nữa cơ.

- Khi tỉnh táo lại bạn đã ở trên bờ phải không?

- Đúng thế. Anh Yoshizawa thì bị treo lơ lửng ở đằng kia. Có vài chiếc thuyền khác đi qua nhưng chắc chắn không ai có thể ngờ rằng đó là người thật đâu nhỉ. Nếu đúng là cô Eri kia trở về thì vì sao vẫn còn giữ lại mạng sống cho anh Yoshizawa chứ?

Naomi thở dài.

- Bạn nói có lý. Chỉ còn cách hỏi chuyện anh ấy thôi. Ăn xong mình sẽ đi gặp anh Yoshizawa, bạn muốn đi cùng không?

Bữa trưa của Harumi đã được mang ra, cô bắt đầu ăn ngon lành.

- Nhưng mình vẫn còn công việc.

Naomi lúng túng muốn từ chối, nhưng ngay sau đó cô liền đổi ý.

- Được, mình đi!

Cô gặt đầu một cách chắc chắn.

- Ai vậy?

Sau một hồi lâu mới có tiếng trả lời, nhưng giọng nói không lớn, chỉ vừa đủ nghe.

- Anh Yoshizawa, là em. Naomi đây ạ.

Cô nói vào điện thoại nội bộ.

- À... em vào đi.

Yoshizawa hoàn toàn nhốt mình trong căn hộ.

Dù khu chung cư mà anh ta sống không đến mức sang trọng xa xỉ nhưng ở đây cũng có trang bị cả khóa tự động. Sau khi cửa khóa tự động được mở ra, hai cô gái bước vào trong rồi đi thang máy lên tầng ba.

Chẳng bao lâu sau khi gõ cửa, hai cô nghe thấy một loạt tiếng đồ vật va vào nhau, rồi giọng của Yoshizawa vang lên, chỉ cách

bọn họ một cánh cửa.

- Ai đấy? Em đi cùng ai thế?

- Là Harumi. Em gái của anh thanh tra hôm nọ.

- À rồi...

Cuối cùng cửa đã mở ra.

- Em hay đến thăm anh quá.

- Sao tự dưng anh lại nói thế? Em vào nha?

Naomi nói.

- Vào đi. Anh cứ ngỡ mình bị bỏ rơi rồi.

Trong phòng tối tăm vô cùng. Ngay cả rèm cửa cũng không được kéo ra.

- Sao anh cứ đóng rèm suốt thế?

- Anh bị nhìn trộm mà. Người của đài truyền hình, và cả phóng viên nữa. Không thể bất cẩn để lộ sơ hở nào được.

- Vậy à... Em thấy đã ổn rồi mà. Máy người đó chẳng thể lúc nào cũng rình mò anh mãi được.

Naomi đi về phía cửa sổ rồi đặt tay lên tấm rèm.

- Đừng có làm thế!

Yoshizawa chột hét toáng lên.

- À không, anh xin lỗi. Thực ra anh thấy an tâm hơn khi che rèm.

- Vậy thì thôi... Nhưng mà, anh thật sự không sao chứ?

Naomi quan tâm hỏi han.

- À. Tất nhiên. Anh vẫn khỏe mà.

Nhưng dáng vẻ anh ta chẳng chỗ nào chứng minh anh ta vẫn ổn. Dưới mắt có quầng thâm, mặt tái nhợt và hai má thì hốc hác.

- Anh bị mất ngủ à?

Naomi nói.

- À không... Chỉ là thiếu ngủ chút thôi. Nhưng... anh hết cách rồi. Làm thế nào cũng không vượt qua chuyện này được.

Yoshizawa để lộ nụ cười bất lực yếu ớt.

- Mấy ngày nay có gì bất thường xảy ra không?

Harumi hỏi.

- Chuyện bất thường à? Hầu như chẳng có gì cả. Chỉ là vào ban đêm thường có điện thoại từ một cô gái tự xưng là Eri thôi.

- Vậy sao...

- Ồ không, là giọng của cô gái khác. Tôi vẫn nhớ giọng của Eri mà.

Dường như đang hoài niệm quá khứ, Yoshizawa nói và dõi mắt nhìn xa xăm.

- Eri... nếu thật là Eri thì chỉ cần một tiếng thở dài tôi cũng biết ngay là cô ấy.

- Anh Yoshizawa...

- À không, Naomi à, anh xin lỗi. Anh thật sự thích em. Nhưng Eri đã muốn dẫn anh theo rồi.

Yoshizawa nói với giọng yếu ớt.

- Dẫn anh theo?

- Cùng cô ấy sang thế giới bên kia. Anh cũng cảm thấy nếu sang đó biết đâu lại tốt hơn không chừng.

- Anh này! Tỉnh táo lại đi! Anh quẩn trí rồi à?

Naomi lớn tiếng.

- Anh sao? Không phải thế đâu. Eri đến để cứu rồi anh mà. Đúng không? Trước đây anh là thằng khốn nạn, vậy mà cô ấy vẫn thật lòng yêu anh. Anh thật ngu xuẩn khi vứt bỏ cô ấy...

Yoshizawa bật khóc.

Naomi và Harumi không hện mà cùng lặng người nhìn nhau.

Đúng lúc đó, tiếng chuông của hệ thống cửa khóa vang lên. Yoshizawa nhảy dựng người và hét lên.

- Tới rồi! Cô ấy đến đón anh đi đó!

- Anh bình tĩnh nào, nghe như tiếng chuông cửa mà.

Harumi bước đến mở cửa ra, một người phụ nữ với cơ thể chắc khỏe đứng ngay đó.

- Anh Yoshizawa có nhà không?

- Cho hỏi bà là ai ạ?
- Tôi là mẹ của Aoki Eri.
- Bà Aoki... Kuniko phải không?
- Vâng.

Và nhà điêu khắc bước vào trong nhà.

- Yoshizawa à, lâu quá không gặp.
- Xin chào...

Yoshizawa cúi đầu.

- Tôi đã nghĩ sẽ không phải gặp lại anh thêm lần nào nữa. Nhưng dù sao cũng phải làm rõ mọi chuyện. Anh thật sự đã thấy Eri sao?

Aoki Kuniko điềm tỉnh hỏi chuyện.

- Vâng. Không thể nhầm được. Nhưng việc cô ấy có còn sống hay không thì cháu cũng không biết rõ...

Yoshizawa thừa nhận.

- Tôi là người thực tế. Nhìn bộ dạng của anh chắc đó là sự thật rồi. Nếu anh quả thực đã nhìn thấy Eri, tức là nó vẫn còn sống. Tôi chỉ đến để xác nhận chuyện đó thôi. Vậy, tôi xin phép.

Lúc ra cửa, nhìn thấy Harumi, Aoki Kuniko tiện miệng hỏi.

- Cô là vợ sắp cưới của Yoshizawa à?

-Ồ không, cháu là em gái của anh thanh tra Katayama đã đến làm phiền bà. Người vợ sắp cưới là Shimura Naomi, cô ấy đây.

Cô đưa mắt về phía Naomi.

Aoki Kuniko chăm chú nhìn Naomi, bỏ lại một câu rồi ra về.

- Gã này có vẻ đã đủ trưởng thành để xứng với tình cảm của cô rồi đấy.

4.

Holmes dừng chân trước một khu chung cư nọ.

- Có chuyện gì sao?

Harumi hỏi.

- Này, căn hộ này hả?

Katayama nhìn lên.

- Đúng là sang trọng quá.

- Đâu phải cái này. Holmes à, có phải em nhầm lẫn gì không?

- Meo.

Holmes kêu một tiếng như muốn nói, “Tiếc ghê” rồi vội vã bước đi.

- Chờ chị với! Em chẳng mèø quá đây!

Harumi vừa lăm bắm vừa đuổi theo.

Katayama và Ishizu cũng theo sát ngay phía sau.

- Hình như nó muốn ám chỉ gì đó.

Katayama phán đoán.

- Chắc nó muốn chuyển vào đó sống đấy mà.

Ishizu bông đùa.

- Không thể sống nổi ở mấy chỗ này chỉ với đồng lương thanh tra đâu.

Holmes dường như cực kỳ đồng tình với ý kiến của Katayama.

- Đây rồi.

Harumi dừng chân.

Đã khuya lắm rồi, lúc này vừa đúng 12 giờ đêm.

- Có ma xuất hiện thật hả? Biết sao giờ? Thôi cứ vào thử xem sao.

Ishizu đề nghị.

Cả bọn Katayama bước vào bên trong khu chung cư.

Harumi gọi vào căn hộ của Yoshizawa từ hệ thống liên lạc ở sảnh.

- Tôi xin nghe!

Là giọng của Shimura Naomi.

- Naomi phải không? Là Katayama Harumi đây.

- Bạn đến rồi à! Nhưng anh Yoshizawa đi ra ngoài mất rồi.

- Ra ngoài sao? Đi đâu thế?

- Bây giờ mình xuống ngay đây.

Naomi khá sốt ruột, cô nhanh chóng đi thang máy xuống sảnh.

- Bọn mình đã đợi suốt từ nãy! Anh Yoshizawa vừa mới có điện thoại!

- Là ai gọi thế?

- Một người tự xưng là Eri. Cô ấy bảo chắc chắn cô ấy là người thật.

- Rồi sao?

- Cô ấy nói đang chờ ở “Chiếc thuyền ma” trong công viên đó, rồi yêu cầu anh ấy phải đến ngay. Mình đã can anh ấy, bảo đợi đến khi mọi người đến rồi đi nhưng anh ấy không nghe mình.

- Được rồi, đi nào. “Chiếc thuyền ma” à? Sắp được gặp ma thật rồi đấy.

Katayama nói.

- Meo.

Holmes cất tiếng kêu như đang muốn thúc giục mọi người.

Cả bọn Katayama đến lúc đêm muộn thế này, là bởi Yoshizawa đã nói vào lúc 12 giờ đêm Aoki Eri sẽ đến đón anh. Naomi khi nghe vậy đã rất lo lắng nên cô bèn gọi cho Katayama từ căn hộ của Yoshizawa.

- Anh đã bảo nên chờ ở công viên ngay từ đầu rồi.

Khi đã yên vị trong xe, Katayama nói.

- Không biết oan hôn đi bộ có mệt không nhỉ?

Ishizu nói với vẻ mặt nghiêm túc, nhưng cho dù là đùa đi nữa cũng chẳng ai cười nổi.

- Giờ này công viên vẫn còn mở cửa sao?

Harumi hỏi.

- Đúng thế. Cuối tuần mở suốt đêm. Vẫn có những người leo lên vòng đu quay chơi cả đêm mà. Chẳng thể hiểu nổi.

Katayama lắc đầu.

Chẳng mấy chốc đã đến công viên giải trí. Ánh đèn chiếu sáng cả một góc trời đêm.

Cả bọn Katayama nhanh chóng vào trong và thẳng tiến về phía “Chiếc thuyền ma”.

- A, là anh thanh tra hôm trước đúng không?

Một anh chàng mặc đồng phục chột hỏi. Là người phụ trách kiểm soát ở cửa lên của “Chiếc thuyền ma”.

- À, là anh à.

- Lúc nãy anh chàng bị treo cổ đã lên thuyền rồi đấy.

Người nhân viên đó nói.

- Bây giờ vẫn ở trong đó à. Có ai đi cùng không?

- Có một người phụ nữ. Cả hai cùng lên thuyền.

- Cùng là người lúc trước lên phải không?

- Không, người này hoàn toàn khác, rõ ràng đã đứng tuổi rồi. Hơn nữa bà ấy còn có một thân hình lực lưỡng khỏe mạnh.

Người nhân viên ngay lập tức lắc đầu và miêu tả đối tượng cho cả bọn nghe.

- Là Aoki Kuniko.

Harumi kết luận.

- Chúng ta cũng đi thôi. Chắc chắn bên trong đã xảy ra chuyện gì rồi.

Katayama vừa dứt lời thì có tiếng còi thông báo inh ỏi vang lên.

- Thuyền dừng rồi!

Nhân viên phụ trách vội chạy về phía phòng điều khiển.

- Quả nhiên giống hệt lần trước. Có người đã ấn nút khẩn cấp ở “Hồ tử hình”.

- Có đường vào bên trong đúng không? Dẫn đường cho tôi với.

Katayama đề nghị.

- Đi theo tôi. Khá tồi nên hơi nguy hiểm đây.

Harumi nhìn Naomi và nói.

- Bạn hãy ở lại đây nhé.

- Nhưng...

- Đừng lo, hãy giao cho bọn mình.

Naomi gật đầu, cô tin tưởng Harumi.

- Mình hiểu rồi.

Cả bọn Katayama mất hút trong đường hầm cùng nhân viên phụ trách.

Naomi chờ đợi trong tâm trạng vô cùng bất an. Tuy không có nhiều khách nhưng vì thuyền đã dừng lại nên những người đang xếp hàng có vẻ đã bỏ sang chơi những trò chơi hấp dẫn khác.

Ở khu vực cửa lên thuyền, không có bất cứ ai ngoài Naomi.

Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng bước chân phía sau, ngay khi Naomi định quay người lại, một túi vải lập tức trùm lên đầu cô, đồng thời đối phương dùng tay kẹp cổ khiến cô không thể lên tiếng kêu cứu.

Naomi phản kháng quyết liệt. Cô thoát khỏi cái túi và vùng tay nhưng không thể đánh tới đối phương ở phía sau.

Cô chật vật muốn gỡ cánh tay đối phương đang siết cổ mình, nhưng sức lực kẻ đó vô cùng lớn khiến cô mất dần ý thức...

Đúng lúc đó...

- Oái!

... Có tiếng người hét lên và cánh tay đang siết chặt cổ Naomi chợt rơi lỏng.

Naomi khuyu gôi ngã xuống đất. Có tiếng bước chân vội vã bỏ chạy. Rồi lại có tiếng mèo kêu...

Đây là giấc mơ sao? Là ảo giác sao?

Naomi chẳng thể nhận thức được gì nữa. Cứ thế cô gục xuống ngất đi.

- Sao rồi, ổn chứ?

Trong lúc mơ hồ, cô đã nghe thấy một giọng nói dịu dàng.

Ai thế? Lo lắng cho mình nữa...

Chẳng bao lâu sau, tâm trí Naomi dần tỉnh táo trở lại, cô đang nằm ngủ ở phòng bệnh trong bệnh viện, cô biết Harumi đang ngồi bên mình.

- Harumi à...

Cô gắng gượng nói rồi ho không ngừng.

- Đừng cố sức quá. Tại bạn bị siết cổ đấy mà.

Harumi giải thích.

- Ổn cả rồi. Thủ phạm đã bị bắt giữ.

- Thủ phạm là...

- Là Yoshizawa.

Naomi cảm thấy những lời cô vừa nghe được cứ chầm chậm lắng đọng trong tâm trí.

- Anh Yoshizawa... định sát hại mình à? Tại sao?

- Là vì tiền bảo hiểm. Bạn có bảo hiểm sinh mạng đúng không?

- Bảo hiểm sinh mạng... À, đúng rồi mình đã được bạn anh ta nhờ mua, mình đã để anh ta là người thụ hưởng. Nhưng nó chỉ giống như trò đùa thôi mà. Nhưng...

- Chính thế đấy. Hắn định giết bạn rồi dàn dựng như một vụ tự sát. Vụ oan hồn trả thù kia cũng do hắn tự biên tự diễn vì mục đích này.

- Vụ trước đó ư? Vậy tức là không phải anh ta bị đe dọa sao?

Naomi hoang mang hỏi.

Bỗng có tiếng cửa mở.

- Ô, cô không sao chứ?

Katayama bước vào phòng bệnh.

- Meo.

Holmes cũng đi cùng, nhưng vì nó thấp quá nên cô nằm trên giường bệnh không thấy được.

- Sao rồi?

- Ủ. Yoshizawa khai nhận rồi.

Katayama gật gù.

- Nói gì thì nói, dù chơi đùa với phụ nữ nhưng hắn cũng cần tiền, nhất là với mức sống đó. Hắn đã bị dồn đến đường cùng, và ngay lúc túng quẫn, hắn bắt gặp lại một cô bạn gái cũ.

- Ở công viên đó à?

- Không phải là Aoki Eri đấy chứ?

- Tất nhiên rồi. Aoki Eri chắc chắn đã qua đời rồi.

Tội nghiệp quá. Có điều vào đêm trước đó, Yoshizawa đã bắt gặp mơ thấy Aoki Eri. Hôm sau hắn đã gặp cô gái kia. Cô gái đó đã có nhiều tiền án, Yoshizawa hợp tác cùng cô ả, nghĩ ra việc giết hại cô Naomi đây.

- Thế rồi đã xảy ra vụ oan hồn trả thù kia.

- Ủ, hắn đã giả vờ cho chúng ta thấy mình bị treo cổ, cố tình lầy chuyện trong quá khứ làm cái cớ. Sau đó hắn giả vờ mắc chứng rối loạn rồi giam mình trong phòng.

- Meo.

- Đúng thế. Do trong phòng cũng tối quá nên mình đã không nhận ra lớp hóa trang vẽ tiêu tụy mặt mỗi của hắn, nhưng Holmes đã ngửi được mùi phấn trang điểm.

- Hắn sẽ bóp cổ giết cô Naomi rồi treo thi thể cô lên một cái cây nào đó trong công viên và dàn dựng như cô đã tự sát. Rồi thiên hạ sẽ cho rằng đó là lời nguyên của oan hồn.

- Hắn liền lĩnh đến mức thậm chí đã tạo chứng cứ ngoại phạm khi cùng mẹ của Eri lên thuyền, rồi mua chuộc nhân viên

phụ trách, làm cho con thuyền dừng ngay tại đó. Tiếp đó hắn tự gào thét kêu cứu rồi theo lối tắt mà thoát ra ngoài.

- Sau đó hắn đã tấn công cô Naomi từ phía sau. Thật may là chúng tôi đến kịp thời.

Harumi khẽ mỉm cười.

- Nhưng... dù sao Naomi vẫn gặp chuyện không may.

Cánh tay của Naomi đau nhói. Nhưng mà...

- Mình không sao đâu. Mẹ của cô gái Aoki Eri kia còn đáng thương hơn. Chỉ với những việc vừa rồi mà mình đã vĩnh viễn không thể tha thứ cho Yoshizawa, huống hồ... Bà ấy còn ôm hy vọng con gái đáng thương của mình vẫn còn khả năng sống sót.

Naomi đau khổ nói.

Harumi nắm lấy tay Naomi, an ủi cô.

- Không đâu. Mình nghĩ gã Yoshizawa đó không xứng với cậu.

- Meo.

Holmes bỗng nhảy lên trên giường bệnh, rồi dùng cái lưỡi ram ráp khẽ liếm má Naomi. Có lẽ nó còn nếm được chút vị mặn của nước mắt.

- Cảm ơn nhé...

Naomi cảm động vô cùng.

- Holmes biết hết phải không? Việc Yoshizawa đã tự biên tự diễn ấy.

- Chuyện giả vờ treo cổ à?

- Ừ. Thử nghĩ mà xem. Lúc Ishizu cứu Yoshizawa, cái cây dễ dàng bị đổ nhào. Tức là cành cây ấy chẳng thể nào chịu được sức nặng của một người, nên không thể treo cổ chết trên đó được.

- À, ra là vậy. Còn cô ả đồng phạm thì sao?

- Tất nhiên đã bị bắt rồi. Nếu Yoshizawa thực hiện trót lọt vụ này, biết đâu lại cùng cô ả cấu kết làm chuyện xấu với người khác nữa. Từ giờ tôi sẽ phải tra khảo nhiều lắm.

- Anh muốn tra khảo bao lâu cũng được hết.

Naomi nói và chạm nhẹ vào đầu mũi Holmes.

- Cả em cũng cùng đi bắt hung thủ cứu chị phải không?

- Meo.

Holmes trả lời.

Aoki Kuniko đã ngấm tảng đá cẩm thạch đó suốt một thời gian dài. Trên đó bà đang khắc tượng con gái. Nhưng cuối cùng bà đã hạ được quyết tâm rồi.

Vụ án đó đã chạm đến một điều gì đó sâu trong Kuniko. Đến bây giờ, nếu đã quyết định từ bỏ hy vọng mong manh ấy, bà cũng không cần cố chấp việc khắc tượng đứa con gái đáng thương của bà nữa.

Đã quá đủ rồi. Mặc dù Eri rất tội nghiệp, nhưng lúc này bà đã quyết tâm.

Kuniko thở dài, quay lưng về phía miếng đá cẩm thạch.

Đúng lúc đó có tiếng chuông reo, Kuniko nhú mày, bước ra mở cửa.

- Ai thế?

- Mẹ...

Cánh cửa vừa hé, một giọng nói thân thuộc vang lên.

- Hả?

Kuniko ngây người.

- Là con đây. Eri mà.

Cô gái xúc động nghẹn ngào.

- Ba năm trước, con hoàn toàn mất đi ký ức khi được thuyền vớt lên. Nhưng lúc con xem tin tức về vụ việc lần này đã nhớ ra tất cả... Mẹ ơi, là con đây. Eri đây mà.

Kuniko không ngừng chớp mắt sửng sờ.

- Con thay đổi lắm sao?

Eri nhoẻn cười.

Cuối cùng Kuniko cũng hồi thần. Bà chậm rãi lên tiếng.

- Tốt quá, mẹ chẳng cần phải khắc tượng con nữa. Con đó, hình như mập lên rồi.

MÈO HOLMES VÀ VỤ ĐẮM TÀU

1.

Sự việc xảy ra vào lúc không ai ngờ tới thì gọi là sự cố, nhưng việc này có phần đặc biệt hơn, nó xảy ra vào cái ngày “có vẻ sẽ chẳng có gì xảy ra cả”.

- Chói quá!

Lên đến boong tàu, Harumi nhắm mắt.

Ánh nắng chói mắt, những đốm sáng lấp lánh nhảy múa trên mặt hồ.

- Anh hai ơi! Thích quá đi.

Harumi cất tiếng gọi, Holmes nhanh nhẩu chạy đến trước và cất tiếng kêu cụt ngắn đáp lại Harumi...

- Tuyệt quá đúng không?

- Meo!

- Ồi chà!

Katayama lên đến boong tàu.

- Ishizu đâu?

- Đang ở bên trong ăn gì đó. Bữa trưa vẫn chưa đủ no đây mà.

Katayama vươn người.

- Gió mát quá!

Một nửa ngọn núi bao quanh hồ bắt đầu phủ rợp lá đỏ. Những khoảng màu đỏ, vàng và xanh lá đan xen tựa như tấm thảm trải ra rực rỡ.

Mặt hồ phản chiếu màu trời, xanh một màu xanh ngắt, gió thổi gợn lên những con sóng nhỏ lăn tăn không đủ lay động chiếc du thuyền.

Trên mặt hồ, vài chiếc du thuyền chở khách tham quan đang chạy. Mỗi khi lướt qua nhau mọi người lại vui vẻ vẫy tay chào.

Thật là một quang cảnh bình yên.

- Thời tiết đẹp quá!

Cuối cùng Ishizu cũng lên boong tàu.

- Anh toàn lo ăn không à, uống phí quá đó.

Harumi cười nói.

- Không đâu, hể anh mà đói bụng thì không thể thư thả ngắm cảnh được đó mà.

Lại là lý do kiểu Ishizu.

Đã lâu rồi mới có kỳ nghỉ được du ngoạn thong thả thế này.

- Thích hơn là nằm nhà ngủ nhỉ?

Harumi nói với anh trai.

Katayama gần như là bị cưỡng ép lôi đến đây. Tuy Katayama cảm râm vì muốn được ngủ ở nhà nhưng khi đến nơi rồi thì anh phải công nhận quả thật cũng khá tuyệt.

- Xin lỗi.

Lúc này, một người phụ nữ đi đến và cất tiếng gọi Katayama.

- Hả?

- Xin lỗi, có thể nhờ anh chụp giúp tôi một tấm hình được không?

- À à, được chứ.

Katayama cũng thở phào vì chuyện được nhờ cũng đơn giản. Tất nhiên, cũng không thể nhờ người khác việc gì khó khăn ở một nơi như thế này được.

Người phụ nữ đó đi cùng một người đàn ông trông có vẻ trẻ hơn cô ta một chút.

- Nào, vịn tay vào chỗ kia. Cảnh nền đẹp lắm.

Katayama nâng cao máy ảnh vừa được trao rồi nhòm vào ống kính.

- Anh mà không chụp cho chuẩn thì sẽ bị bắt đền đấy.

Harumi đứng bên cạnh trêu chọc.

- Đừng lo, chuyện nhỏ ấy mà.

Katayama đổi tay cầm máy ảnh và cất tiếng.

- Chụp nhé.

Hai người đang đứng vịn tay, nhưng ngay lúc đó lại bất chợt khoác tay nhau.

Tuy nhiên, hình ảnh đó chẳng cho anh cảm giác họ là một đôi vợ chồng.

- Chụp thêm một tấm nữa nhé.

Katayama lại ghé mắt vào ống kính lần nữa, đột nhiên cả hai bỏ cánh tay đang khoác nhau ra, ánh mắt người phụ nữ không hề tập trung vào máy ảnh trên tay Katayama mà lại nhìn về phía sau anh. Và rồi, nét mặt của người phụ nữ trong nháy mắt nghiêm lại.

- Anh...

Người phụ nữ nói, ngón tay của Katayama trong lúc đó đã vô tình nhấn nút chụp.

Khi anh quay lại thì thấy một người đàn ông trung niên với mái đầu gần như bạc trắng đang chậm rãi đi lên boong tàu.

- Yayoi. Em đang làm gì ở đây hả, tưởng tôi không biết gì à?

Người đàn ông đó đứng trước hai người kia chất vấn.

- Anh!

- Ngài Kitagawa, ngài đừng khiển trách Yayoi nữa.

Người đàn ông trẻ nói.

- Tất nhiên rồi, cậu Nomoto.

Người đàn ông nói.

- Tôi có trách mắng gì Yayoi đâu. Yayoi phải tự trách chính mình chứ?

Katayama bối rối với chiếc máy ảnh trên tay.

- Sẽ làm phiền các vị khách khác đấy. Đi vào bên trong thôi.

Người đàn ông tên Kitagawa giục giã.

- Hiểu rồi. Hãy để tôi thưa chuyện.

- Tôi không nghĩ là tôi cần phải nghe cậu nói.

- Ngừng lại đi!

Người phụ nữ tên Yayoi ngăn hai người lại.

- Dù sao cứ vào bên trong đã...

Ba người bèn đi vào bên trong thuyền.

- A...

Katayama ngạc nhiên nhìn theo bóng lưng bọn họ rời đi.

- Quên trả lại máy ảnh rồi.

- Anh vẫn đang giữ nó nhỉ.

Harumi nói.

- Ngạc nhiên ghê. Hai người đó đi du lịch để ngoại tình.

- Ở chỗ thế này... Cũng lãng mạn nhỉ.

Katayama ngưỡng mộ.

- Katayama ơi! Bên trong có bán bánh kẹp ngon quá chừng.

Ishizu nói.

- Ba người vừa rồi chắc cũng đi ăn bánh kẹp đấy nhỉ?

- Cũng có thể. Chắc phải trả lại họ cái này khi xuống thuyền thôi.

Katayama cầm chiếc máy ảnh trên tay và nói.

- Thuyền quay lại kìa.

Harumi nói. Chiếc du thuyền chở cả bọn Katayama đã bắt đầu chậm chậm quay đầu. Boong tàu hơi nghiêng nhẹ, tiếng còi kêu chấn động cả không gian.

- Một tiếng đồng hồ cứ trôi qua vùn vụt ấy.

Harumi dựa vào tay vịn cảm thán.

- Ủ... Nhưng chắc là không sao đâu.

- Cái gì cơ?

- Ba người vừa rồi. Giữa chừng chắc không giết nhau đâu nhỉ?

- Sao có thể thế được!

Holmes cất tiếng kêu kỳ quặc.

- Nó bảo nên cẩn thận đó.

Harumi nói.

- Holmes à, có gì đó hả?

Holmes hoàn toàn chẳng hề hướng sự chú ý vào bên trong thuyền.

Bất ngờ nó nhảy dựng và nhào vào vòng tay của Harumi, làm ra vẻ ngoảnh mặt đi rồi lại cất tiếng kêu.

- Meo!

- Sao thế, Holmes?

Cô đưa mắt về phía Holmes đang nhìn chằm chằm thì thấy có một chiếc du thuyền to tướng dường như đang tiến đến.

Đang tiến đến?

Rõ ràng là, chiếc du thuyền đó đang lao thẳng đến chỗ bọn Katayama.

- Anh hai...

- Ừ. Vẫn nên đi trả lại cái máy ảnh thôi. Mặc kệ bọn họ nói chuyện gì. Cứ mang theo khó chịu lắm.

- Không phải! Anh nhìn kia!

Harumi chỉ về hướng chiếc du thuyền nọ.

- Hả?

- Con thuyền... đang lao đến đây.

Tiếng còi kêu lên, vang vọng inh tai nhức óc.

- Nguy hiểm quá! Nên tránh đi mau!

Katayama hét lên.

Nhưng mà, trong thời tiết tuyệt đẹp này, dưới hồ xuất hiện vài chiếc thuyền chèo tay nho nhỏ. Vì chúng đang len vào ngay lúc đó nên chiếc du thuyền lớn không thể nào đổi hướng được.

Tiếng còi vang lên dồn dập.

Ở đầu thuyền kia tiếng còi cũng rền rĩ kéo dài. Thuyền của bọn Katayama cuối cùng cũng đổi hướng một ít.

Nhưng dù một trong hai thuyền có chậm hơn đi nữa thì hai chiếc đã gần kề, tốc độ lại đang gia tăng. Khoảng cách giữa hai chiếc du thuyền đang dần dần rút ngắn.

- Thật sự là nguy hiểm quá.

Katayama hét lên.

- Ishizu!
- Ha, mua cái gì đem đến đó?
- Va chạm kìa! Bám vào đâu đó đi!

Katayama nhìn Harumi.

- Holmes đâu?
- Em đang ôm nó.
- Bám vào đằng kia! Sẽ có va chạm đó!

Cả bọn Katayama liền bám vào cột chống trên boong tàu.

Những chuyện thế này, những chuyện thế này không nên xảy ra.

Dưới bầu trời xanh, trong lúc đám đông quan khách đang ngắm cảnh, chuyện chẳng thể tin được đã xảy đến.

- Va chạm kìa!

Harumi nói và ôm chặt lấy Holmes.

Coongg, cùng với âm thanh như tiếng gõ vào một cái chuông khổng lồ, chiếc du thuyền bất ngờ bị đâm rất mạnh.

Nếu không bám lấy cột chống, có lẽ cả bọn Katayama đã bị thổi bay mất.

Có tiếng thét, người trên boong tàu đã rơi xuống hồ.

Có cả những vị khách ngã lăn xuống dưới boong tàu.

Ở phía con thuyền kia cũng có những tiếng la hét ầm ĩ.

Vì va chạm quá bất ngờ nên động cơ của chiếc du thuyền đã dừng lại hẳn.

- Tổn thọ mất thôi.

Harumi thở phào.

- Holmes! Em sợ lắm không?

- Meo...

Holmes dường như vẫn còn chưa hết căng thẳng.

- Đây... không bị nghiêng nhĩ?

Katayama nói.

Uỳnhh, âm thanh kỳ quái vừa phát ra, du thuyền đã nghiêng hẳn về một bên.

- Đắm thuyền sao?

Harumi hỏi với vẻ mặt không thể tin được.

- Thôi đi! Đây có phải tàu Titanic đâu!

- Harumi! Dù xảy ra chuyện gì anh cũng chỉ cứu mỗi Harumi thôi! Em cứ yên tâm!

Ishizu hét lên.

- Chạy mau thôi! Anh Ishizu! Đi tìm các thuyền viên và thả thuyền nhỏ xuống! Nhanh lên kéo chìm mất!

- Được!

Ishizu hoảng loạn chạy đi.

- Anh hai cũng đi xem các hành khách khác đi. Em sẽ bảo vệ Holmes.

- Nhưng mà...

- Anh là cảnh sát mà! Đi ngay đi!

- Biết rồi.

Katayama chạy ngay vào bên trong thuyền.

Harumi giữ lấy Holmes và bám vào tay vịn.

Chiếc du thuyền đang dần nghiêng đi từng chút một...

Hai người bạn này đã nhờ Katayama chụp hình cũng vừa chạy từ trong ra.

- Có chuyện gì xảy ra thế?

Người đàn ông tên là Nomoto nhỏ. Chàng “tình nhân” trẻ tuổi đang ôm cô vợ tên Yayoi vừa bước ra.

- Cả hai có sao không?

Harumi cất tiếng.

- A... Cái gì thế. Vừa rồi là sao?

Trán Yayoi bị rách, máu chảy khắp mặt.

- Cô bị va chạm vào đâu à?

- Tôi bị ngã đập đầu vì chấn động bất ngờ vừa rồi... Nhưng cũng không sao.

- Vừa bị va chạm với chiếc du thuyền khác.
- Ôi trời!
- Thuyền đang bị nghiêng. Bây giờ các anh của tôi đang chuẩn bị thuyền nhỏ.

- Sẽ bị chìm ư?

Nomoto bàng hoàng.

- Tôi không biết được, đề phòng trường hợp xấu.

Harumi thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy vị khách bị rơi từ trên boong tàu xuống nước đã được cứu lên con thuyền nhỏ bên cạnh.

- Chồng cô đâu?

Nghe Harumi hỏi vậy, hai người đó nhìn nhau, rồi Yayoi nói.

- Đã để cô nhìn thấy chuyện xấu hổ rồi...

- Cô đừng bận tâm chuyện đó. Hiện giờ quan trọng là vụ tai nạn...

- Chồng tôi ra sao thì... tôi vốn dĩ không đi cùng nên...

Lý do của Yayoi thật là gượng ép.

Nhưng mà cũng chẳng có thời gian trò chuyện thêm nữa.

Thông báo bên trong thuyền cuối cùng đã loan ra.

- Thuyền có nước tràn vào. Tuy thuyền sẽ không đắm nhưng để đề phòng, xin mọi người hãy lên thuyền nhỏ để lánh nạn ngay. Có đủ thời gian nên mọi người đừng hoảng loạn mà hãy đi theo chỉ dẫn.

Lời nói đó liền trở thành lệnh phát động.

Hành khách đồng loạt chạy ra boong tàu. Và rồi...

- Thuyền nhỏ đâu?

- Nhanh chóng xuống thuyền mau!

... Tất cả trở nên vô cùng hỗn loạn.

2.

- Hầy...

Katayama thở dài như thể đã già đi vài tuổi.

- Một chuyến du lịch ngoài sức tưởng tượng nhỉ?

Harumi đứng bên bờ hồ ngắm nhìn chiếc du thuyền.

Chiếc du thuyền bị nước tràn vào và vẫn nghiêng kia, đang trôi nổi giữa hồ. Xe truyền tin của các đài truyền hình đổ xô đến náo loạn âm ĩ. Dù sao đi nữa thì những vị khách trên thuyền, toàn bộ đều đã lên đất liền an toàn. Những người bị thương do đánh nhau giành lên thuyền trước nhiều hơn do bị va chạm bất ngờ. Thật là một câu chuyện đáng xấu hổ.

- Nhưng may là không có người nào tử nạn.

Harumi nói.

- Em chẳng muốn mất mạng ở cái hồ yên ả thế này đâu.

- Hẳn là vậy rồi.

- Meo...

Holmes cất tiếng kêu dưới chân Katayama.

- Gì thế. Có gì à?

- Em để tâm hả, Holmes?

Harumi ngồi xổm xuống, xoa nhẹ đầu Holmes.

- Về mối quan hệ của ba người kia à?

- Vâng. Em để ý không thấy ông chồng đâu cả.

- Trong lúc hỗn loạn đó ông ấy đã ở đâu?

- Ủ ờ nhỉ...

Vốn dĩ trên du thuyền thì chẳng hề có những thứ như “danh sách khách trên tàu”. Những người khách bị rơi từ boong tàu xuống đã được cứu thoát toàn bộ chưa, điều đó chẳng ai biết

được cả. Hiện giờ, tàu của cảnh sát đã đến chỗ chiếc du thuyền kia và tìm kiếm khắp nơi bên trong thuyền.

- Hai người đó sao rồi?

- Chà... ban nãy họ đã có mặt khi các đài truyền hình thu thập tin tức. Trước ống kính máy quay như thế, em nghĩ ít nhất không nên để đồng nghiệp thấy mặt, hai người đó nắm tay nhau mãi chẳng rời mà.

- Thôi kệ đi. Chuyện tình cảm của người khác không phải nhiệm vụ của Phòng điều tra số 1 đâu.

Katayama thản nhiên nói.

Bất chợt, một giọng nói rụt rè cất lên.

- Cho tôi hỏi...

Là một cô gái trẻ. Nói là trẻ nhưng cũng tầm tuổi đi làm rồi. Chắc khoảng hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi.

- Có chuyện gì vậy?

Harumi hỏi.

- Cho tôi hỏi... Các cô là người đã ở trên con thuyền suýt bị chìm kia phải không?

Cô gái đó hỏi.

- Vâng. Cô là?

- Tôi... Có người quen đã lên chiếc du thuyền kia.

Cô gái có vẻ hơi lo lắng.

- Nhưng tôi đi tìm mãi mà chẳng thấy đâu.

- Thế à... Nhưng mà...

Harumi và Katayama nhìn sang nhau. Cô gái hỏi như để xác nhận.

- Đó là chiếc du thuyền cứ cách mỗi tiếng đồng hồ lại chạy nhỉ?

Katayama nói.

- Cô cũng không chắc người đó đã lên chiếc thuyền ấy sao?

- Vâng... nhưng tôi khá chắc là anh ấy nói chỉ đi lên thuyền thôi.

Cô gái ấy đầu đầu nhìn về phía con thuyền bị nghiêng.

- Tôi lo lắng vì nghe nói có người đã bị rơi xuống nước khi xảy ra va chạm.

- Tạm thời gần như toàn bộ hành khách đã được cứu thoát rồi.

Katayama nói.

- Cô thử hỏi thăm phía bệnh viện chưa?

- Vâng, tôi đã nhờ bên bộ phận cấp cứu hỏi thăm giúp rồi, nhưng không có bệnh nhân nào tên “Tani” cả.

- Tên anh ta là Tani à?

- À, vâng... Tên anh ấy là Tani Tetsuji. Còn tôi là Abe Tomoyo.

Một cô gái để lại ấn tượng giản dị khi nhìn thoáng qua.

- Anh chàng tên là Tani đó vì lý do gì mà lên con thuyền kia vậy?

Katayama hỏi.

- Tôi có hẹn gặp anh Tani ở bến đỗ của thuyền này.

Cô gái tên Abe Tomoyo nói.

- Khi tôi vừa đến đây thì cũng đúng lúc có thuyền vừa rời bến. Tôi đã quan sát nó suốt. Rồi điện thoại di động của tôi reo lên, là anh Tani gọi. Và anh ấy bảo rằng, “Hiện giờ anh đang trên chiếc du thuyền có thể nhìn thấy em đây”...

- Vậy chắc là con thuyền kia rồi?

- Vâng, bởi nếu là con thuyền khác thì hẳn đã đi khá xa rồi, vì tôi đến khá sớm. Tôi không biết rõ khu này nên đã đến sớm hơn hẳn gần một tiếng đồng hồ.

- Chà, nếu thế thì thời gian hẹn vừa đúng ngay lúc con thuyền kia quay lại nhỉ?

- Đúng là thế. Tôi đã nghĩ chắc vì anh Tani thấy còn sớm nên đã lên thuyền. Tôi còn nói “Anh dám bỏ em lại đây, tệ quá nhé”

thì anh ấy bảo rằng, “Không phải đâu, khi quay về anh sẽ giải thích mà”.

- Thế rồi sao?

- Sau đó bọn tôi không nói chuyện gì nữa. Thế nên tôi đã ngấm nhìn con thuyền ấy từ chỗ này. Ngay lúc chiếc thuyền khác va vào...

Abe Tomoyo siết chặt cả hai tay.

- Tôi đã đứng ngồi không yên chẳng biết nên làm sao. Đến mức tôi còn thực sự định bơi ngay đến đó.

- Chà, vậy quả đúng là con thuyền đó rồi. Nhưng mà kỳ quặc nhỉ. Anh ta biết rõ cô đang chờ còn gì.

- Đúng là vậy. Nhưng không thấy anh ấy đâu cả.

- Nhưng, không lẽ nào...

Khi Katayama vừa nói thì Holmes kêu thét lên.

- Meooo...

Ánh mắt của Holmes hướng về phía con thuyền đang nghiêng kia.

- Con tàu sắp quay lại chỗ này.

Katayama nói.

- Là tàu cảnh sát.

Âm thanh của động cơ kêu nhè nhẹ, rồi tàu cập vào bến. Cả bọn Katayama đã quyết định đi về bên đó thử tìm hiểu tình hình.

- Xin thứ lỗi.

Anh nói với vị cảnh sát vừa xuống khỏi con tàu.

- Tôi là thanh tra từ Tokyo. Đã có chuyện gì xảy ra vậy ?

- Chúng tôi đã tìm kiếm trên con thuyền kia xem còn sót lại ai không... Và đã phát hiện ra một thi thể.

- Thi thể?

Katayama thấy mặt Abe Tomoyo thoáng chốc tái nhợt đến mức dường như cô sắp ngất đi.

- Tôi xem được chứ?

- Xin mời.

Cả bọn Katayama được vị cảnh sát đó mời vào xem thử bên trong con tàu.

Dưới đáy con tàu đang nhấp nhô là một thi thể nằm thẳng được trùm vải. Vị cảnh sát lật tấm vải lên, nói.

- Tình trạng rất kỳ lạ.

- Anh Tani!

Abe Tomoyo giật mình, chỉ kịp thốt lên như vậy rồi ngã xuống ngay tại đó.

- Harumi!

- Không sao. Chỉ là ngất đi thôi.

Harumi đỡ cô gái ấy dậy.

Ishizu chỉ vừa mới đến, nhìn thấy cả bọn Katayama.

- Anh Ishizu! Bé cô ấy đi!

- Hả? Người chết đuối trong vụ tai nạn thuyền kia à? Thế mà không bị ướt gì nhỉ?

Anh bèn nhẹ nhàng bế cô gái lên.

- Bé cô ấy sang chỗ của phòng cấp cứu để cô ấy nằm nghỉ nhé.

- Hiểu rồi! A, cô này đang đói bụng hả...

Ishizu chẩn đoán.

- Cứ giao cô ấy cho anh. Cho ăn thứ gì đó là khỏe ngay ấy mà.

Nhìn Ishizu nhanh chóng bế cô ấy đi, Katayama bèn nói.

- Không khóc như thế có khi lại tốt hơn.

Rồi anh quay sang phía người cảnh sát.

- Nạn nhân được phát hiện trong tình trạng thế nào?

- Nơi phát hiện là cầu thang đi xuống bên dưới thuyền. Có vẻ anh ta đã ngã xuống cái cầu thang chật hẹp đó và bị đập mạnh vào đầu.

Katayama nhìn thoáng qua thi thể. Không có dấu hiệu chảy máu nên tuy tình trạng không ổn lắm nhưng thi thể vẫn trong trạng thái nguyên vẹn.

- Đầu bị lõm xuống nhỉ. Chắc là không bị gãy xương cổ.

- Meo.

Holmes đến gần thi thể người đàn ông, cất tiếng kêu.

- Mày không nói thì anh cũng nhận ra rồi.

Katayama nói.

Điều kỳ lạ là người đàn ông này chỉ vận độc áo sơ mi trắng. Tuy vẫn mặc quần dài và mang giày đầy đủ nhưng áo sơ mi trắng bên ngoài thì lại...

- Dù sao thì ăn mặc thế này cũng lạnh quá nhỉ.

Harumi nói.

- Gần đó có chiếc áo khoác nào...

-Ồ không, tôi không tìm thấy gì cả.

Người cảnh sát lắc đầu.

- Chắc, có thể đã để ở cái ghế nào đó rồi.

- Dù thế đi nữa thì thời tiết cũng chẳng nóng đến mức chỉ mặc mỗi áo sơ mi trắng được.

Katayama nói.

- Anh hai, Holmes nó...

Holmes cào cấu túi quần bằng móng vuốt.

- Túi à... Chắc là có gì trong đó.

Katayama tìm thử thì phát hiện ra một cái ví, bên trong có vài đồng tiền lẻ và chiếc khăn tay nhăn nhúm.

- Không có gì khác nữa.

- Quả nhiên nạn nhân đã mặc áo khoác ngoài hay mang tô gì rồi.

- Ừ. Đúng thế.

Katayama tìm kiếm trong túi áo sơ mi.

- Sao thế?

- Là vé lên thuyền. Thường người ta sẽ nhét nó vào chỗ này. Ở đây không có thì chắc tấm vé đã được nhét vào đâu đó.

- Theo lời cô gái kia thì anh ta lên thuyền một mình phải không?

- Tôi nghi ngờ đây là một vụ án mạng. Xin lỗi, nhờ anh hãy chuyển thi thể đi và liên hệ với phía cảnh sát của tỉnh.

Katayama nói và rời khỏi tàu.

- Cứ nghĩ chỉ có vụ tai nạn thôi, giá mà không phát hiện ra thi thể thì tốt biết mấy... Chết trên du thuyền sắp chìm mà toàn thân khô ráo, lại còn mất áo khoác ngoài, đúng là một thi thể kỳ lạ...

Katayama lắc đầu chán nản.

- Biết ngay thỉnh thoảng mà được nghỉ phép cũng chẳng có gì tốt lành.

- Meo.

- Mà cười đấy hả?

Katayama nói.

Phòng chờ của thuyền được trưng dụng làm phòng cấp cứu.

Hiện giờ phần lớn hành khách đã có người nhà đến đón, vài người tự mình lái xe về nhà, còn lại độ chừng mười người bị thương hoặc bị rơi xuống nước.

- Có gì hấp dẫn không?

Một cô gái đặt máy ghi âm cùng micrô trên vai bữu môi hỏi.

- Thật may là phần lớn hành khách trên thuyền đã không đi ra ngoài.

Một thanh niên trẻ cao hơn cô ấy chừng ba mươi xen-ti-mét (cũng có thể là do cô ấy nhỏ con), thân hình cường tráng, nói.

Cậu thanh niên vác trên vai chiếc máy quay phim chuyên nghiệp một cách nhẹ nhàng.

- Anh nói gì thế! Handa à, chúng ta đến tận đây không phải chỉ để chụp ảnh những người được cứu thoát đang ăn cơm nắm đâu.

- Hả?

- Thì là tai nạn thuyền còn gì, trong đầu tôi đã thoáng hình dung một dòng tít to tướng về “tàu Titanic Nhật Bản!”, vậy mà

thuyền thì chẳng chìm, người chèo cũng không có một ai, ôi trời không có gì hấp dẫn cả.

Những lời đó tuy trở trên nhưng lại phản ánh tâm trạng chân thật của những phóng viên truyền hình.

- Đói bụng không?

Tiếng nói vừa phát ra là của một người đàn ông to lớn không thấp hơn Handa lắm.

- Đây này, ăn không?

- Cảm ơn nhé, sao cậu biết tôi đói bụng hay vậy?

Handa mừng rỡ nhận lấy nắm cơm đặc biệt.

- Có gì đâu, cùng là đồng nghiệp có dạ dày to nên tôi cảm giác được đó mà.

- Mời mọi người ăn cơm nhé.

Handa đặt máy quay sang bàn bên cạnh rồi bắt đầu nhai nhóp nhép.

- Anh cũng trên con thuyền kia à?

Cô gái phóng viên nhìn thấy Ishizu bước vào liền chạy đến hỏi.

- Đúng thế. Quá kinh hoàng! Cô thu thập tin tức hả?

- Vâng. Tôi là Ichigawa Akemi, anh đã từng nhìn thấy tôi chưa? Tôi cũng hay xuất hiện trên tivi chuyên mục tin tức giải trí đó.

- Cô nói thế tôi mới nhớ đã nhìn thấy cô đâu đó rồi.

Khi nghe nói như thế, Ichigawa Akemi thấy khoái trá vô cùng.

- Anh nhận ra khiến tôi vui quá.

Cô ta cười tủm tỉm.

- Cô là người có lần đi thu thập tin tức ở vùng nông thôn nào đó đã ngã xuống đồng khiến người dính đầy bùn đây mà.

Nụ cười của Akemi chợt cứng đờ.

- Chà... à ừ. Việc thu thập tin này vất vả lắm mà.

- Ô không, tôi đã rất cảm động. Tôi thấy cảnh ngay cả trong lúc đó cô cũng không rời micro mà hét lên “bùn khá là ẩm!”, quả thật chuyên nghiệp quá...

Akemi nhìn sang phía Handa rồi phàn nàn.

- Này anh không chú ý gì cả! Chẳng thể rảnh rồi như thế đâu.

Handa vừa ăn trọn hết cả miếng cơm nắm cỡ đặc biệt, đang liếm láp mấy ngón tay to tướng rồi chùi vào khăn tay.

- Tôi là Ishizu. Nhân viên của Sở Cảnh sát.

Hai mắt Akemi ngay lập tức sáng lấp lánh.

- Vụ tai nạn có điểm nào đáng nghi sao?

- Không, thỉnh thoảng có ngày nghỉ thì tôi đi du thuyền ấy mà.

- À, ra là vậy.

Akemi thất vọng.

- Ishizu!

- Katayama à. Cô gái kia đang nằm nghỉ ở trong nhé.

- Ừ. Giờ tạm thời thi thể sẽ chuyển sang đây. Harumi sẽ trông chừng cô ấy.

- Tớ biết rồi.

Ngay khi bọn Ishizu vừa đi, Akemi hưng phấn nói.

- Họ đã nói thi thể đó! Anh có nghe không?

- Kỳ lạ nhỉ. Rõ ràng không có thi thể nào mà.

- Chắc chắn là bọn họ đã giấu nhem đi. Người ở những đài khác đã về hết rồi chứ?

- Về hết rồi.

- Quá tốt! Tin tức này sẽ do chúng ta độc quyền rồi!

Akemi lập tức trở nên hăng hái.

3.

- Cô gì ơi...

Abe Tomoyo đang nằm trên miếng đệm được xếp dài ra thay cho giường.

- Chị nghỉ ngơi chút đi. Chị cứ gọi em là Harumi nhé.

Cô ngồi xuống bên cạnh Abe Tomoyo.

- Anh Tani thật đáng thương.

- Anh ấy... không cần phải quá sức như thế mà.

- Quá sức?

- Vì tôi đang mang thai nên chúng tôi đã định nhanh chóng kết hôn.

- chà, nếu vậy thì chị phải cẩn thận nhé.

- Tôi không sao. Nhưng đứa bé này khi chào đời thì đã không còn bố nữa.

Mắt cô đọng đầy nước mắt.

- Anh Tani là sinh viên đại học nên thu nhập không nhiều, dù dự định kết hôn nhưng kinh tế chúng tôi không dư dả mấy. Thế nên tôi đã bảo chỉ cần chuẩn bị một hôn lễ tạm tạm thôi. Rồi anh ấy nói đã nảy ra sáng kiến nào đó.

- Anh ấy không nói là ý tưởng gì sao?

- Vâng. Tôi đã bảo anh ấy buổi lễ làm thế nào cũng được. Nhưng cha mẹ tôi phản đối nên anh ấy bảo muốn tổ chức hôn lễ một cách đường hoàng tươm tất.

- Thế à... Mà này, dù là tai nạn nhưng vì anh ấy đã mất nên tạm thời sẽ phải tiến hành điều tra. Em nghĩ cảnh sát sẽ đến tra hỏi ít nhiều. Chị thấy ổn chứ?

- Vâng... Tôi phải bình tĩnh thôi! Vì cả đứa con nữa!

Tomoyo đặt tay lên bụng và nói.

- Chị kiên cường như thế thật tốt. Chị có ai để liên lạc không?

- Không sao. Một mình tôi vẫn ổn.

Kẻ đang lén nhòm vào bên trong căn phòng đó, là phóng viên Ichigawa Akemi.

- Đau lòng phát khóc mất!

Cô ta lắc đầu.

- Handa này, anh lén chụp cảnh cô ấy đang ngủ nhé.

- Được không vậy? Nên nói trước một tiếng thì...

- Anh nói gì thế! Anh nghĩ chương trình giải trí sẽ làm mấy chuyện đó sao?

- Xin lỗi.

Anh ta bèn gỡ đầu rồi khẽ khàng vén tấm màn che trong căn phòng, ngắm thấu kính và quay phim.

Katayama và Ishizu trao đổi với công ty du thuyền, hai bên quyết định chuyển thi thể được mang đến vào trong căn phòng mà người quản lý đang ở.

- chà, nên để vào bên trong chứ hả?

- Để vào phía không ai chú ý thấy...

Akemi bèn đá vào hông Handa.

- Đây này!

- Hả?

- Cái xác này! Quay nhanh đi!

Handa bèn vội vàng chuyển hướng ống kính và quay phim cảnh chuyển xác vào bên trong.

- Giờ thì sao?

- Từ giờ ta cứ bám theo họ thôi.

Akemi nói.

- Đó là hai người lúc nãy chúng ta đã nghe lén nhỉ?

Người mà Handa đã thấy, rõ ràng trông chẳng giống vợ chồng lắm.

- Đúng thế. Ngay cả khi bị chĩa ống kính vào, tay cũng chẳng rời. Cặp đôi ngoại tình đó đấy.

Akemi thì thầm.

- Họ vẫn còn đó. Đừng rời mắt khỏi hai người bọn họ đấy.

- Cả cái xác nữa à? Chỉ mỗi mình tôi sao có thể cùng một lúc xem chừng cả hai bên được chứ?

- Này...

Akemi lờm nguýt Handa.

- Hai hay ba bên đi nữa cũng phải phân thân ra mà để mắt chứ, là phóng viên mà không làm được sao!

- Chào anh!

Người đang đứng đó là Nomoto.

- Tình hình cô Yayoi thế nào rồi?

Katayama hỏi.

Yayoi bị chấn thương ở đầu, vì choáng váng nên đã nghỉ ngơi.

- Tôi đã không sao rồi.

Yayoi nói. Kitagawa nghe vậy liền ngập ngừng.

- Nhưng nếu không kiểm tra kỹ thì...

Nomoto ngắt lời anh.

- Chồng cô ấy, ngài Kitagawa là bác sĩ mà.

- Thì ra là vậy. Anh Nomoto này, anh làm việc gì thế?

Katayama hỏi.

- Tôi là nhà viết kịch.

Notomo như có chút ngượng ngùng.

- Tuy nói thế nhưng không nổi tiếng mấy. Tôi cũng phải gắng lắm mới có miếng ăn.

- Nhưng anh có tài năng mà.

Yayoi nói thêm vào.

- Cả chồng tôi cũng nhìn thấy điều đó nên đã đầu tư chi phí để sản xuất kịch.

- Ngài Kitagawa là nhà tài phiệt.

Nomoto nói.

- Ông ấy là một người rất yêu thích kịch, nên đã tài trợ cho buổi công chiếu của đoàn kịch nhỏ của tôi.

- Thế đó là lý do quen biết bà nhà nhỉ?

Tuy Katayama không hề nói lời châm chọc gì nhưng hai má của Nomoto lại hơi đỏ ửng.

- Tôi biết mình đã làm chuyện có lỗi. Nhưng mà... đây chỉ là...

- Bởi vì tôi ba mươi một tuổi còn chồng tôi đã bốn mươi tám, tôi cảm thấy có sự khác biệt về tuổi tác.

Yayoi nói và ôm lấy cánh tay Nomoto.

- Tất cả là tại em. Anh đừng để tâm nhé.

Katayama cảm thấy không thoải mái lắm.

- Ngài Kitagawa sao rồi?

Nomoto nói.

- Chắc phải có ai từng thấy ông ấy xuất hiện ở đây chứ?

- Nếu đã được cứu thì tôi nghĩ ngài ấy sẽ ghé qua phòng chờ này một lúc.

- Ban này tôi đã thử xem ở đằng sau khu cấp cứu. Chiếc Mercedes-Benz của ông ấy vẫn còn đỗ ở đó mà.

Nomoto nói.

- Đi xem lần nữa nào.

- Ừ, đi thôi.

Nomoto gấp gấp rời đi, Yayoi bèn nói.

- Anh cảm thấy tôi là người phụ nữ tội tệ phải không?

- Chuyện đó không thuộc phạm sự của cảnh sát.

- Nhưng mà... tôi rất lo khi ông ấy vẫn chưa quay lại. Có khi nào ông ấy vẫn còn kẹt lại ở đâu đó trên chiếc thuyền kia...

- Không đâu, tạm thời cảnh sát đang điều tra mọi góc ngách. Vả lại, giả sử ngài ấy lên thuyền rồi bị ngã xuống nước, trong khi

trời vẫn còn sáng, xung quanh cũng sẽ nhiều người nhìn thấy chứ. Chà, chắc sẽ không sao đâu.

- Đúng là thế nhỉ... Hồi còn là nhân viên công sở tôi từng là bệnh nhân của ông ấy. Khi tôi nghe ông ấy nói “Cô nên nghỉ việc đi”, tôi đã rất bất ngờ rồi hỏi “Bệnh của tôi nặng thế sao?” và ông ấy trả lời “Hãy kết hôn với anh nhé”...

Yayoi chợt khẽ cười.

- Ông ấy là người đàn ông tốt nhưng vẫn có lúc ích kỷ như trẻ con.

Đúng lúc đó, Nomoto đột ngột quay lại.

- Chiếc Mercedes-Benz biến mất rồi!

Anh ta nói không kịp thở.

- Tôi chắc chắn là ông ấy đã đi về một mình rồi!

- Chà, tốt quá rồi!

Yayoi thở phào nhẹ nhõm.

- Phải chi ông ấy bảo tôi một tiếng thì tốt biết mấy.

- Điều đó là không thể mà.

- À ừ... Đúng vậy nhỉ. Em quen miệng nói thế thôi.

Yayoi mỉm cười.

- Chúng ta cũng về nào.

- Vâng... Anh Katayama, được chứ, chúng tôi có thể về không?

- Vâng. Mời mọi người về. Nhưng có cách nào để liên hệ cả hai khi cần không?

Katayama hỏi.

- Số điện thoại nhà tôi đây.

Nomoto xé một trang giấy trong sổ tay rồi ghi số lên, anh đưa cho Katayama rồi hai người cùng nhau rời đi.

- Chị Tomoyo đã ổn. Bình tĩnh lại rồi.

- Thế à?

- Hai người đó ày mà...

- Ừ. Họ bảo ông chồng đã đi về trước trên chiếc Mercedes-Benz rồi nhưng cảm giác kỳ lạ thế nào ấy... Chẳng lẽ mình bị lừa sao?

- Dáng vẻ họ khi ấy thật là...

- A!

Katayama lôi chiếc máy ảnh ra từ trong túi.

- Quên trả lại rồi!

Katayama vội vàng rời phòng chờ và đi vòng về phía sau.

Ngay lúc đó, xe của Nomoto vừa lăn bánh rời đi.

- Này!

Katayama cất tiếng gọi nhưng người trong xe có vẻ không nghe thấy.

- Ối chà!

Katayama không kịp thở.

Rồi...

- Đừng để mất dấu nhé!

Một cô gái ồn ào lao tới, cùng một người đàn ông vác theo chiếc máy quay to tướng, cả hai chui vào trong một chiếc Wagon^[13].

- Anh hai...

Harumi bất ngờ chỉ tay về phía chiếc xe.

- Holmes kia!

Từ cửa sổ của chiếc Wagon, Holmes đột ngột thò mặt ra ngoài.

- Holmes!

Chiếc xe vẫn tiếp tục lăn bánh.

- Hình như là họ đuổi theo xe của hai người kia.

Katayama nói.

- Chúng ta cũng phải đi! Holmes leo lên chiếc xe kia, chắc hẳn là có gì đó rồi!

- Anh biết rồi! Xe của chúng ta đâu?

- Ở bãi giữ xe đằng kia!

Katayama cùng Harumi vội vã chạy đi.

4.

- Con đường này dẫn đến đâu thế?

Akemi là phóng viên nhưng vì chẳng có bằng lái nên cô hoàn toàn mù đường.

- Chà... tôi cũng chưa từng đi đến đây bao giờ.

Handa lắc đầu.

- Nhưng con đường này hoàn toàn chẳng giống đường về Tokyo gì cả.

Chiếc xe phía trước cứ đi và rẽ liên tục hết phải rồi lại trái trên con đường giữa rừng, nhưng đây là con đường duy nhất nên không thể nào mất dấu được.

Con đường trong núi cũng bắt đầu tối dần.

- Tôi vẫn bận tâm về cái thi thể ấy quá.

Akemi lên tiếng.

- Yên tâm, tôi để lại một nửa thân tôi ở đó trông chừng rồi, một nửa theo cô đến đây đó.

- Handa này, anh cũng biết cách nói mỉa quá nhỉ.

Akemi nói.

- Meo.

- Ha ha ha, anh giả giọng giống tiếng mèo thật đó.

- Đâu phải tôi đâu.

- Hả?

Akemi quay đầu lại thì thấy một con mèo tam thể lộ mặt ra.

- Oái!

Cô la lên.

- Con mèo đó... Nó chẳng phải đi cùng với anh thanh tra kia sao?

Handa nói.

- Sao nó lại ở trên xe này được chứ?

- Chà...

- ... Bộ mình có mang theo lá bạc hà mèo^[14] sao?

Akemi thắc mắc.

Chỉ mới đi tầm mười lăm phút thôi mà con đường đã tối hẳn.

- Gì kia?

Handa giảm tốc độ xe.

- Có chuyện gì thế?

- Không biết sao... hình như mình lạc đường rồi thì phải.

- Sao chứ, có một đường thôi mà.

- Đúng là vậy nhưng...

Handa dừng xe, bước ra ngoài rồi chăm chú quan sát về phía con đường núi phía trước.

- Hoàn toàn không thấy ánh đèn nào cả. Thật kỳ quặc.

Đột nhiên, có tiếng động cơ xe phát ra, ánh đèn từ phía sau rọi đến.

- Chờ đã!

Akemi hấp tấp lao ra khỏi xe.

- Có khi nào mình đã đi quá mất không?

- Không nhẽ thế!

Ánh đèn vừa đến gần thì tắt hẳn.

- Có chuyện gì thế?

Người vừa bước xuống hóa ra là Katayama.

- A, giật cả mình!

Akemi đặt tay lên ngực rồi thở phào.

- Meoo.

Holmes lon ton nhảy xuống xe.

- Holmes! Sao vậy, có người trong xe à?

Harumi cất tiếng gọi, Holmes bèn chạy nhanh đến, nó ngoái đầu về phía con đường họ vừa đi và kêu meo.

- ... Đột nhiên không thấy chiếc xe phía trước sao?

Katayama hỏi chuyện Handa.

- Holmes để ý thấy gì này.

- Anh hai, chắc chắn là xe của hai người đó đã rẽ giữa đường.

- Chẳng lẽ có đường rẽ sao?

- Quay lại thử xem nào.

Harumi nói.

- Anh thanh tra...

Akemi bất ngờ nắm lấy cánh tay của Katayama.

- Sa... sao thế?

Katayama giật mình.

- Đây là tin đặc biệt của em đấy! Của em nhé, đừng có quên nhé!

- À mà... phiền cô bỏ tay ra. Chúng tôi không liên quan gì đến việc hợp tác với đài truyền hình.

- Em mà đã bám vào là không buông ra đâu, em được gọi là phóng viên Piranha^[15] đấy.

Akemi nói với vẻ tự hào, khiến Katayama ngây ra như phỗng...

- Toàn mấy người kỳ quặc.

Katayama chậm chậm lái xe quay lại con đường núi.

Holmes trèo lên đùi Harumi rồi đặt chân trước lên cửa sổ xe, nhìn chằm chằm ra bên ngoài.

- Em để ý thấy được gì thì nói chị nhé.

Hơi chậm một chút nhưng chiếc Wagon cũng đuổi kịp theo.

- ... Sao vậy, phát hiện thấy nghi vấn gì à?

Harumi sốt sắng hỏi.

- Nếu hai người đó đã sát hại ông chồng thì...

- Nhưng dù họ đã giết ông chồng ngay lúc xảy ra tai nạn hỗn loạn kia, tại sao xác của ông ấy không nổi lên...

- Chắc đã dạt vào bờ hồ.

- Hơn nữa, tai nạn đột nhiên xảy ra mà... Chắc hẳn trong khi ba người ấy đang cãi nhau, sự cố xảy ra, hai người họ lập tức nhân lúc nhốn nháo đã ra tay giết ông chồng... Cũng có khả năng đó chứ.

- Nhưng... Nếu thế thì sẽ bị lộ ngay còn gì. Bọn mình biết chuyện của bọn họ mà.

- Giết người mà trông như tai nạn thì quá khó...

- Đúng vậy. Hơn nữa, anh không thấy họ khẩn trương đi về hả? Còn chuyện chiếc Mercedes có thật hay không mình cũng chưa biết nữa...

- Họ đã chờ rất lâu. Tại sao vậy nhỉ?

Katayama nghiêng đầu.

- Meoo.

Holmes kêu lên.

- Dừng lại!

Katayama dừng xe, bước ra bên ngoài.

Chiếc Wagon cũng nhanh chóng đỗ lại đằng sau.

Khi rọi bằng đèn pin thì thấy đây không hẳn là một con đường, trên vết nứt của đường dốc có dấu vết bánh xe hơi.

- Họ đã vào đây rồi.

- Làm sao giờ?

- Đi vào xem nào.

- Tôi thấy có ánh sáng.

Handa vươn vai dẫn người.

- Có vẻ không xa lắm.

- Hình như thế. Nào, cho xe vào bụi cây gần đó rồi mình đi bộ thôi.

Katayama nói.

Katayama và Harumi ẵm Holmes, phóng viên Akemi cầm micro, dẫn theo Handa cùng đi vào.

- Sao mà khó chịu quá.

Harumi vừa chiều đèn pin xuống dưới chân vừa bước đi.

Đột nhiên ở đằng sau, Akemi bắt đầu tiến hành ghi hình phóng sự.

- Hiện giờ, tôi đang tiến vào con đường không dấu vết bên trong núi.

Handa vừa lia máy quay xung quanh vừa bước lùi để quay Akemi từ chính diện.

- Liệu sẽ có điều gì xảy ra bên trong nơi này? Đường đi của cặp đôi bất chính, họ định đi đến đâu...

- Ngừng lại đi. Bên kia họ phát hiện ra đấy.

Katayama nhỏ giọng nhắc nhở.

- Nhưng đây là công việc của bọn em mà.

Akemi phản đối.

Holmes đột ngột dừng bước.

- Yên lặng nào!

Katayama ra dấu và cúi thấp đầu rồi chậm rãi tiến vào.

Đột nhiên phía trước có âm thanh vang lên.

- Nguy rồi!

Là tiếng của Nomoto.

- Bình tĩnh đi nào.

Yayoi trấn an.

- Anh đã ngỡ là đi dễ hơn thế.

- Đây đâu phải phim ảnh, hiện thực chẳng thú vị đâu.

Yayoi có vẻ bình tĩnh hơn.

- Đã mất công đi được đến tận đây rồi. Phải làm đến cùng thôi.

Cả bọn Katayama âm thầm đưa mắt nhìn nhau.

Họ nhìn thấy chiếc xe... Có đến hai chiếc.

Một chiếc là xe mà hai người đó đã lái đến, còn một chiếc là Mercedes-Benz.

Là ông chồng, xe của Kitagawa sao?

Nhưng không hề thấy bóng dáng của Kitagawa. Có chuyện gì đã xảy ra sao?

- Tìm cách khởi động xe đi.

Yayoi nói.

- Chỉ còn vài mét thôi.

- Với sức của một mình anh thì chẳng thể nào đẩy xe đi được.

Nomoto nói.

- Nào, anh thử làm lại lần nữa xem.

Katayama nhìn Harumi, nói nhỏ.

- Họ đang làm gì vậy?

- Chiếc Mercedes đó...

Ngay lúc đó, tiếng động cơ vang lên, chiếc Mercedes-Benz đã chậm chậm chuyển bánh.

- Hay quá, làm được rồi.

Nomoto thở phào.

Chiếc xe Benz chậm chậm tiến tới... đột nhiên thân xe rung chuyển dữ dội rồi đổ về phía trước, và chẳng thấy gì nữa.

- Xong rồi!

Nomoto vỗ tay.

- Xong hẳn rồi nhỉ...

Yayoi thì thầm.

- Nào, mình đi thôi.

- Được!

Nomoto lau mồ hôi.

- Bây giờ mình sẽ đi xuống núi. Phải thật cẩn trọng.

- Em trông cậy cả vào anh đó.

Yayoi hôn nhẹ lên môi Nomoto rồi lên xe.

Xe của cả hai quay đầu đi về theo đường cũ.

- Kinh hoàng quá.

Katayama đứng dậy.

- Họ đẩy chiếc Benz xuống vực rồi bỏ đi.

- Handa ơi.

Akemi nói.

- Quay chưa?

- Chắc chắn rồi.

- Anh quay phim lại rồi hả? Giỏi quá.

Harumi lên tiếng.

- Meoo.

Holmes chạy nhanh đến chỗ chiếc xe Benz đã rơi xuống.

- Holmes! Nguy hiểm đó.

- Bên dưới, hình như là hồ nước.

Handa nói.

- Lúc trước khi thu thập tư liệu tôi đã từng đi qua chỗ này.

- ... Xuống hồ nước à. Chẳng lẽ bên trong là Kitagawa?

Katayama thở dài.

- Phải kéo nó lên thôi.

- Không còn cách nào khác. Họ đang làm cái gì, chúng ta vẫn chưa biết rõ.

- Meoo.

Holmes quay đầu lại cất tiếng gọi đám Katayama.

- Holmes gọi chúng ta kìa. Sao thế em?

Harumi bước đến thử rọi đèn pin xuống bên dưới vách núi.

- Anh hai!

- Sao?

- Nhìn kìa.

Katayama liếc nhìn.

- Đây là...

Chiếc Benz chỉ rơi vón vện vài mét xuống dưới vách núi rồi dừng lại, có vẻ xe bị kẹt ở phía rìa núi đá nhỏ.

- Chắc là bên trong có người.

Handa nói.

- Tôi sẽ đi xuống xem thử.
- Nguy hiểm đó!
- Đừng lo, tôi có mang theo dây thừng. Buộc vào xe là được.
Hồi còn học đại học, tôi đã tham gia câu lạc bộ leo núi mà.
- Cố lên nhé!
Akemi vỗ vào lưng Handa.
- Anh Katayama, tôi nhờ anh một chuyện.
- Gì vậy?
- Khi tôi xuống dưới, anh có thể quay phim giúp tôi được không?
- Tôi hả?
- Anh giúp anh ấy đi.
Harumi chen vào.
- Hay anh muốn xuống thay tôi?
- Hiểu rồi.
Katayama thở dài.
- Tôi sẽ ghi âm trực tiếp nhé!
Akemi đang cực kỳ phấn chấn.

5.

- Sao anh lại mang theo dây thừng vậy?

Katayama hỏi trong lúc buộc chặt dây thừng quanh người Handa.

- Vì để quay chương trình thực tế nên cái gì tôi cũng phải làm hết mà. Có những khi, tôi phải đu dây từ trên sân thượng xuống chỉ để chụp hình bên trong căn hộ của người nổi tiếng.

Handa kể.

- Anh làm được những việc dữ dội thật đấy.

- Chắc không gặp rắc rối gì với luật pháp đâu nhỉ... Tôi xuống đây...

Handa đưa máy quay cho Katayama.

- Anh bấm vào cái công tắc này, máy quay sẽ ghi hình.

- Hiểu rồi... Nặng quá!

Nặng đến mức Katayama cũng run lấy bầy.

Handa nắm lấy dây thừng rồi chậm chậm leo xuống vách núi.

- Anh quay phim Handa đã liều mình mạo hiểm! Thật ra, bên trong chiếc Benz đang mắc kẹt nơi lưng chừng vách núi có gì? Là em gái xinh đẹp bất hạnh hay cô nàng khêu gợi?

- Làm sao có những người đó được chứ!

Katayama đau khổ vác máy quay, anh vừa hướng ống kính sang phía Handa vừa thốt lên.

- Được chứ sao! Khán giả họ thích thiếu nữ với gái đẹp mà!

Akemi nói.

- Handa này, giữ chắc nhé!

Handa xuống đến chỗ chiếc xe, liếc vào bên trong.

- Là một người đàn ông, ở ghế lái.

- Đưa ra ngoài được không?

Harumi hỏi.

- Để tôi thử xem... Nhưng chỉ sợ chiếc xe sẽ trượt xuống bất cứ lúc nào.

- Làm thử đi nào!

- Tôi biết rồi.

Handa mở cửa xe.

- Nếu giữ ông ta thì tôi không leo lên được.

- Dùng xe kéo lên!

Harumi chạy về phía chiếc Wagon.

- Anh hai, ra hiệu đi.

- Hiểu rồi.

Vách đá nơi Handa đặt chân cũng không vững, tuy khá chặt vật nhưng anh ta vẫn ôm lấy người đàn ông bên trong và kéo ra khỏi chiếc Benz.

Ngay khoảnh khắc đó, chiếc xe từ từ trượt đi rồi rơi xuống khoảng không bên dưới.

Sau đó, âm thanh rơi xuống nước từ xa vọng lại.

- Harumi! Kéo nào!

Katayama hét lên, tiếng động cơ của chiếc Wagon gầm rú, rồi sợi dây thừng bị kéo căng.

Handa được kéo lên cùng thi thể của người đàn ông nọ.

Katayama cũng đặt máy quay xuống và chạy tới định giúp một tay.

- Được rồi cứ quay đi!

Akemi hét lên.

- Handa ơi, giữ chắc nhé! Đang quay đó!

Dây thừng phát ra tiếng soạt soạt, nhờ lực kéo của chiếc xe mà Handa đã có thể bò lên được.

- Được rồi! Handa ơi! Cảm xúc của anh hiện giờ là gì?

Akemi đưa micro về phía Handa.

- Dây thừng cọ đau quá.

Handa nói.

Katayama giúp một tay tháo dây ra. Handa đặt người đàn ông anh đã mang lên nằm ngả ra đất, khi Handa vừa đặt xuống Katayama liền sờ vào cổ tay nạn nhân để kiểm tra.

- Ông ấy chết rồi.

Katayama nói.

- Xin lỗi nhưng nhờ anh chiếu đèn vào ông ấy giúp tôi được không?

- Vâng.

Handa chiếu ánh đèn của máy quay về phía thi thể.

- Meo...

Holmes cất tiếng kêu như muốn nói “quả nhiên là thế”.

- Là người khác.

- Có chuyện gì vậy?

Harumi vừa quay lại và liếc nhìn.

- Ồi, người này!

- Tuy hơi giống ông Kitagawa nhưng... là người khác.

- Đúng thế.

Harumi nghĩ ngợi, rồi cô thấy Holmes chạm vào áo khoác của thi thể.

- A, đúng rồi! Chính là thế!

Harumi la lên.

Akemi nhú mày rồi tiếp tục phóng sự của mình.

- Thật ra chân tướng là? Phần tiếp theo sẽ được phát sau tiết mục quảng cáo.

- Bọn họ đi đâu hết rồi?

Ishizu đang lạc lối.

Cũng không lạ. Katayama lẫn Harumi cả Holmes nữa, cùng một lúc chẳng ở đây, trời lại tối, anh chẳng thể quay về được nữa.

- Cảm ơn anh đã giúp tôi rất nhiều.

Người vừa bước ra từ phòng chờ là Abe Tomoyo.

- A, xin chào... tôi nghĩ cả bọn Katayama sắp quay lại rồi.

- Vâng. Giá mà tôi có thể ở đó lúc đi thể anh Tani được chuyển đi... Xin nhờ anh chuyển lời cảm ơn mọi người giúp tôi nhé.

Cô bèn cúi đầu cảm tạ.

- Tôi hiểu rồi!

Ishizu cũng cúi đầu đáp lại.

- Cứu với...

Có tiếng ai đó kêu cứu.

- Chẳng lẽ có người gặp nạn?

- Hả?

- Vừa có ai kêu “cứu tôi với”...

- Cứu tôi... Ai đó cứu tôi với!

Tiếng nói đó vọng đến từ phía hồ.

- Chắc là có ai bị chìm đấy.

Tomoyo nói.

Ishizu chạy về phía vách đá của bờ hồ, anh thấy một cô gái trôi vào bờ.

- Cứu tôi...

- Cô chờ chút! Tôi đến ngay!

Ishizu để mặc chân bị ướt mà lội xuống cầu thang đá, kéo cô gái lên.

- Cô là...

Abe nói.

- A a, là cô Kitagawa Yayoi đây mà.

Ishizu nhẹ nhàng bế cô ta lên rồi lập tức đưa vào bên trong phòng chờ.

- Cô không sao chứ?

Abe mang khăn đến cho cô ta.

- Cảm ơn cô... Tôi chỉ bị sặc một ít nước thôi... Không sao.

Yayoi thở hắt lên.

- Người ấy... Anh Nomoto, đột nhiên...

- Đã có chuyện gì sao?

- Khi tôi nói với anh ta rằng chồng tôi đã biết chuyện nên tôi phải chia tay với anh ta, thì đột nhiên, anh ta bảo “thế thì chúng ta hãy chết cùng nhau”. Rồi lao chiếc xe xuống hồ...

Yayoi thở dài.

- Trong lúc nguy khốn, tôi đã thoát ra khỏi xe... nhưng mà, Nomoto đã chết chìm với chiếc xe mất rồi.

- Chuyện gì thế này... Không dễ gì bảo toàn được mạng sống mà giờ lại tự kết liễu chính mình...

Abe vừa nói thì tại cửa ra vào phòng chờ vang lên tiếng nói.

- Chào, Yayoi.

Người vừa đi vào là...

- Anh!

Yayoi tái xanh mặt, cô ta ngồi trên cái ghế nhỏ, người run cầm cập.

- Sao có thể... sao lại...

- Cô ngạc nhiên lắm à?

Cồng xác của người đàn ông nọ trên lưng, Handa ngó vào phòng trước.

- Ủa, Katayama!

Ishizu nhìn thấy cả đám Katayama bước vào.

- Mọi người đã đi đâu thế?

- Ủ. Đi “gom xác” một lúc thôi mà.

Katayama đứng trước Yayoi đang kinh ngạc.

- Chiếc Benz nhí, nó đã bị mắc lưng chừng núi. Cô phải làm rõ mọi chuyện đi nào.

- Là... Có chuyện gì vậy?

Abe ngơ ngác hỏi.

- Khuôn mặt của ông chồng... người chồng tôi đã thấy trên thuyền, tuy tướng tá thì khá giống nhưng là người khác. Cô Abe

à.

- Vâng.

- Là anh Tani, anh ấy đã làm công việc bán thời gian là hóa trang thành chồng của người đàn bà này.

- Hóa trang?

- Nomoto là nhà viết kịch, làm việc ở đoàn kịch mà. Anh ta đã trang điểm và đội tóc giả cho anh Tani, rồi trước mặt tôi, họ diễn cảnh người vợ và tình nhân đó bị chồng bắt gặp.

- Nhưng vì sao chứ...

- Sự thật là ông Kitagawa đã bị sát hại từ trước. Có lẽ ông ấy đã bị nhét vào trong cốp xe Benz. Vì bọn họ định vứt thi thể người thật xuống hồ nước trên núi cùng chiếc xe, thế nên họ đã nghĩ rằng dù cho không giống lắm nhưng đằng nào cũng chẳng biết mặt được.

Katayama nói.

- Ngay lúc đó, sự cố kia... Anh Tani đã ngã từ cầu thang xuống và bị thương nặng. Họ sợ phải trả tiền bồi thường, chuyện ông chồng vắng mặt cũng sẽ bị lộ. Thế nên, Yayoi cùng Nomoto đã giết anh Tani và giấu đi áo khoác của ông chồng.

- Anh nói gì thế?

- Xác người chồng thật sự đang nằm kia, họ đã chở lên núi bằng chiếc xe Benz. Nhân lúc hỗn loạn, Nomoto đã làm chuyện đó, đúng chứ? Sau đó cả hai quay vào trong núi, định vứt xác cùng với chiếc xe Benz nhưng lại thất bại, chuyện là vậy đây.

Katayama lắc đầu.

- Thật là kẻ độc ác, chính là cô. Lần này cô lại định đẩy cả xe và Nomoto xuống hồ.

- Tôi... tôi chỉ là...

Yayoi đứng dậy lão đảo suýt ngã.

- Là cô đã giết anh ấy sao?

Abe lao đến với vẻ giận dữ.

- Chờ đã! Người tên Tani đó, trên thuyền anh ta đòi trả thêm thù lao. Thế rồi trong lúc cãi nhau với Nomoto thì thuyền bị va

chạm... Là thật đây!

- Tôi và anh ấy sắp kết hôn... Sao cô có thể... có thể hại anh ấy!

Abe giờ tay định tát thì Yayoi đã gào thét và bỏ chạy.

Yayoi vừa lao ra đến cửa thì chợt đứng sững như bị đông cứng.

- Ngừng lại đi...

Cô ta liên tiếp lùi lại.

Là Nomoto ướt đầm đang đứng đó.

- Con đàn bà này!

Hai tay của Nomoto chộp lấy cổ Yayoi.

- Ishizu, cản họ lại!

Nhưng mà, chưa cần đến Ishizu ngăn lại thì Nomoto đã ngã xuống tại chỗ, anh ta đã trút hơi thở cuối cùng. Yayoi vừa khóc và ngồi sụp xuống, hai tay ôm lấy mặt.

- Đã chạy thoát rồi mà... Đã thoát khỏi chồng tôi rồi.

- Dù sự việc thế nào đi nữa, nhất thiết phải hy sinh mạng người mới có thể chia tay sao.

Katayama nói.

- Chỉ vì khánh kiệt mà tôi bị vứt bỏ sao? Không thể nào! Tôi đã chịu đựng cảm giác đau đớn đến thế... Tôi chỉ muốn làm điều mình thích thôi mà!

Ishizu đỡ cô ta đứng dậy.

Abe thở dài rồi nói.

- Một kẻ thật đáng thương. Chẳng còn lại gì cả. Còn tôi ít nhất vẫn có những kỷ niệm quý giá về anh ấy và cả đứa bé này...

Abe đặt tay lên bụng.

- Meo.

Holmes cất tiếng kêu như một lời an ủi ấm áp hiếm thấy.

[1] Giống chó Đức, thân dài, ngực nở, bụng hóp, hoạt bát, rắn chắc với bốn chân rất ngắn.

[2] Ochazuke: món cơm trắng chan với nước trà xanh cùng rong biển, lát cá hồi, mơ muối, cùng một số hải sản sống (mực, trứng cá...).

[3] Tên đầy đủ là Pierre-Auguste Renoir, một họa sĩ người Pháp, nhân vật tiên phong trong trường phái biểu hiện, ông là một họa sĩ luôn đề cao vẻ đẹp, đặc biệt là vẻ đẹp cơ thể nữ giới.

[4] Nguyên văn là Araiguma Rasukaru, một series anime của Nhật về chú gấu mèo màu vàng, dựa theo tự truyện Rascal, A Memoir of a Better Era của nhà văn Mỹ sterling North.

[5] Số điện thoại khẩn cấp của cảnh sát Nhật Bản.

[6] Một nhà làm phim người Nhật, được coi là một trong những người có ảnh hưởng nhất trong lịch sử điện ảnh. ông có tính cách rất cầu toàn và có biệt danh “Tenno”, có nghĩa là “Hoàng đế”, biệt danh này đã miêu tả phong cách đạo diễn độc tài của ông.

[7] Từ gốc là Thán Khanh Tiết: Bài múa dân gian trong lễ hội Obon, nói về công việc khai thác than ở mỏ Miike thuộc Kyushu. Động tác trong các điệu múa miêu tả việc đào than, đẩy xe và treo đèn lồng.

[8] Âm nhạc thể nghiệm: Thuật ngữ này được dùng từ thế kỷ XIX để chỉ những nhà văn hóa, những nghệ sĩ có ý tưởng mới trong lĩnh vực sáng tác, đối lập với những gì luôn được coi là hàn lâm.

[9] Món tráng miệng gồm đá bào với siro và sữa đặc có đường của Nhật.

[10] Số điện thoại cấp cứu khẩn cấp ở Nhật Bản.

[11] Là mùi đặc trưng của khí CO₂ được sục vào nước ngọt, tạo thành soda, hay nước ngọt có ga.

[12] Hình thức tra tấn bằng cách nhỏ nước từ từ xuống trán phạm nhân khiến họ phát điên.

[13] Xe Wagon: kiểu xe minivan, có thể chở nhiều người và đồ đạc.

[14] Một loại thảo mộc có tác dụng kích thích, gây hưng phấn đối với mèo và các động vật họ mèo.

[15] Cá Piranha: cá răng đao ăn thịt ở Nam Mỹ.

Table of Contents

1. Start
2. MÈO HOLMES VÀ PHÒNG TRIỂN LÃM SÁT NHÂN
 1. Khuôn viên trường nữ sinh
 2. Bữa tiệc hội họa
 3. Bức tranh bị rách
 4. Bí mật trong tranh được tiết lộ
 5. Bên trong bóng tối
3. MÈO HOLMES VÀ CHIẾC HỘP KINH HOÀNG
 1. 1.
 2. 2.
 3. 3.
 4. 4.
4. MÈO HOLMES VÀ CHIẾC THUYỀN MA
 1. 1.
 2. 2.
 3. 3.
 4. 4.
5. MÈO HOLMES VÀ VỤ ĐẮM TÀU
 1. 1.
 2. 2.
 3. 3.
 4. 4.
 5. 5.